

Kürti Sándor

LÁNCREAKCIÓ

2021

Idézettel kezdődik minden történetem.
Megelőzve a felháborodásokat, idézőjelek között.
A tartalom változtatásával már nem írtam szerzőt.
Amikor nem változtattam, a szerző nevét kiírtam.

Kürti Sándor: **Láncreakció**

Írta: dr. Kürti Sándor

Lektorálta: Kovács Andorné Edit, Karcagi László, Veres Hédi,
Kovács Mariann és Vermes Péter

Rajzokat a történeteimhez **Dombi Zsófi** (13 éves) készítette.

Alkotásaimat **Kürti Veres Benedek** (16 éves) fényképezte.

Kiadja: dr. Kürti Sándor

Nyomdai munkálatok: OOK-Press Kft., Veszprém

Kürti Sándor

Láncreakció

2021

Kürti Sándor: **Láncreakció**

© Kürti Sándor

Írta: dr. Kürti Sándor

Lektorálta: Kovács Andorné Edit, Karcagi László, Veres Hédi,

Kovács Mariann és Vermes Péter

Rajzokat a történeteimhez **Dombi Zsófi** (13 éves) készítette.

Alkotásaimat **Kürti Veres Benedek** (16 éves) fényképezte.

Kiadja: dr. Kürti Sándor

ISBN 978-615-01-2497-1

Nyomdai munkálatok: OOK-Press Kft., Veszprém

Tördelés: Dénes Tamás

Felelős vezető: Szathmáry Attila

BEVEZETŐ

Wikipédia: a láncreakció általánosan események egymásutánosságát jelenti.

Wikipédia: Kürti Sándor Széchenyi-díjas üzletember, a Kürt Zrt. elnöke.

1971-ben szerzett vegyészmérnöki, 1975-ben rendszermérnöki diplomát.

1985-ig a Dunai Kőolajipari Vállalatnál automatizálással foglalkozott.

1989-ben alapította meg testvérével, Kürti Jánossal a KÜRT Kft.-t.

1990-ben a KÜRT Alapítványi Gimnázium létrejöttéhez nyújtott támogatást.

1994-ben az adatmentési technológiáért a KÜRT elnyerte az Innovációs Nagydíjat.

1996-ban létrehozta a Romaszármazású Gyerekek Oktatási Alapítványát.

1998 óta a KÜRT Computer Rendszerház Rt. elnöke.

2000-ben megválasztották az Informatikai Vállalkozások Szövetsége alelnökének.

2004-ben tagja lett a Magyar Mérnökakadémiának.

2004-ben az Év Üzletemberének választották (E&Y).

2005-ben az EU információbiztonsági ügynöksége (ENISA) tagjának választotta.

2006-ban A Világ Év Üzletemberei verseny kilenctagú zsűrijébe választották (E&Y)

2006-ban a Közép-Európai Egyetem (CEU) elnökségébe választották.

...

2020-ban a Menedzserszövetség életműdíjjal tüntette ki.

Szókratész beszélgetve tanított. Szeretem e stílust. Előadásaim provokálnak. Arra hajazok, mit tud a hallgatóm, és nem arra, mit nem. Örüljön szereplésének.

Élvezettel írtam e könyvet. Vezetőknek, akik szeretnének jobbak lenni. Talán a vezetővé válás folyamata volt, van és lesz az előadásaim célja. A vezetés (leadership) az nem valami fennkölt dolog. Például a kisvállalkozás vezetése. Jó döntések sorozata. A környezet ismerete. A célok tisztánlátása. Ez a vezetés.

Már gyerekkoromban is hoztam döntéseket. „Makacs vagy” – mondták. De hát mindent el kell kezdeni valahogy. Tapasztalat nélkül.

Száznál több történetemet, legalább ennyi tapasztalatomat bocsátom útjára.

Remélem, hasznos lesz Önnek is. Beszélgessen velem. Várva észrevételeit, javaslatait:

Kürti Sándor

2021. szeptember 8.

sandor@kurti.co

Okom van Rácz Lajos, roma költő „Otthonra lelni” című versével indítsak:

*„Egy bölcsőnyi hazát keresek én,
ahol a más szín irgalmát ismerik,
ahol a tehetség felnőtté válhat
és békességben megőregedhet a tudás”*

János bátyám ötévesen vitt az óvodába. Ő kilenc volt. 1953-t írtunk. Az óvoda két kilométerre volt tőlünk, a hegyoldalban. János bemutatott az óvó néninek, aki gyönyörködött Jánosban. Tényleg szép kisfiú volt. Mintha ott sem lettem volna. Elegem lett. Leléptem. Pontosabban elfutottam hazáig. Tudtam, hogy János utol sem ér. Nagymama éppen aludt. Bebújtam az ágya alá, és késő estig nem is jöttem elő. Nagy balhét okoztam. De elértem célom. Többé nem vittek óvodába. Elvoltam a szomszéd gyerekekkel, meg az állatokkal.

Dombi Zsófi rajza: Kürti Sándor a nagymama ágya alatt

A tartalomjegyzék e könyv végén található, de feladva első, „egyveleget írok” elképzelésem, végül „fejezetekbe” gyűjtöttem mondanivalómat:

1. Fiatalon
2. Felnőtt lettem
3. Szociális felelősségem
4. Libikókáim
5. Gyerekeimről
6. Összefoglalóm

dr. Kemény Dénes előszava: „A srác a szomszédból”

Dr Kürti Sándor, nekem – Sanyi, olyan természetességgel tart tükröt nekünk, hogy lehetnénk akár mi is a bőrében.

Bátorsága az életútjának minden meghatározó pontján tetten érhető, már az átkosban, a féken tartott lehetőségek ellenére is fejest ugrott az addig ismeretlen, vállalkozói munkába, miközben a nagy többség elfogadta a szerény körülményeket biztosító nyolcórás munkahelyet.

Érdekes egyénisége engem megfogott, amikor először találkoztam vele. Mindketten előadók voltunk egy cégvezetőknek szervezett rendezvényen. Egy kávé mellett beszélgettünk, de egy, a munkáján messze túlmutató érdeklődésű, jó humorú, közvetlen, a világszintű elismertségét egyáltalán nem mutató embert ismertem meg.

Hullámzó életútja alapján simán lehetne a sportvilág egy fontos szereplője, de ő ezt a pályát az üzleti életben futotta be. Ahogy a világszintű sportolók, ő is folyamatosan fejlődni akart, így azután fejlődött is, mert a folyamatosan változó világban másképpen az ember nem tudja állandósítani a nehezen elért sikereit. Amikor valakinek van szerencséje Sanyival kezét fogni, azt a kezét fogja meg-szorítani, amely kezét George W. Bush az USA elnökeként örömeiben perceként át szorongatott, megköszönve az elképzelhetetlenül bravúros adatmentő munkát.

Ami miatt írtam, az „a srác a szomszédból” megszólítást, az az, ahogy én őt ismerem, ugyanolyan mint mi, szeretne valamit, többre és jobbra vágyik, de tesz is érte, esetleg vívódik, elbizonytalanodik, utána boldog amikor leesik a tantusz, szóval egy közülünk való, és az ő vagányságával, tudatosságával el is érte amire vágyott.

Legutóbbi esetem Vele. Csörrent a telefonom „Láttam a tévében, hogy a kamasz gyereked a padlón őrzi a versenyeken nyert kupáit, érmeit, arra vár, hogy felszereld a polcot a szobájában. Mikor jöjnek segíteni?” Néhány órával később beállított egy hordozható műhellyel és felszerelte a polcot. Elmenőben még javasolta, hogy a használaton kívüli laptop töltőt húzzam ki a konnektorból, mert tűzveszélyes, és nehegy elfeledjem, az ezermester kicsoda is valójában: **egy srác a szomszédból...**

Dr. Kemény Dénes

FIATALON

*1. „A GYŐZTESEK NEM ADJÁK FEL.
AKIK FELADJÁK, AZOK NEM GYŐZTESEK”*

A Svábhegyen 1947

A svábhegyi fészünkbe belerondított a háború. Nagyon. Budapest ostrománál ötször cserélt gazdát. A félig vályogból épült házunk csak eltakarítandó rom lett. A kétholdnyi „birtokunkon” kilóban mérve is több fegyver és lövedék maradt, mint fa.

Apu építőmunkásként dolgozott otthon Csilléri bácsival együtt. Csillériék házat is szétlőtték. Összefogtak. Egy szomszédos telek egykori házának maradványából építettek két házat. Tróglival hordták el a nagy homokköveket, meg az apróbb cuccokat. A trógli két hosszú rúd közepénél egy nagy deszkalap, kis faszegéllyel körülvéve, és ezen a cipelni való. Tizenegy éven át építkeztünk. Lényegében minden nap. Mindkettőjüknek volt állása, de otthon kőművesek voltak. Meg vízszerelők. Apu volt a magasabb. Hegymenetben hordták a köveket. Gyerekként észrevettem, hogy Apu mindig hátul volt. Így mindig nagyobb súlyt kellett cipelnie. Ez volt nekik a logikus. Apu mérnök volt, Csilléri bácsi szakmunkás. Ők sohasem veszekedtek.

Apukámat ebben az időben lényegében csak köveket hordva, maltert keverve vagy a gyümölcsösben hajladozva láttam. És közben azt hajtogatta, mennyivel jobb most, mint a háborúban. Magas volt és igen izmos.

1957-ben hagyott el minket. Ezután havonta egyszer találkoztunk. Az irodájában adta át a tartásdíjamat. Nekem megalázó volt. Ő büszke volt, hogy adhatott.

2. „**HA AZ ÉPÍTÉSZEK ÚGY ÉPÍTKEZNÉNEK,
AHOGY A PROGRAMOZÓK PROGRAMOZNAK,
AZ ELSŐ ADANDÓ HARKÁLY ROMBA DÖNTENÉ A CIVILIZÁCIÓT**”

Kürti István, Édesapám, Apukám 1912–1987

Zágrábban született még az első háború előtt. Építőmérnöki diplomát szerzett. Mint „csetnik (irreguláris katonai alakulathoz tartozó szerb) megbízhatatlant” a második háború elején munkaszolgálatra hívták be, és szakmájának megfelelően, reptereket épített a német-magyar közös hadseregnek Sztálingrádig. Ott fogságba esett, és szláv nyelvtudásából és szakmai ismereteiből adódóan a szovjet hadseregnek építette ugyanazokat a reptereket a visszaúton Pozsonyig. Ott lelépett és Budapestre indult. A határon elfogták és katonaszökevényként a szombathelyi börtönbe vitték.

Vámos Tibor akadémikusnak, a Magyar Tudományos Akadémia (MTA) rendes tagjának, a Számítástechnikai és Automatizálási Kutató Intézet (MTA Sztaki) vezetőjének nyilatkozata az „Infovilág”-ban 2020-05-20

„... fiatalon, a deportálásom előtt leléptem, elfogtak és a szombathelyi börtönbe zártak. A háború vége felé a börtönben már tisztek nem voltak, csak egy félig írástudatlan altiszt maradt, ezért az adminisztrációt egy nagyszerű építész fogoly végezte. Ő aztán a budapesti újjáépítésben, a hidak rendbehozatalában is nagy szerepet játszott. Később az Iparterv egyik vezetője lett. Kürti Istvánnak hívták. A KÜRT Zrt. elnök-tulajdonosának, Kürti Sándornak az édesapjáról van szó. Különleges jelenség volt. Ijesztően kiabált velünk. Egy reggel fenyegető hangon rám szólt: Könyvet tud kötni? Tudtam, hogy a könyvkötés jobb, mint a kőfejtés. Így attól kezdve mellette voltam és vigyázott rám. Plakátot gyártottunk azzal a szöveggel, hogy a börtönben flekktífusz van. Ezt olvasva az örök elmenekültek. Magunkra maradtunk. Majd élelmiszerjegyeket gyártottunk. Ezután már nem éhezünk. A felszabadító szovjet csapatokat étellel-itallal fogadtuk, és szabadok voltunk.”

Budapest hídjainak újjáépítése 1946

A háború befejeztével Budapestnek szovjet városparancsnoksága lett. Híd-építőmérnököket toboroztak Budapest 8 felrobbantott közúti hidjának helyreállítására. Édesapámat is behívták. A behívottak úgy döntöttek, hogy a legnagyobb híd, az Erzsébet alkatrészeiből a többi 7 közúti híd helyreállítható. Édesapám a Lánchíd újjáépítésének vezetője lett. Munkáját a városvezetés egy rekvirált Fiat Topolino autóval jutalmazta. János testvérem 8 évesen (ekkor 1952-t írtunk) a Svábhegyen beült a Topolinoba, a féket kiengedte, majd felkenődött egy gesztenyefára. Apu felpofozta, majd eladta az autórongsót. Napokkal ezután törvény született a magánautók államosításáról. Apukánk ezután össze-vissza csókolgatta Jánost. Én ötévesen semmit sem értettem.

Gyerekkoromban, két, apukámhoz köthető esemény tett önfeledten boldoggá:

- Május elsejéken apu nyakában ülhettem, mindent láthattam és a felvonulás utáni virslis, málnaszörpös majálison teleehettem magam,
- Apu vidéki útjaira időnként magával vitt, vállalati autóval, Pobjedával, elöl ültünk hárman, egy kanapészerűsége, ahonnan mindent láttam.

1956 szeptemberére lett malteros vödörktől mentes és lakható a házunk. Legjobban annak örültem, hogy a WC bekerült, vízöblítéses lett, és többet nem fagyott fenekem az ülőkéhez.

A háború és az építkezés tízegynéhány éve alatt szüleink kiégtek, elfáradtak, és elváltak. A kétholdas svábhegyi „birtokon” anyukánkkal maradtunk. Egy hold erdőt és egy hold gyümölcsöst örököltünk anyai nagyapánktól, és főleg édesapánk erőfeszítéséből. Volt vagy 50 nyulunk és 50 csirkénk is, 200 őszibarack- és megszámlálhatatlanul sok más gyümölcsfánk, meg kutyánk és macskánk. Ekkor már nem éhezünk és megtanultunk szeretetben élni. Anyukánk tanár volt, és másodállásban a Tudományos Akadémia Kémiai Tudományok Osztályának titkára.

Dombi Zsófi rajza: Kürti János a Fiat Topolinban

Kürti Istvánné, Vál Margit, Anyukám 1920–1982

A háború előtt igen jó körülmények között élt szüleivel. Apukája, dr. Vál Ottó ügyvéd, anyukája Lusztig Vilma zongoratanárnő volt. Anyukám gyerekkorában a német és a francia nyelv ismerőjévé és használójává vált. 1941-ben szerzett kémia-, fizika- és matematikatanári diplomát.

A háború után egyidejűleg több helyen vállalt munkát, de lényegében a tanári fizetéséből éltünk.

Az 1960-as években anyukám a Hernád utca 3-ban lévő általános iskola igazgatója lett. Családlátogatásainak egyikére elhívott. Pedagógiai céllal. 16-18 éves lehettem. Sokkolt, amit láttam. Mint megtudtam, a Hernád utca (eleje legalábbis) nyilvánosházaknak épült a két háború között. Belső függőfolyosók. Cső alakú lakások. Belépéskor egy pici konyha vízcsappal. Majd egy szoba, és ezen túl egy másik. WC a körfolyosón, a hátsó lépcsőház közelében. Már ez az elrendezés is borzalmas volt, hiszen nekünk, ekkor már tíz éve, fürdőszobánk és belső WC-nk volt. Az igazán sokkoló mégis az volt, hogy a családlátogatás idején, több családnál is, a középső szobát kiadták szerelmespároknak. A konyha és a hátsó szoba közöttit. Budapest VII. kerületéről beszélek az 1960-as években.

Anyukám a „boldogsághormonját” a pedagógus szakszervezet külföldi ki-rándulásain szerezte. A német és a francia nyelvterületek voltak számára a legkíváncsabbak, hiszen e nyelveket beszélte. 1978-ban sikerült Szocsiba elcsábítanunk, Tommal, unokájával ott nyaraltunk. Tom akkor már beszélt, de anyu számára alig érthető nyelven, mert az orosz és a magyart keverte. Ez is két nyelv volt, de anyu számára az egyik ismeretlen.

1963-ban az MTA Kémiai Osztálya vegyészkonferenciát szervezett. Anyu engem és nyelveket beszélő barátaimat is beszervezte a külföldi professzorok kísérésére. Nekem egy szentpétervári tudós jutott Jevgenyij Jeruszalimszkij. Ideutazása előtti hónapot a magyar nyelvnek szentelte. Mikor hazautazott, megbeszéltük, hogy levelezünk, én oroszul, ő magyarul. Különleges volt. Nyelvi sajátosságaink felfedezésére is. Például leveleit így fejezte be: „Üdvözlöm az Anyádat”. Könnyesre röhögtek magunkat.

Jevgenyij, mint írta, én az orosz nyelv újítója lettem. Ugyanis megírtam neki, hogy beragadtam a kollégiumi liftbe. Tudtam, hogy az oroszok imádnak becézni. Mindent és állandóan. Így a liftet én „liftcsik”-nek becéztem. Ő megkérdezte: „a melltartó hogyan került hozzám a kollégiumban?”

A lényeg: oroszul a „lift” az „podjomnyik”, ezzel szemben a „liftcsik” az a melltartó.

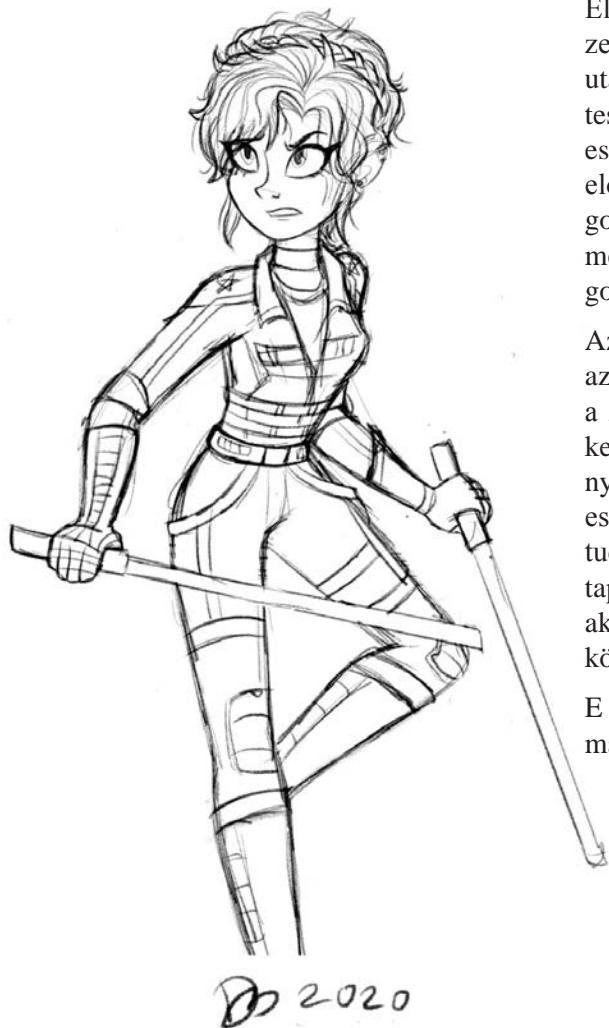
5. „*MI JELZI A LÁTHATATLAN TINTA KIFOGYÁSÁT?*”

Diana úti Jókai Mór Általános Iskola 1954–1962

Jókai Mór adományából épült. Embernagyságú szobra ott ül az iskola előtti padon. Bárki odaülhet mellé és elmormolhat egy imát érte, az iskolaépítőért.

1954-ben léptem be a Dianába. János már egy éve idejárt. Én lettem a „Kiskürti” és ez jó helyzet volt. János kitűnő tanuló volt, én már belecsöppentem a „készbe”.

Mária néni

Mária néni

Elsős tanítóm. Belénk verte a vezetői gondolkodás alapjait. Kért, utasított, fenyegetett: esténként tessék imádkozni! Azaz a napi eseményeket tessék lefekvés előtt feldolgozni! Ha jól tettél, gondold ismét végig, és dicséred meg magad! Ha rosszat, ismét gondold végig, és bánd meg!

Azzal, hogy végiggondoltam aznapi tetteimet, a memóriámba a „jó” és a „rossz” gyűjtőhelyeken kategorizáltam az eseményeimet. Akkor, amikor egy új esemény előtt álltam, már elő tudtam venni, hogy ilyen jellegű tapasztalatom volt-e. Ha igen, akkor a döntésemet ez már megkönnyítette.

E gondolkodást, e tanulási formát, ma is gyakorlom.

Bendzsákné, Aranka néni

Aranka néni felsős történelemtanárunk volt, és osztályfőnökünk. Az órát mindig így kezdte: „Ha jók vagytok, mesélek!” Hát ez a mondata mindent vitt. Olyan volt, mint ultiban a piros ász. Emlékeim szerint mindig jók voltunk, és Aranka néni mindig mesélt. Indián történeteket. Ott melegebben találta ki. De nem volt mindig konzekvens. Azt nem tudtuk meg soha, hogy szándékosan tette ezt vagy véletlenül. Ha valaki észrevett egy időrendi, vagy helyzetleírási hibát, ellentmondást, akkor azonnal jött az ötös. Egy ilyen sikeremre ma is emlékszem. A történet éppen a Nagy-Indián-tóról szólt, ahová sok olaj folyt ki, és Hosszúujj törzsfőnök éppen az olajsintet ellenőrizte, karját belenyomta a vízben úszó olajba, majd a kihúzott karján lévő olajos részről megbecsülte, hogy kb. egy lábnyi olaj úszik a vízben. Azt már tudtuk, hogy az indiánok angolszász mértékegységet használnak, és azt is tudtuk, hogy 1 láb az kb. 30 centi, tehát ekkor 30 centi magasan állt a Nagy-Indián-tó vizén az olaj. Jeleztem, hogy ezzel a módszerrel nem lehet megmérni az olajsintet, mert bármilyen mélyen rakja be a Főnök a kezét a víz felett úszó olajba, amikor kihúzza kezét, az a bedugott részen végig olajos lesz, akkor is, ha csak 1 centis olaj úszik a vízben.

*Összesen 3 ötöst kaptam e fizikai
jelenség magyarázatáért.
Történelemből.*

Aranka néni

Szabó Zoltán, Zulaj 1

Ötödikben új tornatanárunk jött, a friss diplomás **Szabó Zoltán**, Zoli bácsi, azaz Zulaj. Apahiányom volt, és megválasztottam pótapukámnak. Zulaj hétvégeken sielni vitte a felsősöket, akár volt hó, akár nem. Elgyalogoltunk a Normafa-lejtő aljába, a síugró sánchoz, akkor még volt ilyen a Normafa közelében, és ott a sípályán megszokott kapuk (botok) között rohanguk ki a kifulladásig. Szigorú volt és senkivel sem kivételezett. Én pedáloztam nála, de hatástalanul. A honvédségtől szerzett sífelszerelést. Nekem olyan vastag sítót jutott, amit az akkori ujjaimmal nem értem körbe. De legalább volt felszerelésem.

Három év után, nyolcadikosként éreztem, hogy észrevett. 1962 decemberét írtunk. Zulaj középiskolásoknak kiírt nemzetközi síversenyre csapatot szervezett Kelet-Németországba (NDK), Oberwiesenthalba. Tervezte, hogy elvisz engem is, Farkas Isti hetedikes barátommal. Azért, hogy általános iskolásként elindulhassunk e versenyen, beíratott minket az Újpesti Dózsa (mai nevén UTE) síszakosztályába.

Először voltam külföldön. Először láttam narancsot. Minden gyönyörű volt nekem. NDK legmagasabban lévő falujában (1250 m) síliftek voltak és működtek. Nekünk itthon csak hegyeink voltak. Alacsonyabbak, hőszegevények és lift nélküliek.

Az edzőtáborban meglátogatott minket Walter Ulbricht, a keletnémet elnök. Kézfogás is volt. Puszi nem. Akkor még nem gondoltam, hogy lesz más elnök is az életemben.

Istivel mi voltunk Zulaj csapatában a „porbafingók”.

Az ünnepélyes ismerkedési vacsorán, nevünkhöz méltóan, be is mutatkoztunk. Elloptam a tanári asztalról egy üveg vörösbor, Isti beszopta és még ott melegében kihányta. A lényeg, Zulaj másnaptól letiltott mindkettőnket a pályákról. Az edzőtábor kapuján nem léphettünk ki. De mi nem is akartunk. A csodálatosan felszerelt boksoló ringből két pár kesztyűt szereztünk, bemásztunk a meleg vizű medencébe, és egész nap püföltük egymást. Eközben az időmérő edzéseken a helyi középiskolások lemosták a mieinket.

Zulaj, az esti vacsoránál, szinkron tolmácsolva saját magát, két nyelven elmondta, hogy mivel Isti és én megbánást tanúsítottunk, és bocsánatot is kértünk, így a másnapi versenyeken kivételesen pályára léphetünk. A megbánásunkra mi nem emlékeztünk.

A versenyt Isti nyerte, én harmadik lettem. A középiskolás verseny második legjobb idejét egy falubeli hatodikos kislány, Renata Schneider érte el. Szülei másnap estére meghívtak minket Istivel, hogy náluk a tévén nézzük meg magunkat. Életünkben először láttuk magunkat síelni. Ekkor már nem a honvédségünk fehérre festett kőrisfa léceivel, hanem NDK gyártmányú POPPA műanyag talpú lécekkel versenyeztünk.

Jegyzet

Rákóczi Gimnázium 1962–1966

Ide felvételiznem kellett, csak jeles vagy kitűnő bizonyítvány lehetett a beugró. Négy év élvezet, nekem ezt jelentette a Rákóczi.

Lantosi Károly volt a matektanárunk. Osztályunk 12 tanulóját küldte műszaki pályára, azzal, hogy az országos matekverseny döntőjébe bejutottunk, így írásbeli nélkül mehettünk egyetemre. Pedig nagyon egyszerű oktatási módszere volt. Mondhatni pofon egyszerű. Első óráján kérte, írjuk fel füzetünkbe az egyes (1) számot. Majd írjuk utána: „Melyek a természetes számok?” És elmondta a definíciót. Majd írjuk le a kettes (2) számot. Írjuk utána: „Melyek az egész számok?” És így tovább a negyedik végéig 1.600-ig. Évente 400 kérdés és felelet. Évi 40 héttel számolva heti 10. Öt munkanappal számolva napi kettő. Ezzel kitörlődött a „Tanár úr, kérem én hiányoztam” mondat a szótárunkból. Állandóan és folyamatosan ismételtünk, mert bármely kérdés bármikor szembe jöhetett.

Perényi tanár úrtól a magyar nyelv szeretetét tanultuk.

Első órák egyikén egy osztálytársam jelentkezett és elmondta: „Bepótoltam a hiányzásom idején feladott leckét.” Perényi tanár úr válasza ennyi volt: „Köszönöm, egyes”. Semmi felháborodás, semmi harag, csak könnyedén, magyarázat nélkül. Még az órán szóba hozta, hogy a „pótolni” igének nincs „be-” igekötője, mert a „pótolni” igéhez semmilyen újabb jelentést nem ad.

Perényi tanár úr senkit nem figurázott ki, nem sértette egyikünk önérzetét sem. Csak igen szigorú volt. Humorérzékét jelezte, hogy gyűjtötte a bakijainkat. Soha nem említette, ki volt a szerzője. Egyre emlékszem: „*Enyhe szellő csavargatja a fák koronáját*”.

Ötöst csak extra gondolatokért adott. Extrának számított, ha valaki vette a fáradságot és utánanézett az aktuális irodalmi mű történelmi, társadalmi vagy földrajzi hátterének.

Póka tanár úr Erdélyből jött, hatalmas medvére hasonlított leginkább, orosz tanított, és csak mesélt, és mesélt. Első mondata így hangzott magyarul: „Eddig két fiataalt nem tudtam oroszra tanítani. Ezek obeliszkjei a Farkasréti temető főbejáratánál láthatók.” Ezután már csak oroszul szólalt meg.

Jóban voltam a szláv nyelvekkel. Ezt díjazta is. Időnként elküldött alsóbb osztályokba órát tartani. Ezzel is inspirált.

Szécsi Karcsi örökös padtársam volt hátul és középen. Évente Angliában nyaralt, szülei megtehették. Megállapodtunk, hogy az ötös angolomért ő a felelős, én meg az orosz jelesét biztosítom. Négy évig álltuk a szavunkat. De Kareszba egyszer az ördög bűjt. A szokásos kezdet az angoltanárnőtől: „Kürti mondja a leckét!” Felálltam, és továbbadtam: Karesz súgd a leckét! Az aktuális lecke „Stephenson, a gőzgépek atyja” volt. Karesz belekezdett: „Stephenson was the father of the animals”. Megismételtem: „Stephenson was the father of the animals”. Micsoda Kürti? – kérdezte felháborodva a tanárnő. Karesz megismételte: „Stephenson was the father of the animals”. Megismételtem. „Kürti takarodj ki az osztályból!” – kiáltott a tanárnő. Mire én: „Tanárnő, kérhetem, hogy Szécsi is jöjjön velem?” – Takarodj Szécsi is! A lényeg, Karesz többet nem engedett meg ilyen tréfát.

Az egyetemen nem volt Karcsi mellettem. Államvizsgámon az angoltanárnőm így búcsúzott: „Sándor, ötből három szót nem tudott, hármas.” A két szó, amit tudtam, az a molekula és az atom volt.

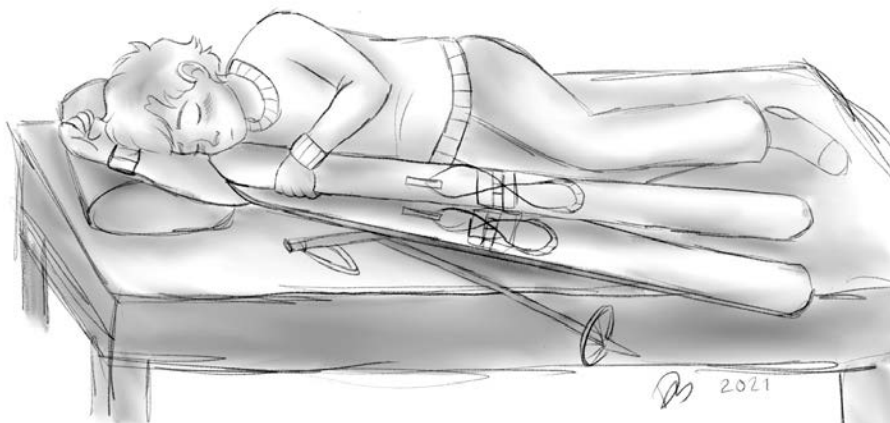
Rákóczi gimnázium angol tanárnő

Innsbruck, próbaolimpia, 1963

1964-ben az ausztriai **Innsbruck** kapta a téli olimpia rendezési jogát. Magyarországot Gangli János magyar síbajnok képviselhette. A szokásoknak megfelelően, egy évvel megelőzően, próbaolimpiát tartottak. Ide a jövő reménységeit is meghívták, és az UTE engem nevezett e keretbe.

Egyesületemtől kaptam egy FISHER márkájú lécet, automata kötéssel, ilyet addig még nem láttam. Az ára megfelelt anyukám két és fél éves fizetésének. Ennek okán a kintlétem három hete alatt egyszer sem ebédeltem, mert ott a síléceit mindenki ledobálta, míg elmentek enni, így senki sem vigyázott rájuk. A Normafánál megtanultam, hogy a síösszekötő gumikat a zsebembe tegyem és ne magam mellé, mert míg felcsatolok, ellopják. A szállásunkon sem volt védett sítároló. Így az ágyban, magam mellett tartottam léceimet. Mindenki kiröhögött. Kapjátok be, gondoltam.

Az osztrák utánpótlás válogatott edzői foglalkoztak velünk. Pont ugyanazt oktatták, mint Zulaj. Pont akkora kitarással. De hát én ebben spíler voltam. A gyakorlatok bemutatója lettem. A hülye magyar, aki együtt alszik a léceivel.

Kürti Sándor az Innsbrucki próbaolimpián

Szabó Zoltán, Zulaj 2

Osztrák édesanya és magyar tornatanár édesapa gyermeke. 1936-ban született, 1956-ban szerzett tornatanári diplomát. A korosztálya „megbízhatatlannak számított”, így nem hívták be őt sem katonának. A „Kékesi Sasok” egyesületet megalapítva, ott elsősorban lányokat segített bajnoki címekhez. Az OSC Siiskolában, több mint 3.000 gyerekkel szeretettette meg a síelést. Aktív, nyugdíjas éveit Rezi községben tölti, hátrányos helyzetűek támogatásával. Felsége, dr. Wahlstab Sigrid, Sigi a Nemzetközi Síszövetség (FIS) Orvosi Bizottságának vezetője.

Zulaj segítségével szerezttem meg a síoktatói minősítésem.

1997-től Szabó Zoltán mentor-ként bekapcsolódott a KÜRT által a Veszprémi Egyetemen alapított „Hátrányos Helyzetű, elsősorban roma származású gyerekek Oktatási Programjába (H2O)” azzal, hogy ő évente, Rezi községből, átlagosan 10 roma gyerek mento-

rálását vállalta. 2007-től 2013-ig a Rezi Általános Iskola is bekerült a KÜRT, tíz iskolát támogató H2O programjába. Zulaj volt a mentoruk. Paraolimpikonunk, a Világ- és Európa-bajnok úszónk, Illés Fanni is Zulaj és a KÜRT támogatásával jutott Rezi községből a világhírig. Rezi községben uszoda sincs.

Fanni a negyedik olimpiáján, Tokióban, 100 méteres mellúszásban olimpiai bajnok lett. Az egész falu ünnepelt, Szigi és Zulaj könnyezett.

A Kékesi Sasok kislány versenyzői

2020

Budapest Tourist

1970-ben, még egyetemista koromban, anyukám a **Budapest Tourist** hirdetését mutatta, melyben nyelveket beszélő oktatókat, illetve idegenvezetőket keresnek, külföldi síutakhoz. Így jutottam el **dr. Z. Szőke Pali** bácsihoz. Azonnal felvett a csapatába. Neki nem kellett bemutatkoznom, mert az ötvenes években, lovaskocsijával ő hordta a PB palackokat hozzánk a Svábhegyre. Jogi végzettséggel. Diplomáját még a háború előtt szerezte.

Nyelvismeretemről érdeklődve elmondtam, hogy a szláv nyelveket (szerb, lengyel) otthonról hoztam, a németet a síelésből, az angolt meg iskoláimban szedtem fel. Alkalmazott, fix másodállásom lett, állandó piros útlevéllal a zsemben.

Dr. Z. Szőke Pál 1914–2000

A LÁNCHÍD KÖR alapító elnöke.

A Budapest Tourist (BT) külföldi sítúráinak főszervezője.

A BT síútjaihoz állandó síoktatók és túravezetők kiképzésén fáradozott.

A síoktatók és túravezetők képzését rendszeresen Hargitára szervezte.

A résztvevők szervezetten, magyar tankönyveket vittek át a határon ...

A magyar síválogatott edzője, Kovács Tamás volt a BT síoktatóinak oktatója.

Ő is cipelte hátizsákjában a tankönyveket.

Zulaj 3 – Kékesi Sasok

Még egyetemista koromban, Zulaj, az általa alapított **Kékesi Sasok** siegyesületbe meghívott segédoktatónak. Már addig is rengeteget tanultam tőle, stílust, hangnemet és türelmet. Itt már visszajelzést is kaptam. Edzőtáborokban esténként memorit játszhattunk. Csak memorit. Nem tartottam magamat soha gyengé gondolkodónak, de itt állandóan kikaptam és leggyakrabban utolsó voltam. Én nem is lettem magyar síbajnok, a kislányaink viszont sorban arattak...

1978-ban Zulaj a Normafánál beindította hazánk valaha volt legméretesebb síoktatását (OSC), legalább 70 oktatóval és évente vagy 1.500 gyerekkel, és nyáron is használható műanyag sípályákkal. 1980-ban tértem haza külföldről, Tom gyerekem négyéves volt, azonnal mentem Zulajhoz: hoztam síiskoládba a gyereket. „A gyereked így magában nem kell” – mondta „ha jössz oktatónak, akkor a pótkocsid lehet.” Tíz éven keresztül minden szombat-vasárnapomat a Normafánál töltöttem kezdetben 20, majd 40 gyerekkel, köztük a sajátommal. Általában órákat kirándultunk „síoktatás” néven. 4 éves korcsoporttal kezdtük és e csoportot vittük 14 éves korukig, vagy ameddig a szülők fizettek. Menet közben derült ki, milyen kockázatos 20 gyerekre felügyelni. Normális, ha sorba rendeződve megyünk. Ha elől vagy, akkor a sor vége elkalandozik. Ha hátul, akkor az eleje nem halad. E tapasztalatból adódóan ketten Gangli Jancsival összetoltuk csapatainkat és 40 gyerekkel képesek voltunk elérni a Zulaj által kitűzött célokat is, és kockázataink is csökkentek.

OSC - Csapatépítés összezárv

Sok barátot szereztem a síoktatók között azzal: „toljuk össze csapatainkat”. Gangli János sokszoros magyar síbajnoknak, nem volt oktatói képesítése, viszont gyönyörűen síelt. Zulaj hozzájárult „házasságunkhoz”, azaz mindketten kaptunk 20-20 gyereket, de csak együtt tarthattuk az edzéseinket.

Dános Palival a külföldi útjainkon kerültünk kapcsolatba. Ő építész volt, e szakma minden előnyével felszerelve. Esténként az egész csoportot fürdettük. Egyikünk a zuhany alatt állt, másikunk vetkőztetett, átadott, harmadikunk törölt és pizsamába csomagolt.

1984-ben Szlovákiában olyan szintű volt a magyarellenes közhangulat, hogy a pályán belénk kötöttek. Negyven, 7 éves gyerekek voltunk. Nekem ez lett az utolsó szlovák utam. Kerülöm ma is a nagy kockázatot. Azóta Szlovákiában csak átutazóban voltam. Nagyot változott. Hál’ Istennek.

Bulgáriába, a Vitosára rendszeresen hárman, Gangli Jancsi, Dános Pali és én utaztunk „gyerekeinkkel” együtt. Repülővel. Ideális körülmények voltak. Hibátlan, megművelt síterepek, francia gyártmányú liftek... A szálloda volt az egyetlen, aminek szolgáltatásai nem a kifizetett összegtől függöttek, hanem az érzelmi kapcsolatoktól. Értettünk ahhoz, hogy e téren is a lehető legtöbbet adjuk, és így mindent, az utolsó befektetett fillérünkig vissza is kaptunk. Kájbán, tiszta szobákban, mosolyban, kiszolgálásban...

Szláv nyelvtudásomnak köszönhetően a Vitosán egy hegyitraktor (ratrak) vezetőjével összebarátkoztam. Hatalmas, fekete overálba öltözött, csupaször, hegyi medve volt. Neki csak az én mondataimat kellett megértenie, mert ő csak a fejével bólintott (Nem), vagy ingatta (Igen) jelentéssel. Ez volt a párbeszédünk második fele. A teljes párbeszédünk pedig ennyi volt:

- Esténként, a liftek leállása után hármunkat felvinne a hegyre?
- Igen.
- 10 levát (mai értéken kb. 1.000 forintot) elfogad esténként?
- Igen.
- Ma este kezdhettünk?
- Igen.

Ilyen egyszerű volt síelésben a legnagyobb élvezet megszerzése. Folyamatosan. Amikor ott voltunk, és meglátott minket a Nagy Fekete Medvének, az este 6 órás fuvar megérkezett. Nagyon sokat jártunk, ezért is, a Vitosára.

Síelés közben érdekes dolgot tudtam meg a bolgár és a magyar nyelv kapcsolatáról. A magyar nyelv legalább ezer szót örzött meg az eredeti bolgár nyelvből, míg a mai bolgár, alig néhány százat.

Bulgária nem csak bennem hagyott maradandó nyomokat. Vagy 20 éve egy gyönyörű nő az utcán leszólított: „Csókolom Sanyi bácsi, tetszik emlékezni, hogy a pályán bepisiltem és a szállodáig tetszett futva cipelni, át tetszett öltöztetni, és a visszafelé utat is futva tettük meg?”

Nem emlékeztem, de szerettem volna jelenidőben is mindezt...

Legfeljebb 4-5 éve egy kisportolt, jóképű férfi, egy fekete, német rendszámú cirkáló árnyékában leszólított: „Én a szállodákban mindig a szekrényajtók te-tején szerettem hintázni. Sanyibácsinak mindig volt párnája a fenekem alá. Most is hozott magával?” Ő volt az egykori „Pali gyerekek”.

Az 1980-as években Szlovákiában megállt buszunk egy ék alakú szállodánál. Jé, mondta egy gyerek „olyan a szálloda, mint a síugrósánc”. „Pali gyerekek” éppen a szálloda portájáról a szüleivel beszélt telefonon. Hallotta a fenti mondatot, és azonnal tovább is adta: „... egy síugrósánc alatt lakunk”.

Közreadom egykori szívó „gyerekek” aranyköpését:

Kérdeztem: „Szerintetek melyik a legjobb síléc a világon?”

Záporoztak a válaszok: a HEAD, a FISHER,

A telitalálat ez volt: „a GRÁTISZ”

15. „*A SPORT LEGNAGYOBB ÉRTÉKE,*

*HA KÉPESSÉ TESZ MEGTENNI AZOKAT A DOLGOKAT, AMIKET MEG KELL TENNED,
FÜGGETLENÜL ATTÓL, HOGY VAN-E HOZZÁ KEDVED*”

Budapesti Építők – kenu 1960–1965

1960-ban a Római Olimpían Parti János kenu egyes (C1) 1.000 méteren olimpiai bajnok lett. Nekünk nem volt tévénk (csak 1976-ban lett), a szomszédunkban, Csillériéknél néztem és szurkoltam Parti Jánosnak, mert magyar volt. A két Csilléri fiúval másnap felkerekedtünk, és a Margitszigeti Építők csónakházban jelentkeztünk. Mi is olimpiai bajnokok szerettünk volna lenni. Nem én voltam közöttük a legerősebb, csak a legfiatalabb, 13 éves. Engem felvettek. Ezen a napon jelentkezett Wichmann Tamás is, akivel szinte egyidősek voltunk. Ugyanabba a tízszemélyes kenuba kerültünk. Ő sokszoros világbajnok lett. Olimpiai bajnok sajnos egyikünk sem.

Első edzőnknek, Feri bácsinak az első napon, egy üvöltve kiáltott mondatát nem értettem: „Úgy fogod a lapátot, mint a pennát, vagy a hozzá hasonló hangzásút”. Otthon anyukámat kérdeztem. Felvilágosított. Könnyesre röhögtek magunkat.

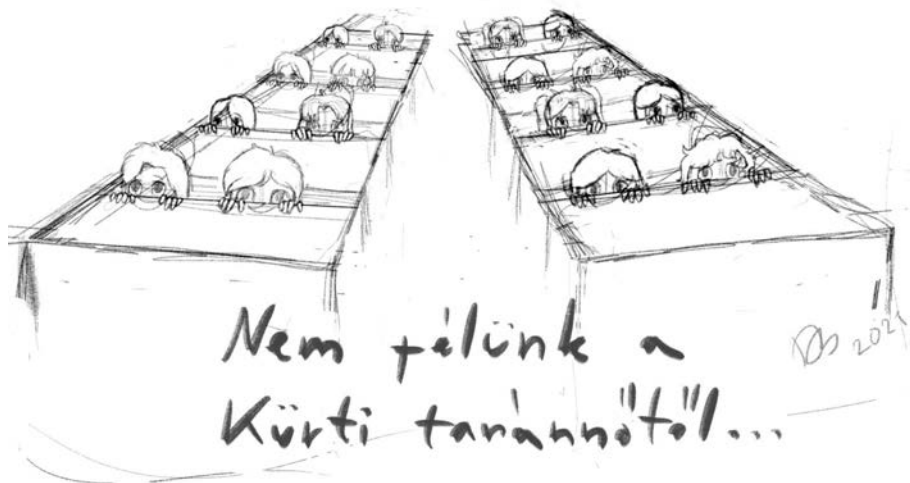
1963-ban már „saját” versenyhajóm volt. Borda nélküli. A Margitsziget körüli időremenés volt a napi rutinom. Összel, rendszeren felöltözve, a sziget csúcsa előtt, felfelé menetben, egy kikötött kotróhajó kábelébe beakadt a lapátom, és magamat emeltem ki a hajómból. Nagyon hideg volt a víz. A kotróhajó munkásai mentettek ki. A hajómat, nehogy elússzon, megcsáklyázták. Így nem úszott el, de használhatatlan lett.

1965-ben számháborúzás közben lepottyantam egy 12 méteres fenyőfáról, a bal térdemre estem. Ezzel kenus múltam befejeződött. Az Országos Baleseti Kórházba vittek. Ápolás, kötözés után a 246-os kórterembe kötöttem ki. Balesetem előtt 2 hónappal e kórteremben halt meg anyai nagyapám. Mikor anyukám egész testemet bekötözve látta, annyit mondott:
„Te jó ég! De jó, hogy csak ennyi!”

Veszprémi Vegyipari Egyetem (VVE) 1966–1971

Anyukám, aki általános- és középiskolai tanár volt, döntött, hogy az olajiparban, a petrolkémia területén, vegyészmérnökként lesz jövőm. Elfogadtam. Fogalmam se volt mit jelent mindez, de nem volt „ellenálló” attitűdöm. Megjegyzem, ma sincs. Jól éreztem magam a „jó tanuló” kategóriába ágyazva, és ez megvédett egy sor környezeti ártalomtól, mert valójában zárkózott voltam, és ma is az vagyok. Nem véletlenül volt eddig munkahelyeimből is csak kettő, mert az elsőből 19 év törzsgárda tagság után kirúgtak.

Úgy volt állandóan jó/jeles/kitűnő bizonyítványom, hogy anyukám soha nem kérdezett ki, nem ellenőrzött. Csak rávett a tanulásra. Hogy hogyan? Nem tudom. Mindössze egyszer tett kivételt. Az egyetemi felvételimnél. Gondoltam ezen ripsz-ropsz túl leszünk, mert már másodikban biztosítottam a műszaki egyetemnek valamelyikére való írásbeli nélküli felvételemet azzal, hogy matekból bejutottam az országos verseny döntőjébe. Ide tartozik, hogy osztályunkból tizenketten jutottunk be, ami inkább Lantosi tanár úr felkészültségét igazolta, mint az enyémet. Tehát a felvételem csak a kémia szóbelit jelentette. Mindig ötös voltam. Lejátszott parti, gondoltam. Mit várhat anyu még tőlem?

Hát a birtokolt tudásomnál lényegesen többet. Naponta fejemhez vágta: *Te csak bemagoltad a kémia egyes részeit. Fogalmad sincs az összefüggésekről. Az „Olyan, mint ...?” kérdésekre nem tudod a válaszokat, ami minden tudományának az alapkérdése. És ez a lényeg. Az összefüggések látása az egyéb kémiához tartozó eredményekkel, az egyéb természettudományos eredményekkel, és tovább lépve, az irodalom, a történelem és a jó ég tudja még milyen emberi ismeretekkel kapcsolatos már megismert területekkel.”*

Közös tanulásunkat minden nap mindketten sírással fejeztük be. Vérig sértve. Szerintem anyu a semmiből csinált mamutot. Ő szerint a nulla tudásomra voltam önelégült.

A felvételin maximális pontszámmal jutottam túl.

A „felvettek az egyetemre” értesítés mellett egy kis cetli is volt a borítékban: meghívnak két hét építőtáborba. Elmentem. A feladat az új menza építéséhez a kubikos munkák megkezdése volt. Kétfős brigádokba csoportosítottak minket, és brigádonként kaptunk egy-egy talicskát, csákányt, ásót és lapátot. A napi feladat 1,5 köbméter föld adott helyről való kiemelése és egy másik helyre való átszállítása volt. A „párommal” nagy szerencsém volt. Vidéki gyerek, tudta melyik szerszámot hogyan kell megfogni és elég erős és gyakorlott volt, hogy tudását jó tempóban alkalmazni is tudja. Gaál Zoltánnak hívták. Szóval délidőre befejeztük a napi adagunk kitermelését és áthordását, így volt időnk a nem túl innovatív feladatunk továbbgondolására. A menza a temető mellé épült. A temetőben az ásást akkorra már gépesítették. Elmentünk Zoltánnal a gépkezelőhöz és érdeklődtünk, mennyiért szedne ki és vinné 100 méterrel odébb naponta másfél köbméter földet? „Három üveg sör” – volt a válasz. Visszamentünk és elmondtuk a brigádoknak, hogy napi hat üveg sörért elintézzük az ásást és a transzport folyamatokat. Minden brigád megrendelte tőlünk a szolgáltatásunkat. Így a fennmaradt munkanapjainkban csak a hozzánk beérkezett kb. 10x10x3 üveg sörön kellett nagyker áron túladnunk.

Sem Zoltán, sem én nem fogyasztottunk e keserű italból.

Gaál Zoltán a Veszprémi Vegyipari Egyetem (VVE) rektora

1947-ben született Szentgotthárdon.

1971-ben Veszprémben, 1974-ben a Budapesti Műszaki Egyetemen szerzett mérnöki diplomát.

1998-2007-között a VVE rektora volt. A veszprémi menedzserképzés úttörője. A VVE eddigi legnagyobb egyetemfejlesztése is az ő nevéhez fűződik.

Nagyfiamat, Tomot, a középiskolája befejezése után elvittem Gaál Zoltán rektorhoz. Évekkel ennek előtte az évfolyamtársam volt, és még ezelőtt is egy picivel a menza alapjait ástuk közösen. Kértem beszéljen Tommal, aki nem volt egyetem párti, pláne nem Veszprémben. Zoltánnal való beszélgetés teli találat volt. Tom a Veszprémi Vegyipari Egyetem (VVE), akkor már Pannon Egyetem (PE) hallgatója lett és úgy tűnt megbékélt, sőt megszerette a veszprémi légkört.

Az egyetem a névváltoztatását is Zoltánnak köszönhette. Ő szakított a „vegyipari” jelzővel, és egy sokkarú egyetem megalapítója lett. Tom profizmusához is nagyon sokkal járult hozzá Gaál Zoltán.

VVE Csontribrigád és a bridzs 1966

Visszaugrom 1966-ba. „Csontribrigád” így nevezték a kollégium ősi részét, ahová elsőként kerültünk. Százméternyi közép folyosó, szobák mindkét oldalon, vaságyakkal és vas szekrényekkel, a folyosó másik vége meg lezárva. Ha nyitva lett volna, akkor az aula elegáns WC-jébe juthattunk volna. Mi a lezárt végéhez legközelebbi szobába kerültünk négyen: Gyela, Gyula, Kutya meg én. Itt találkoztunk először. Gyula letöltötte az akkor előírt egy éves katonaság 11 hónapját. Mint megtudtam tőle, a katonaságnál a parancs határozza meg a lényegét, és nem fordítva. Ott az év az tizenegy hónap, és kuss. Volt még egy megosztó tényező közöttünk, és ez a bridzs volt. Ők hárman tudták e játékot én meg nem. Már felkérték volna Charlie-t negyediknek, de tiltakoztam. (Charlie-val akkor is, és ma is jóbarátok vagyunk, aki Szegeden, a JATE emeritus professzora). Mint mondtam: *„Nem hiszem, hogy van olyan kártyajáték, amit egy nap alatt ne tudnék megtanulni.”* Hát volt.

A bridzsjátékot négyen játszá, és a partnerek egymással szemben ülnek. Mindig. Ezt csak azért írtam le, mert kezdéskor még ezt sem tudtam. Első leülésnél Gyela-Gyula és Kutya-én voltunk a partnerek. Nagy szerencsém volt. Kutya végtelen türelemmel és állandó mosollyal játszott. Ahogy az a leggyakrabban történni szokott, Gyela és Gyula állandóan tépték, gyötörték egymást, és mindkettő állandóan és folyamatosan magának adott igazat. Arra viszont gyorsan rájöttem, hogy nem akármilyen játékosok. Ők folyamatosan vérre mentek, vér nélkül nem is voltak kéjes pillanataik. Kutya meg mosolygott és dicsért engem: „Milyen jól tartod a lapodat, az ellenfél egyik oldalon csak az egyik felét látja, míg a másik oldali csak a másik felét, így nagyon jól kell liciálniuk, hogy a tudásukat előnyre váltsák”. Noha e mondatot nem értettem, de úgy gondoltam, milyen jó vagyok, ha az ellenfelet gondolkodásra készítem. Úgy éreztem percekben belül célba érek. Hát nem így történt.

A hétvégén a koleszban csapatversenyt szerveztek, Mi Csontribrigád néven indultunk.

Szóval én állandóan betliztem (alábecsültem lapomat, de ha e szót jobban szeretnéd érteni, kérlek, vedd kezedbe a Kártyakódex 1894-es kiadásának

reprintjét és élvezhető körülmények között megkapod a magyarázatot, hiszen a kor legjelentősebb írói: Bródy Sándor, Mikszáth Kálmán, Jókai Mór írták le az itthoni kártyajátékokat humorral, élvezetesen).

Kutya végig mosolygott és nem vette el önbizalmam, sőt. Például egyik játékban 6 szant kellett volna vállalnunk és akkor még egy plusz ütésünk is lett volna, de mi csak 1 szant mondtunk és 6 plusz ütésünk lett, ami borzalmában vetekszik a Titanic katasztrófájával, mivel 2.000 kapható pont helyett 1.800-at vesztettünk.

Rátérek a lényegre:

- a bridzsjáték a skandináv egyetemeken kötelező tantárgy,
- variációs lehetősége nagyobb, mint a sakkjátéké,
- a memória, a képzelőerő és a tapasztalat együttese a siker záloga,
- ugyanazt a partit akár többen is játszhatják, objektív a kiértékelése,
- csapat- és párosversenyt is rendeznek, de ma már az egyéni verseny is OK.

Jegyzet

Kutyáéknál

Kutya, eredeti nevén Varga László, nagyon fontos szereplője volt életemnek. Azon is túl, hogy az elválaszthatatlannak hitt kártyapartnerem volt. Noha mi igen jól éreztük magunkat bridzspartnerként, de együtt nem értünk el kiugró eredményt. Viszont találtunk magunknak elég területet az együttműködésünkre. Kutya az osztrák határ közelében lakott, édesapja földműves volt. A legjobbak közül való. Öten voltak testvérek, két fiú, három lány. Zsundi jogász doktor lett. Végzésünk után Kutya egy festékgyárban kezdett dolgozni, és egész életében ott is maradt. Szépen ment felfelé a ranglétrán, és a privatizációt már az igazgatói székéből irányította a KÜRT jogászának, dr. Jávor Bélának szakértelmét felhasználva. Elsők között hajtották végre rendszerváltáskor a munkavállalói részvénytulajdonlási programot (MRP) minden gond nélkül és minden dolgozó meglegedésére. Nyugdíjba vonulása után megválasztották faluja polgármesterének. Kétszer ötéves ciklusban szolgálta faluját, ezalatt a megtakarított közpénzeket aszfaltutakat építtetett.

Egyetemistaként a nyári szünetekben hivatalosak voltunk Kutyáéknál kukoricatörés címen mezőgazdasági munkára. Voltak végelláthatatlan kukorica sorok, a feladat a szárról a csövek letörése, puttonyba rakása és a teli puttony kiürítése egy-egy adott helyen. Hajnalban kezdtük, hogy délután legyen időnk kártyázni. Mi a Csontribrigádból, igen jó fizikai állapotban érkeztünk, hiszen az egyetemen a hajnalokat edzőteremben töltöttük. Kutyáéknál mindenki kiválasztott magának egy, azaz egy végtelennek látszó kukorica sort. Az első órákban a Csontribrigádosok vagy 100 méter előnyt szereztünk. A harmadik órában leültünk reggelizni. Nem folytatom részleteiben, mert az már nem volt ennyire kedves. Kettőkor hagytuk abba, a lányok 300 méter előnyével. És ez minden nap, egész héten és 5 éven keresztül, nem sok eltéréssel így ment.

A munkaadóknak üzenem, a vidéki hölgyeket értékeljék fel.

VVE Csontribigádi esetek 1966

A Csontribigád eredetileg az egyetemi kollégiumnak a régi része volt, mi voltunk utolsó lakói, az B épületben, a földszinten az aulától a tornateremig tartott, vagy 100 méter hosszban, de a bejárat és a WC a tornateremnél volt. A mi szobánk meg az aula felőli első „lyuk” volt. A „lyuk” megnevezés még túlzó is lehet, hiszen mérete négyzetcentire pontosan megegyezett 4 vaságy, 4 vas öltözőszekrény, 1 asztal és 4 szék alapterületével. De jó is volt ez így, mert a padló vörösrre festett beton volt, és igen ronda. Legalább alig volt látható. Szóval Andris barátommal, aki később USA-ban és Svájcban is egyetemi tanár lett, megtelt hólyaggal elhatároztuk, hogy felállunk a párkányra, és az onnan látható nagyméretű zárt udvar felé távpisilő versenyt rendezünk. Remélem, a szabályokat a Kedves Olvasómnak nem kell ismertetnem. Röviden, a távolság volt a lényeg, nem a mennyiség. Már a célegyenesben voltunk, amikor a zárt udvar másik végéből Meskó tanár úr kifigyelt minket, és ennek hangot is adott. A kollégiumi „büntető tanács” következő ülésén „szigorú megrovást, utolsó figyelmeztetést kaptunk”. Nekem nem ez volt az első „szigorú megrovás utolsó figyelmeztetésem”.

Sok-sok évvel ezen esemény után, Kedvesemmel, a Vígszínházban voltunk, ahol az előadás szünetében összefutottunk a regnáló hadügyminiszterünkkel és nejével. E miniszter volt anno a kollégiumi felügyelőbizottság diákvezetője. A miniszter amint felismert, nem sokat tétozva, szóba hozta e fenti versenyt és eredményhirdetését, szépen kiszínezve, mint a verseny egyik akkori főbírája. *Hát, nem voltam túl büszke magamra.*

Karcagi László, Kalász

Évfolyamtársak voltunk. Először ő is az anyagcserémel került kapcsolatba. A Csontribrigádban a bejáratnál voltam, amikor komolyabb kényszert éreztem a WC felé kanyarodáshoz. Addig semmi nehézségem nem volt. Az első akkor következett be, amikor észleltem, hogy valamennyi „kilövőállásban” elfogyott a WC papír. Mit tehettem volna? A WC-vel szembeni első szobába bementem, a legközelebbi vasszekrényben találtam egy tekercs WC papírt, azt a megbontott végénél elkezdtem húzni, és így a szükséges mennyiséget gondoltam majd letépem, a többit meg, az akció végeztével visszatekerem a vasszekrénynél. De a WC papír tulajdonosa másképp gondolkodott. Látva és felfogva az eseményeket, következtetéseket vont le, nem várt az én végső döntésem kezdetéig, hanem azonnal lépett. Vasszekrénye oldalán elkezdte feltekerni jogosnak vélt tulajdonát. De addigra már én is úgy éreztem, hogy jogosan tulajdonoltam, és erősen kapaszkodtam jussomba. Nem részletezem. A WC papír másik végénél Kalász volt, akivel nem voltunk egy súlycsoportban, viszont ezen erős szembenállást mutató akció után igen szoros barátságba kerültünk, egyetlen bukásomat, és talán a legnagyobb egyetemi sikereimet is neki köszönhetem.

A bukásomat, azaz egyes osztályzatomat a „Mikulásestünk” katalizálta. Kalász írt egy humoreszket, én meg vállaltam az előadását. Dr. Bodor Endre szervetlenkémia professzorunk volt a célszemély. Neki volt egy világhírű gondolat kísérlete: „Elektron a dobozban” névvel. Kalász humoreszkiében ez „Nokedli a dobozban” nevűre devalválódott. Majd így folytatódott: „Ebben a dobozban egyetlen nokedli van, felfelé álló spinnel”. Nem kell érteni a szervetlenkémiahoz, hogy a diákhallgatóságban e mondat röhögést váltson ki. Szóval az első egyetemi vizsgámról, mire megfogtam a krétát, Bodor professzor úr már ki is vágott.

Aztán vele is jóba lettem. Megtanultam tarokkozni, és beülhettem hozzá negyediknek. Kiváló humora volt. Csak akkor még nem voltunk semmiben sem azonos súlycsoportban. De erről majd később.

Mérőpárom 1. Pistike

Névsorban egymás mellett voltunk. Ezért lettünk mérőpárok. A városi egyik vezetőjének gyermeke volt és pösze: „Tudod én technikumba végeztem, mérészek a kiszujjamban, nyugodtan szigizz, majd én megszínálok.”

Nyolcórás mérésünk volt. Egy kemencét 810 fokon tartva, mérni kellett a benne lévő anyag halmazállapot változását, és abból következtetni az anyag összetételére.

Előre bocsátom, hogy a kemencének nem volt hőfokszabályozása, ha bedugtuk a 220-ba, akkor fűtött, ha kihúztuk, akkor hűlt. A mérés befejeztével a laborvezető megkérdezte, hogy állunk? Pistike válaszolt: „Pontosan nem tudtuk tatani a hőfokot, volt az ötszáz is, meg ezej isz. Megismételjük?

A laborvezető lakonikus válasza ez volt: „Igen.”

Mérőpárom Pistike

Számomra emlékezetes volt egy másik mérésünk is. A feladatunk volt: platinázott platina elektróddal valamilyen lötytyben redox potenciál mérése. *Pistike* meglátta a kiadott platinázott platina elektródot, felkiáltott: „Ki volt az a bavam, aki ilyen kormoszan hagyta itt az elektródot?” majd keresett egy smirglit és szépen letisztogatta. Kisvártatva jött a laborvezető és megkérdezte: „Ki volt az a barom, aki a platinát leszedte az elektródról?” és hozott új platinázott platinaelektródot. Még messze voltunk a befejezéstől, mert időközben *Pistike*, megjött és dühösen kérdezte: „Ki volt az a bavam megint, aki a frissen letisztított elektródámat elvitte?” és ismét lecsupaszított egy akkoriban százezret érő platinázott platina elektródot.

Jegyzet

Mérőpárom 2. Bezegh Andris

Amikor választhattunk, akkor egymást választottuk. Gimnáziumból kerülünk mindketten az egyetemre, előéletünkben nem sok vegyipari tapasztalatunk volt, pontosabban semmi, viszont tudtuk, mit jelent a szépen összeállított jegyzőkönyv, a „szép anyag”. És mi csak szép anyagotadtunk le. Legalább annyi időt fordítottunk a kivitelezésre, mint a mérésre. És ez sokat jelentett. Csak ötös laboreredményeink voltak.

Egy alkalommal, az elektronika laborban, a kapott áramkör, nem a tankönyvben leírt módon viselkedett. Mi ezt a viselkedést írtuk le ésadtuk be szép rajzzal együtt. A többi mérőpár addig „spúrta” az eredményt, hogy az a tankönyv szerinti mérés legyen. A félév végén kaptuk meg az eredményeket. Csak a mi eredményünket fogadták el.

Andris végzésünk után a Műegyetemen kutatott és oktatott, majd az USA és Svájc egyetemein.

Jegyzet

Építőtábor Harkov környékén 1968

1968-ban a Veszprémi Egyetemről vagy húszan elindultunk az ukrán Perezschnoje faluba, ahol legutoljára külföldiek csak a német csapatok egyenruhájában jártak, és az egyetemeink vezetőinek megállapodása alapján, a szovjet egyetemistákkal közösen automata tyúkólokat építettünk. Az „automata” azt jelentette, hogy az épületekben ablakok nem voltak, lámpákkal oldották meg az éjjelt és a nappalt, hat-hat órában, így az e napok szerinti minden 12 órában a tyúkok tojtak egy-egy tojást. A mi napunk szerint ez viszont már napi két tojást jelentett. Egy szovjet egyetemista, Petya, aki szakembernek látszott, megmutatta hogyan kell a téglákat rakni végtelen hosszúságban, egy kis maltert is köré rakva. Megkérdezték, kinek van jogosítványa. Jelentkeztem. Egyfelől értettem oroszul, ez a többi honfitársamról nem volt elmondható, másfelől tényleg volt. Igaz, hogy csak kismotor vezetői, de volt. A szovjet kérdező, meg nem cifrázta a mondatot, csak „jogosítványt” kérdezett. A lényeg, bemutatták nekem az áldozatot, egy háború idején gyárthatott GAZ szörnyeteget (a Gorkiji Autógyár termékét), melynek mindene volt a malter szállításhoz, de ezen túl semmi. Ilyen, mint szélvédő, index, első-hátsó lámpák, ablaktörlő, ajtó, háromszög, elsősegély nem létezett. Persze mondhatná a Kedves Olvasó, hogy ahol nincs szélvédő, minek oda az ablaktörlő?

A feladatom az volt, hogy a végtelen kukoricaföldek után, a megmutatott irányban, közel 6 kilométerre volt egy malter üzem, ott megtöltik a kocsim billenős részét, így visszajövök az építkezésre és ott, adott helyen, pneumatikával kiengedem a maltert egy nagy gödörbe. Éreztem, hogy megfogtam az Isten lábát. Mint egy orosz cár. Slusszkulcs nélkül. Helyette csak egy csavarhúzó adtak. Az is még a háború idejéből volt. Vigyáztam is rá. Vele aludtam. Mit lehet tudni?

Jól teljesítettünk, a téglá és a malter fogyott, én meg annyit teherautóztam, amennyi a csövön kifért. Pontosabban csak szerettem volna, mert az első napok egyikén, az én teherautóm átment katyusába. Aki nem tudja mit jelent a katyusa, elmesélem. Az építkezés felé tartottam, malterrel tele a billencs. A kocszi eleje éppen ekkor kezdett el felfelé emelkedni. Olyan 30 fokos szögállásnál a háborúban kilövésre készen voltak a rakéták, amit a szovjet hadseregben katyusának becéztek. Nekem nem voltak rakétáim, csak a billencs hátsó fala kinyílt, a malter elkezdett kifolyni, és ettől a kocszi orra elkezdett emelked-

ni. Ettől a malter egyre jobban folyt ki, amitől a hátsó fal egyre jobban nyílt ki, így tovább mindaddig, amikor már egyenesen a nap felé nézett a kocsim orra, és az összes malter ki nem folyt. Ekkor nagy huppanás, és visszaestem a négy kerékre. Mit csináljak malter nélkül a nagy ukrán kukoricásban? Az építkezésre hiába megyek, ott maltert várnak, ami nekem éppen nem volt. Végül visszafordultam a maltergyárba, gyorsnak találták a fuvart, de nem szóltak, én meg minek beszéltem volna? Megtöltötték a billencset. Szereztem drótot, és a hátsó részét a billencsnek ezzel a dróttal lezártam. Az automatikus ürítés így megszűnt, a vezetőfülkéből a drótot nem tudtam eliminálni, de legalább leszoktattam e háborús szörnyet a katyusáról. Az útnak kb. felénél találtam egy nagy kupac maltert, micsoda meglepő, mintha egy körforgalomba kerültem volna, szabályosan megkerültem félig, indexem már az elején sem volt, most mitől lett volna, így csak félszabályosan elhagytam e körforgalmat és egyenesen mehettem a tyúkóljaimhoz.

Egy hónapig építkeztünk, és a kolhoz (aki e szót nem érti, nézze meg az interneten) adott egy másik, autóbushoz átképzett teherautót, amivel a 600 km-re lévő Fekete-tengerhez meghívtak minket üdülni. E teherautó-busz tiszta új volt, bejáratós, 30 km/órás sebességgel. Végelláthatatlan gyümölcsösökön át vezetett az út. Időnként megálltunk, leszálltunk, szedtük a gyümölcsöt és ettünk. Időnként a csősz kutyája kergetett, akkor meg futottunk. A probléma akkor jelentkezett, mikor kiderült, hogy a gyümölcsök permetezettek voltak. Ekkor is meg kellett állnunk, de elfoglaltságunk miatt futni nem tudtunk, ha jött a kutya, ha nem. Lényegében feketére sülvé értünk a Fekete-tengerhez, Szevasztopol közelébe. Itt megkönnyebbültünk, mert megtaláltuk a világ legnagyobb nyilvános WC-jét. Erre nagy szükségünk volt a permetes gyümölcsök miatt. Ezen építési alkotást úgy kell elképzelni, mint egy olyan nagy-nagy mackósajt dobozt 100 mackósajtra, melynek a külső borítója fél méterre van a mackósajtoktól. A külső borítón pedig van egy 40 centis bejárat. Mész és nézed, hogy a melletted lévő mackósajt foglalt-e, vagy sem. Ha foglalt, tovább mész, ha nem, elfoglalsz egy mackósajt alakú kilövőállást. A férfi, illetve nő kiírást nem kell keresned, semmilyen nyelven sem, mert az nincs. Intim részt úgysem látsz, csak egy fejet, aki erőlködik.

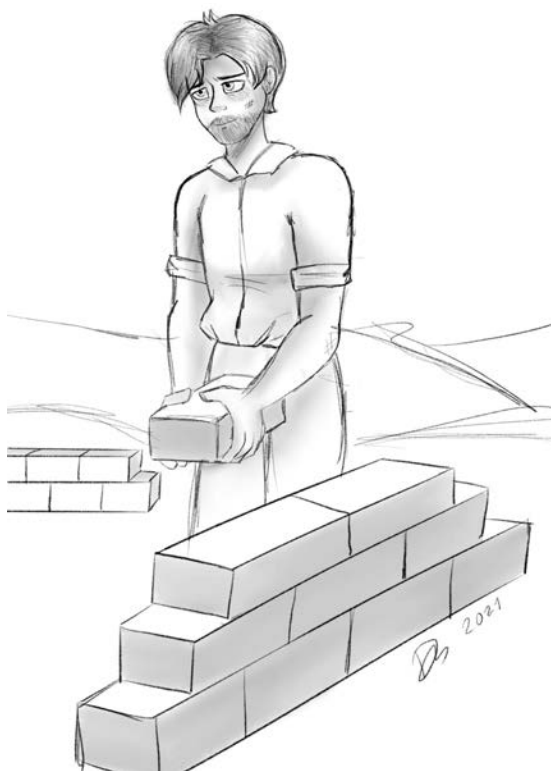
Tengert itt láttam először. Marha nagy volt és a nevével ellentétben kék. Én nem tudtam, hogy létezik olyan évfolyamtársam, aki nem tud úszni. Pedig volt. És nem sok hiányzott, hogy ott is maradjon. E történetet a visszaúton Ferike mesélte, aki szintén nem tudott úszni:

„Láttam, hogy Bara fuldoklik. Néha feljött a feje a víz fölé, de nem gyakran. Körülnéztem, de körülöttem csak nők lebzseltek. Végre megláttam egy férfit

és odamentem hozzá. Mondtam neki, hogy „Zdrasztvujtye (jó napot).” Az orosz nem tudta mire vélni a tengerben ezt az udvarias gesztust, de válaszolt „Vszevo Vam Dobrovo (Minden jót magának is)”. Ezt nem értettem, mesélte Ferike, de elmondtam neki a problémát: „Tű nye znájes prügáty (Te nem tudsz ugrani)”. Most már az orosz sem értett semmit. Ferike folytatta: „Nagy-nagy szerencséje volt Barának, hogy éppen arra nézett az orosz, amerre egy pillanatra Bara feje kijött a vízből”. Így mindenki megmenekült.

Közvetlen a hazautazás előtt, az építőtábor és Fekete-tenger után, elmentünk egy fürdőbe, ami zuhanyzók tömkelegét jelentette és „bánya” volt a neve. Itt Ferike kijelentette: „*Gyerekek a fenekéről megmondom, ki a magyar*”. Nem volt nehéz. Kéthavi napozóbérletünk itt járt le.

Történelmi eseménnyel együtt érkeztünk haza. A vasúti szerelvényünkön sok-sok szovjet tank volt, a belevaló, apró méretű katonákkal, akik éppen Csehszlovákiába tartottak harci gyakorlatra. 1968-at írtunk.

Építőtábor Harkov környékén 1968

A Diákrektor 1971

1971-ben diákrektor-választás volt a Veszprémi Vegyipari Egyetemen. Már említettem volt, hogy Kalásznak sokat köszönhettem. Írta, a humoreszkjeit, én meg előadtam. Volt egy sorozata: „Gugyevák Lajos vagyok...”. Pontosabban akkoriban volt egy nagyszerű színészünk, Bárdy György, aki e beszédhibás figurát ismertté tette, Kalász meg ezen ismert figurát a vegyészek torkán lenyomta. Úgy, hogy én segédkeztem neki, azaz előadtam a humoros szövegeit. Bárhol és bármikor. Szavazáskor az évfolyamok szavazhattak, de csak más évfolyamokra. Cserépszavazás volt. A fél egyetem cserepe nálunk, az ötödéveseknél landolt.

Volt néhány nagy dobásunk ezen felül is. Tíz csinos lányunk az évfolyamról Moulin Rouge táncosnak öltözött, cilinderükön betűnként kétszer a „KÜRTI” felirattal, besétáltak az előadásokra, megzavarva azt, de nem hagytak időt a felháborodásra, azonnal elkezdték lábaikat felváltva az égnek emelve kánkánt táncolni, jött a zene, és 2-3 perc után a hallgatóság tapsa közepette tovább álltak.

A szavazás megkezdését éjfélre tették. A kollégiumra merőleges többemeletes ház minden lakójával egy-egy évfolyamtársunk megbeszélte, hogy éjfélkor 1-1 általunk elkészített embernagyságú öntapadós betűt tegyenek ki az ablakukra. Az emeletes ház lakói lelkesek voltak és együttműködők. Ha egy is közülük ellenállt volna, borul minden. De nem. Éjfélkor pontban megjelent az ablakokban egy óriásplakát:

„Kürti volt a Gugyerákunk, Kürti lesz a Káldi Pálunk”. Hajnali kettőkor a koleszban megjelent a rendőrség, Káldi Pált ismerték, mert ő volt a rektor, de őket a másik név érdekelte. Úgy melegebe be is vittek. Megkérdeztem, szeretnek-e kártyázni ilyen korai órában? Igennel válaszoltak. Reggel 8-ig 340 forintot kerestem. Az akkoriban egy tanár félhavi fizetése volt. Sajnos ekkor elengedtek, mert Káldi Pál rektor elmondta, hogy ez a hivatalos diákrektor-választás plakátja volt, csak elfelejtettünk szólni róla. Még várhatott volna ...

Megválasztásom után is sok-sok jó élményem volt.

Polinszky Károlynak hívták az oktatási minisztert, aki éppen veszprémi volt. Az egyetemet is neki köszönhattük. Büszke volt a cirkuszunkra. Szabad választás Magyarországon 1971-ben, ...

Miniszter úr jött a sleppjével, egyik embere hozzám fordult, hogy mutatkozzak be. Mire megkérdeztem: „Azt tudom, hogy én vagyok a Diákrektor, de ki ez az ember?” A slepp nevetésben tört ki. Értették a viccet. De nem biztos, hogy szerették (Hofi Géza után szabadon).

Ismét megéreztem az ízét annak, hogy milyen jó csapatban lenni, és még jobb nagy csapatban lenni. Önfeledtek voltunk, és bízunk a jövőben.

26. „TÉVHIT,

HOGY A VALÓDI PROBLÉMÁKBAN MINDIG EGÉSZ SZÁMOK SZEREPELNEK”

Serfőző Ági 1971, 1975 és 2019

Ági matematikusként, a Veszprémi Egyetem Matematika Tanszékén dolgozott és konzulensként vállalta a diplomadolgozatom és a műszaki doktorim egyengetését. Szemtől szembe ő volt az első, aki foglalkozott velem. Nagyon gyorsan ráhangolódtam. Úgy kezelt, mintha rokona lettem volna. Semmi póz, semmi megjátszás, semmi érzelemnyilvánítás. Tudod a matekot, vagy sem, ez a lényeg, semmi más. A diplomadolgozatomban az egyetem új számítógépével egy tetszőleges hetedfokú egyenlet valós gyökeit számoltattam ODRA1003 gépen, gépi kódban programozva. Nem akkor láttam először számítógépet. Egy GIER gépen már programozgattam a Magyar Vegyipari Egyesülés Mérnöki Irodájában (MAVEMI). Ági nem kutatta mit nem tudok, csak a célomra koncentrált, és pont annyit mondott, amennyi a jó megoldáshoz szükség volt. A doktorimnál a DKV Aromás Extraháló Üzemének offline üzemirányítása kidolgozásában segédkezett. Pont úgy, ahogy a diplomámnál. Csak annyit mondott, amennyi a célba érésemhez kellett.

2018-ban az Óbudai Egyetemen adtam elő. Eljött meghallgatni. Meglepődtem. Nem gondoltam volna, hogy én is nyomot hagytam benne. Biztosan tudom, hogy a két legutóbbi találkozásunk között többszáz egyetemistának egyengette útját. *Az enyémet kiválóan.*

FELNŐTT LETTEM

27. „AMIT NEM EMELSZ ÁLLANDÓAN, AZ FOLYAMATOSAN SÜLLYED”

VVE Ismét a bridzs

1967-ben rátaláltunk saját optimumunkra, azaz párt cseréltünk: Gyela-Kutya, valamint Gyula-Sanyi párosokkal indultunk ezután a páros- és csapatversenyeken. Csapatunk az élvonalba került. Az országos ifjúsági versenyeken egyre feljebb végeztünk. Gyula kártyazseni volt. Öt évig voltunk partnerek. Ő későbbi életében is az élvonalban játszott. Az utolsó közös versenyünket, és azon is az utolsó játékunkat elmesélem.

Nemzetközi párosverseny 1972-ben. Számítógéppel értékelték lényegében azonnal. Az utolsó (64-dik) parti előtt az első helyen álltunk. Ez forintra lefordítva 40-40 ezer forint fejenként, ha megnyerjük. Az utolsó parti, 3 szan, átlagos tudással is megjátszható. Ekkor már magasan az átlag feletti tudással rendelkeztem. De leblokkoltam, és buktam. Másodikak lettünk. Fejenként 20-20 ezer forint. Én úgy éltem meg, hogy 20 ezret veszítettem és nem úgy, hogy 20 ezret nyertem! Anyu éves fizetésének a kétszeresét dobtam ki az ablakon... Valami miatt én csak a veszteség oldalt láttam. Magyarázatot kerestem magamban, hogyan történhetett? Nem találtam. Orvoshoz mentem. Elmondta, mániákus vagyok. Egyetlen megoldás van, hagyjam abba! Így tettem.

Az egykori bridzspartnerem, Gyula, válogatott szintű játékosként ma is az élvonalban van, igen büszke vagyok rá, mikor sikereiről olvasok. Mégis én voltam neki az első.

Négy évre rá elcsábultam. 1976-ban a dunaújvárosi 24 órás karácsonyi bridzs párosversenyre Gyszi, a tarokk partnerem meghívott. Állandó partnere megbetegedett. A tarokk úgy hasonlítható a bridzshez, mint a 100 méteres síkfutás a maratonhoz. Mindkettő a futásról szól, de micsoda különbséggel. Elmentem Gyszi partnereként és 64 pár között az elsők lettünk. Mi itt voltunk először bridzspartnerek. Tarokk partnerként viszont már négy éve kóstolgattuk egy-

mást. Boldogok voltunk, és büszkék magunkra. A kupára azóta sok név felkerült, de a miénk még mindig ott van.

A 10 éves évfolyam találkozónkra Kutya megszervezte, hogy a Veszprémhez közeli nyaralójában ismét összeüljünk négyen, a megszokott felállásban. Győztes csapaton ne változtass. Nagyszerű. Az első parti licitje után a második lapom kitételénél (lényegében a parti legelején) Gyula megszólalt, „Te pöcs!” Megjegyzem igaza volt. Neki napi gyakorlata volt, nekem 10 éve szinte semmi. Elgondolkodtató volt számomra e történet. Elvesztettem nagymellényem. Soha többé nem merészkedtem ezután bridzselők közelébe.

Bridzs

Kürti János 1944 –

János testvérem az 1970-es évek elején már elég jól keresett az állami munkahelye mellett, a szabadalmának gyakorlatban való megvalósításával. Első „kilengése” volt, hogy kisleányt két bringát vásárolt. Anyukánk nem értette. Hiszen nagyon nehezen éltünk. Anyu minden pénzét berakta a közösbe. János miért nem ilyen? Például a napos csibének Budapesten 1 forintért adták darabját. Anyu elutazott Főtra, ahol 80 fillérért megkapta. A pedagógusoknak akkor ingyenjegyük volt. Meg különben is, minek annak a kis gyereknek két bringa?

János viszont ki szeretett volna törni a nyomorból. A saját eszével. Érezte, végre nem kell filléreskednie. Ő „felszabadította önmagát”. Anyukánk ezt az élményt egész életében nem érezte.

Az 1980-as években János önálló lett. Olyan értelemben, hogy a pénzéből már az örökölt családház felújítására is futotta. Megállapodott egy vállalkozóval. Éppen tél volt. A vállalkozó egy roma fiataalt küldött ki hozzánk, hogy kezdjen a tereprendezéshez. Mindössze egy lapátja volt. János, látva a helyzetet, ellátta a srácot a szükséges szerszámokkal, talicskával, ásóval, csákánnyal... János néhány évre rá megjegyezte, „Tudod, akkor kellett volna kirúgni a vállalkozót, amikor a roma srác a lapáttal belépett az életünkbe”. Igen. Ez már János vállalkozói gondolkodásának a csírája volt.

Dunai Kőolajipari Vállalat (DKV) 1966

Mielőtt beléptem volna a Veszprémi Vegyipari Egyetem kapuján 1966-ban, anyukám elintézte, hogy felvegyenek hazánk akkor már egyetlen kőolajfinomítójába, Százhalombattára. A tanulmányi ösztöndíj összege megközelítette anyukám tanári fizetését. Már akkor is lebecsült szakma volt a pedagógusi. Sajnos ma is az. *Érti ezt valaki?*

DKV Aromás Extraháló 1971

1971-ben, a kezdetekben, mérnökóvodásként az **Aromás Extraháló Üzemben** kellett megfelelnem, azaz megtanulnom az üzemeltetés alapjaitól a műszakvezetésig a termelési folyamatokat és a vezetői feladatokat. Akkoriban ez kötelező volt. Akit akkoriban mérnökként felvettek, kb. 1 éves üzemgyakorlatot sóztak a nyakába és ezzel elég komoly terheket. Egy éven belül el kellett sajátítani a műszakvezetésig bezárólag az összes helyi ismeretet, előírást, védelmi rendszerek működését és még sok mindent. Utólag már tudom, hogy milyen sok hasznom volt ezekből.

Petruska Miklós volt az üzemvezető. Jobb „első” főnököt nem is kívánhatam volna. Emberszámba vett. Türelmes volt. Összehozott **Lacikával**, aki a Szovjetunióban végzett, ő is mérnökóvodás társam lett. Petruska Miklós összeláncolt kettőnket, elküldött az Országos Műszaki Könyvtárba (ezt volt az Internet elődje), azért, hogy a meglévő extraháló-technológia jelentős javításához ötleteket gyűjtsünk. Lacika kémiai alapismeretei sokkal-sokkal jobbak voltak az enyémnél. Nagyon kellett pedáloznom mellette. Ő ma is a hazai olajipar egyik csillaga.

Az Aromás Extraháló üzem a gazdaságunk akkori egyik legnagyobb értéktermelője volt. A szabolcsi almáért kapott szovjet kőolajból, sok lépés után aranyárban lévő termékeket, aromás vegyületeket (benzolt, toluolt és xilolt) állított elő, nagy-nagy tisztaságban, amiért nyugati rendszámú tartálykocsik álltak sorba, mert közelebb nem találtak ilyen minőséget, elsősorban a gyógyszeriparuk részére.

Mi Lacikával egy hónapon belül hoztuk az akkori „Internetről”, az Országos Műszaki Könyvtárból a megoldás ötletét, de ez Petruskának még nem volt elég, két éven belül már ki is cserélték az extraháló anyagot (dietilén-glikolt) egy sokkal korszerűbbre, kevesebb energiát igénylőre, és ami a legfontosabb, az egészségre sokkal kevésbé károsra. Itt jegyzem meg, hogy a járművek fagyálló hűtőfolyadéká még ma is nagyrészt dietilén-glikolt tartalmaz, ami erős veseméreg! Ne tessék gumikesztyű nélkül fogdosni. Nyalogatni meg pláne ne!

Mérnökóvodás korom utolsó lépéseként, már megbízott műszakvezetőként, aláírtam egy megrendelést, mely szerint a Szovjetunióból rendeltem egy szük-

séges szivattyút az extraháló szer (dietilén-glikol) anyagmozgatására. E szivattyú 3, azaz három vasúti kocsiba is nehezen fért el. A rendelés aláírásakor 1971-et írtunk, amikor raporra hívott a gazdasági igazgató ripsz-ropsz 1985 lett. A szovjet ipar, mely az adott üzem minden berendezését gyártotta, ilyen ütemben teljesített. 14 évről volt szó. De 1985-ben már nem volt szükség a 14 évig gyártott szivattyúra. Akkorra már a technológiai változtatás miatt a fele akkora szivattyú is nagy lett volna.

Összefoglalva:

- *Vezetőként fel kell ismerni, hogy a problémák folyamatosan jelennek meg, míg a megoldás lépései szakaszosak. Vagy megfelelő előrelátási képesség kell, vagy bele kell törődni az állandó szívásba.*
- *A DKV az a nagyvállalat, ahol dumával nem lehet problémát megoldani. Ott ezt mindenki tudta. A beérkező kőolajnak nem lehet szólni, most ne gyere, fáradt vagyok. A termelésben dolgozóknak ma is van tartása. Ott csak a folyamatos problémamegoldó képes megmaradni.*
- *A gazdasági igazgatóval, ha az pártkatona, a beszélgetés parttalan.*

Lacika az Aromásban

DKV Számítógép központ 1972

Egyetemistaként már jártam számítóközpontban. Termelési gyakorlaton a Magyar Vegyipari Egyesülés Mérnöki Irodájában (MAVEMI). Benedek Pál professzorunk volt itt a vezető. Megkérdeztem, „Professzor úr, tud programozni?”. „Minek kéne tudnom?” – kérdezett vissza: „A programozás, csak mások gondolatának a köbevézése. Engem itt csak azért alkalmaznak, hogy gondolkodjam”.

Itt a MAVEMI-ben egy feltűnő dolgot észleltem, az egyik nagyobb szobában, csak angolul, a másokban csak oroszul engedtek beszélni. Ebből adódóan, mindenki legalább két nyelvet tanult.

Az egyetemünkön 1970-ben (ekkor negyedéves voltam) megjelent egy lengyel számítógép, ODRA gyártmányú. Pici központi tárral, úgynevezett dobmemóriával, papír lyukszalag beolvasóval, és egy *super typer* nevű gömbfejeshez hasonló nyomtatóval. Ez utóbbit csak „*szupertrippernek*” becéztük.

A diplomadolgozatomat az ODRA-n készítettem. Egy, a szabályozásméletben nem ritka, hetedfokú egyenlet valós tartományába eső megoldógyökeket kereste e szoftver, és találta meg.

A DKV számítógépe, semmi máshoz nem volt hasonlítható. IBM 360/40. Szalagos és mágneslemezes külső tárolókkal. Sornyomtatóval. Cserélhető mágneslemezekkel.

COCOM engedéllyel jött az országba. Mikor a központi memóriáját 64K-ról 128-ra kívántuk bővíteni, ismét COCOM engedély kellett, majd egy rakás pénzt fizettünk, majd jött egy IBM szakember egy csípőfogóval, és egy drótot elvágott. Ugyanis amikor a gépet vettük, csak 64 K-ra adtak engedélyt, így a gépet lebütítva szállították. Ugye nem kell tovább magyaráznom?

Itt a számítóközpontban egy hajszál került a levesembe. Külsős megbízásként kaptam egy egyszerű feladatot. Mondták, hogy csak két számot kell összeadnom, és az eredményt kiírnom. Lássuk a medvét! Aztán ahogy telt az idő, egyre több számot kellett összeadni. Nagy a gép, nem érdekes. Aztán tovább jöttek az összeadandók. Az ország egyik legnagyobb gépe (még a Központi Statisztikai Hivatal és a Győri Vagon és Gépgyár kapott ilyen csodát), nem

számít. Majd a sok-sok foltozás után a gép jelezte, hogy a program egyszerre nem fér el a központi tárban, úgynevezett overlay (túlcsordulásos) programozás kell. Ekkor felfortyantam. Csak egy egyszerű összeadást rendeltek, és az ország akkori legnagyobb gépe nem tudja kielégíteni a megrendelőt. Én itt programozó voltam, de megmakacsoltam magam. Addig nem fogom a programot javítani, amíg új megrendelést nem ad a megrendelő. Legalább egy évig hátráltattam a feladatmegoldást. Hibáztam. Nagyot. *Ahelyett, hogy odaálltam volna a megrendelő mellé, és meg akartam volna érteni a problémáját és megoldást javasolni, csak azt szajkóztam, hogy „hülye vagy, hülye vagy, ...”*

Jegyzet

DKV Motorbenzingyártás 1976

Az álom pozíciómba 1976-ban kerültem. Az egyetemen folyamatszabályozást tanultam, és a DKV-ban a Műszer-Automatika Főosztályon (MAFO) volt a megálmodott helyem. Ördög Ádám főosztályvezető tanácsadója lettem 30 évesen. Lényegében projektvezető azon a területen, amit tanultam, amire koncentráltam vagy 10 éve. Hurrá, innen fogok nyugdíjba menni.

Első projektem a Motorbenzingyártó Üzem rekonstrukciója volt. Több mint 200-an dolgoztak itt, sokan az egészségre igen ártalmas ólom-tetraetil nevű, a motorhajtóanyagok egy részéhez adagolandó erős mérge közelében. Fehér, teljesen zárt ruha, ha egy kis helyen elszíneződött, azonnal fürdés és ruhacsere. A projekt egyik célja volt az ólom-tetraetil teljes eltüntetése a motorhajtóanyag gyártásából. Ezzel, és az automatizált gyártási folyamat bevezetésével, a létszámnak 24 főre kellett legalább csökkenie. Ez a folyamatos üzemben azt jelentette, hogy egy műszakot (8 órát) legfeljebb 6 főnek kell levezenyelnie a több mint 50 helyett.

Ördög Ádám főosztályvezetőm elmondta nekem a tutit:

- a motorbenzingyártás optimalizálásához modern számítógép kell,
- a szovjeteknek van jó rendszerük a legbonyolultabb optimalizálásra,
- a KFKI gyárt DEC kompatibilis számítógépet,
- a szovjetek DEC gépeken (is) futtatják optimalizáló programjaikat,
- beszélsz oroszul, értesz a számítógépek programozásához,
- doktoridat olajipari folyamat automatizálásából írtad,
- mire vársz még?
- menj ki, hozd haza a rendszert és itthon indítsd el.

Elmondani a tutit picit rövidebb volt, mint végrehajtani.

Egy korábbi főosztályi megbeszélésen Ádám megdicsért:

A finomítónak hatalmas területe van. Akinek e területen ügye van, beül egy rendszám nélküli autóba, és intézi a dolgát. Az én autóm, mielőtt az adott helyszínre értem volna, lerobbant. Hagytam a kocsit, elrohantam a problémás helyszínre, elhárítottam a hibát, majd ezután hívtam a gépkocsi javítókat.

Ádám dicsérete e sorrend egymásutániségának szólt.

„Tölteni, majd löni. Csak a sorrendet soha ne feledd!”

Moszkvában 1978-1980

1976 őszén átkerültem az MTA SzTAKI állományába. Onnan 1978 tavaszán ki Moszkvába a „Szabályozott Folyamatok Nemzetközi Intézetébe: MNII-PU”, majd áthelyeztek ugyanennek az intézetnek a szovjet részébe (IPU).

És ripsz-ropsz már benne is voltam a „mézesbödönben”. Munkahelyemen a ki- és beérkezéskor kísérelve közlekedtem a bejárat és az irodám között. Az épületen belül szabadon járhattam. Két és fél évig a föld felett jártam, a kollégáim képességétől és a rendelkezésre álló eszközök nagyszerűségétől. Analóg-digitális hibrid számítógépen modellezhettem. Ilyen sebességű ma sincs itthon. Kollégáim sakkprogramja a kint töltött két évemben legyőzte az amerikaiak hasonló programját.

Ennyi gyönyörűség után magyarázatra szorulhat, hogy többet miért nem mentem vissza Moszkvába, sőt nem is akarok a jövőben sem. Az okok egy része:

- 1 év után az intézetem (IPU) 30 km-el északabbra költözött, metróval kellett volna megközelítenem, így az út mindössze 30 perc lett volna. Egyszer megpróbáltam elviselhetetlennek tartottam a tömeget, autóval viszont másfél óra lett volna az út
- az utcán a rasszizmus és a banditizmus korlátlan volt
- a közízlés, a közbiztonság, a közgondolkodás, és minden ami „köz” előszóval kezdődött, attól folyamatos hányingerem volt.

A kiküldetésemből már csak néhány hét volt hátra, mikor életem talán legnagyobb ballépését követtem el. Az egész intézetnek (ez kb. 600 tudóst jelentett) havonta egyszer részt kellett vennie egy teljesnapos politikai fejtágítón, ami az adott esetben Brezsnyev pártvezető könyvének, a „Kis Föld”-nek részletes, közös feldolgozása volt.

Az tudott volt, hogy a háború utáni szovjet vezetők között ő volt az egyetlen, akinek lényegében nem volt komoly szerepe a harcokban. Komisszár volt, azaz párttitkára 10-12 harcoló katonának. E beosztásban százezrek voltak. Így a közmédia a segítségére sietett, szétkürtölte minden fórumon, hogy az általa védett „Kis Föld” a világháború legvéresebb csatáját élte meg. És e kitalált történetet nyomták le havonta egy napon a világ legfelkészültebb tudósainak. Szóval a munkámat „felügyelő” párttitkárnak megírtam, hogy már utazom

haza és nincs időm. A párttitkár magához rendelt és kérdezett: „Kürti elvtárs, maga párttag, nem?”. Mondtam, „nem”.

Ekkora hibát! Mint egy nyeretlen kétéves. Tudtam, hogy körülöttem mindenki párttag volt. A nemzetközi intézetbe nem lehetett belépni csak párttagsággal. Engem itthon, kiutazásomat megelőzően, senki sem kérdezett meg erről, amikor meg ott voltam, már csak eltusolni tudtam problémámat. Magamban röhögtem is ezen. De ekkor már nem röhögtem. Centikre voltam a helyi börtöntől. Az intézet akadémikus vezetője mentett meg. Eltusolta lényegében az ügyemet. Hat üveg pálinkám bánta.

1980 őszén jöttem haza, 1982-ben indult a próbaüzem a Motorbenzin gyártóban, a DKV és a KFKI szakemberei lényegében 3 hónap alatt végeztek a próbaüzemi beindítással. Ekkor Magyarországnak 3 napos üzemanyag tartalékai voltak és senki nem emlékezhet azokból az időkből üzemanyag hiányra. Ma 90 naposak. *Érti ezt valaki?*

**34. „AHÁNYSZOR KIJÖSSZ EGY JOBB EGÉRFOGÓVAL,
A TERMÉSZET PRODUKÁL EGY JOBB EGERET”**

DKV Katalitikus Krakk 1984–1985

Magyarország akkori legnagyobb beruházása ez a Katalitikus Krakk üzem volt. Igen sok új termék gyártására adott lehetőséget a katalizátoron történő szénhidrogén lánc átalakítása. Ezen üzemhez már az üzemi tervekben benne volt a Honeywell digitális automatika többszáz eleme. Feladatomból volt az üzem számítógépes rendszerének átvétele. A Honeywell európai oktatóközpontja Bracknell nevű városkában volt a London – Bristol útvonal közepénél. Moszkvához képest tömény unalom volt. Itt minden rendben volt. Mindent a számba rágtak. Az ismeretek megszerzéséhez csak idő és fenék kellett. Fej nemigazán. Alig találkoztam megoldandó problémával. Pedig ki voltam éhezve rá. Kitenyésztt oktatók, modoros hallgatók és én is modoros lettem. Csak az vígasztalt, hogy mégis országunk legnagyobb beruházásában veszek részt. Szállodámban vagy ötvenszer megnéztem Travolta Staying Alive filmjét, de már ettől is modoros lettem.

Ördög Ádám főosztályvezető

A kőolajfinomító indításakor, 1964-ben került a DKV Műszer-Automatika Főosztályának élére. Nyugodt, kiegyensúlyozott vezető volt. Nyugodt, kiegyensúlyozott vezetőkkel vette körül magát. Az egységes automatizált rendszerekért harcolt. A Honeywell digitális szabályozó eszközökben bízott. Vezetése alatt a szovjet analóg eszközöket folyamatosan lecserélték. Szakismerete és idegennyelv ismerete kiemelte vezetőársai közül. Életem legjobb praktizáló és tanító vezetője volt. Mégis kirúgták. Miért? 1985-t írtunk. Könnyebb volt őt kirúgni, mint meghallgatni, vagy ad absurdum megérteni. Előrelátó volt, olyan nyelven beszélt, ami a pártkatonákat dühítette, mert nem értették. A digitális technika híve volt akkor, amikor még az analóg eszközök uralták a piacot. Gyanúba keverték, hogy a Honeywell bizonyára lefizette. Ma is a Honeywell a legjobb az ipari automatika területén. 1985 áprilisában rúgták ki.

Meghallgatásomkor elmondtam: „Tűzbe tenném érte a kezem”.

Így engem is kirúgtak. 22 évet tanultam azért, hogy megfeleljek.

Mit szúrtam el?

Jegyzet

DKV Hattyúdal 1985

Egy régi ügyem 1971-ből is előkerült 1985-ben. Jószerivel már nem is emlékeztem rá. A gazdasági igazgató tett lépéseket, hogy emlékezzem. Még az Aromás Extrahálóban, 1971-ben, megbízott művezetőként rendeltem egy szivattyút, melyet a szovjet partnerünk 1985-ben szállította le. Addigra a technológia megváltozott, és már fele ekkora szivattyú sem kellett a működéshez.

Szóval a gazdasági igazgató szemszögéből két ügyem miatt is kirúghatott. Megtette.

A speciális végzettségeim az olajfinomítói munkára predesztináltak. Magyarországon csak egy olajfinomító volt akkor. Ma is csak egy van. Fél évig kerestem állást. Közben depressziós lettem. Otthoni tartalékaink elfogytak. Túlképzett voltam. Nem találtam a helyem. Otthon sem.

János testvérem mentőövet dobott. Amíg nem találok munkát, menjek hozzá dolgozni. Ő egy szabadalmának árnyékában, egy mezőgazdasági melléküzemág védőernyője alatt, úgynevezett GMK-ban (gazdasági munkaközösség), adattároló eszközöket javított a sufniájában. Több mosogatónő vitte haza János sufniájából az adattárolók műanyagdobozait, melyek nagy sajtátrolóra hasonlítottak, hogy konyhai körülmények között tisztára suvickolják azokat. Én nem vittem ezeket a sajtátalakat sehova, lekentem őket izopropilalkohollal, majd miután ledobták magukról a különböző mocskokat, visszakerültek a javított adattárolókra. Mit tesz az egyetemi tudás?

Mire megtörtént a rendszerváltás, 1989 elejére, készen voltunk az összes gazdasági eltévelygésünket feladni és olyan új gazdasági formát választani, amire akkoriban csak a legöregebbek emlékezhetek. A Kft.-t választottuk.

Első vállalkozásaim

A rendszerváltás előtti négy évben, miközben adattárolókat mosogattam, szoftvereket is készítettem. Ehhez önmagában és önmagamban is értettem.

Sa-Nyi, a saját nyilvántartás

A szövegszerkesztő és az adatbáziskezelő közös őst hoztam létre Commodore-64-es számítógépen. Megrendeléseket 7 nap határidővel vállaltam. A modulokat 3 nap alatt testre-szabtam. A plusz 4 nap azért volt, nehogy túl könnyűnek tűnjön e feladat. Az elsőt Mekler főorvos úrnak, a Heim Pál Gyermekkorház intenzív osztályára készítettem térítésmentesen. Aztán híre ment és egyre több megrendelőm lett.

Kati, egykori barátnőm, segített holland sportegyesületeknek eladni a Sa-Nyi-t. 16-szor adta el ugyanazt. Így még az „egyéni szabást” is megspórolta nekem. Az első nyugati kocsim, egy Opel Kadett született a holland megrendelőktől. Hát ezért is szeretem a hollandokat.

Jegyzet

OGYI pályázat nyertese

1986-ban az Országos Gyógyszerészeti Intézet (OGYI) pályázatot hirdetett gyógyszerösszetétel meghatározáshoz, emberi kéz érintése nélküli analízásra és kiértékelésre. Bezegh Andris barátommal, aki időközben a Budapesti Műegyetem Analitikai Kémia Tanszékén kémia mellett számítástechnikát is oktatott, megismertük a feladatot és elvállaltuk. A hajtóerőnk egymillió forint volt.

Az OGYI pályázatát egy vállalkozó erőszakolta ki, aki kazánok értékesítésében jeleskedett, mert az általa feltalált rák elleni gyógyszerre nem kapott forgalombahozatali engedélyt.

Egy Comodore64-es gépet kötöttünk össze egy laboratóriumi nagypontosságú kromatográf-fal. Az összekötéshez Zsom Béla barátom speciális tudása kellett, mert e berendezésekhez akkor még nem voltak szabványos ki- és bemenetek. A kromatográf által meghatározott vegyületek „görbe alatti területének” kiszámítása volt a számítógép plusz feladata. Ez a területszámítás adta meg, hogy a mintában az egyes vegyületekből mennyi van. A program többi részét a Sa-Nyi adta. Ott voltunk a „tetemre híváson”. Három mintát hasonlítottak össze. Az első az volt, amit a „feltaláló” beadott első mintaként, amire várta a gyógyszerre való minősítést. A másik két minta pedig, az utóbbi gyártásokból vett, és az OGYI-ba beküldött anyagokból volt. E mintákban az azokban lévő vegyületek mennyiségének nagyon nagy pontossággal, azonosnak kellett volna lennie. Ez a gyógyszerre nyilvánítás egyik alapkövetelménye.

Végül a vállalkozó különböző mintáiban, melyek kiértékelése emberi kéz érintése nélkül történt, a különböző kémiai összetevők, igen nagy mennyiségi eltérést mutattak, így a berendezésünk jól vizsgázott, a vállalkozó anyagai meg sajnos nem.

A Tarokk

A tarokk nagyszerű, a magyar kultúrába könnyen beilleszthető játék. Érdekes módon e játéknak a jelenlegi legelterjedtebb változata nem a magyar tarokk, három résztvevővel, hanem a Paskijevics tarokk, melyet négyen játszanak, de partinként változó partnerekkel. A Paskijevicsnél játék közben lehet beszélgetni. Sőt kíváncsós viccelni, csipkelődni. Például a legjelentősebb bukásnál, a huszonegyfogásnál, új polgármester választás van, rögtönzött szűzbeszéddel.

Magyarázatra szorulhat a legkedveltebb tarokkjáték megnevezése. Sajnos e név, az 1848-as szabadságharcunkat leverő orosz tábornoké.

A Kártyakódex 1892-es kiadásában Mikszáth Kálmán írta a tarokk kártya fejezetet. Felidézte, hogy képviselővé választásakor felkérték, üljön be harmadiknak. Amint lemondta e felkérést, a Parlament padsoraiban a többség interpellált, a továbbiakban legyen lehetetlen, hogy országunk irányítói közé oly tanulatlan kerülhessen, aki nem ismeri a tarokk játék alapjait!

A tarokkot, mint a legtöbb kártyajátékot, a pénznyerés teszi izgalmassá. Még egyetemista koromban tanultam meg ezt a kártyajátékot is. Érdekemben állt. Bodor professzor úr kirúgott az elsős szervetlenkémia vizsgámon, és égett bennem a visszavágás vágya. A szervetlenkémia területe nem volt nekem e célból megfelelő. Hallomásból tudtam, a professzor úr NAGY TAROKK JÁTÉKOS. Csupa nagybetűvel. Reméltem e területen teremhet még nekem is babér. És bekövetkezett. Ötödikes koromban a hirdetőtáblán partnert kerestek. Eljött az én időm, gondoltam. És valóban. Sikerült ekkor hátulról megfognom professzor úr XXI-esét. Ez a tarokk játék legnagyobb fogása. Napokig ünnepeltem magam. Kapcsolatunk is jól zárult. Bodor professzor úr bekapcsolódott a nemzetközi tudományos világba, ehhez számítógépre volt szüksége és azt a KÜRT-nél vásárolta.

Mi közel 50 éve, ugyanazzal a felállással: Sanyi, Frici, Gysuzi és én (Sándor) játszunk, állandó 10 forintos alappal. Az 1-1 játékban nyerhető pénz változó, a 10 forinttól akár 2.500 forintig is terjedhet.

Csapatjáték. Fél szavakból is értjük egymást. Talán negyedekből is már. A mi játékunkban a vesztes nem fizet magától. A nyertesnek kell levezetnie a fizetendő összeget. Ha téved hát bukta van.

KÜRT Kft. 1989–1998

János sufniájából átköltöztünk a Bogdánfy utcába egy 10 emeletes ház pincéjébe. Arra nem volt jó, hogy vevőket, megrendelőket ott fogadjunk, csak arra, hogy sokat utazzunk feleslegesen. Ebben az időben a közmosodát ellátó Patyolat Vállalat is zuhanórepülésbe kezdett, és meghirdette fiókjainak bérlését. A XI. kerületi Fehérvári úti fiókját pályáztuk meg, és meg is kaptuk, azzal a feltétellel, ha az alaptevékenységükhöz a kapcsolatfenntartást mi végezzük, azaz a koszos ruhákat bevesszük, a tisztát meg visszaadjuk a Patyolat Vállalat ügyfeleinek. Így az üzlethelység egyik ajtaján a mosodai-, a másikon meg a számítástechnika ügyfélszolgálatot képzeltek el. Odabent, ugyanaz a kolléganőnk szolgálta ki mindkét oldalt. A saját partnereinkre igen gyorsan rátaláltunk itt Budapest közepén. A Számítástechnika újság egy cikkében jelezte, hogy ez azért még nem az igazi, „A KÜRT sámlira ültette a SHARP vezetőjét”. A Fehérvári úti telephelyünkön történt meg ez az eset. Egy egykori Patyolat fiókban, igen kevés négyzetméteren. A sámlis és a SHARP vezetője valós volt. E történet 1992-ben játszódott. Nyolc év múlva 2000-ben, eladtuk egy szabadalmunkat a SHARP-nak. Ők 2002-ben már 10 millió berendezésükbe beépítették ezt a ma IOT-nek nevezett eszközt. És minden évben azóta is beépítik.

Jegyzet

Mosi-Masi 1989

Az első komoly üzletünk volt. Még a GMK-s időszakunkban kezdtük, de a KÜRT Kft-ben arattunk. A Mosi-Masi az akkori adattárolóknak, a „mágneslemezek”-nek a tisztító berendezése volt. Az eredeti berendezés COCOM listás volt, azaz csak az USA engedélyével lehetett volna importálni. János külföldi útjain látott ilyeneket, sőt műszaki leírást is készített róluk, és egy egykori vasipari-technikumi osztálytársának, Mumónak át is adta e leírást, aki elkészítette a prototípust, ami végül igen nagy pénzügyi sikert hozott a KÜRT-nek.

A Mosi-Masi egy mosógép nagyságú eszköz volt, melyben a Hajdusági Iparművek mosógép motorja forgatta a mágneslemezt, és a Bakony Művek LADA ablaktörlő motorjai által meghajtott kefék mosták tisztára e mágneslemez felületeit. Az oldószer a már jól bevált izopropil-alkohol volt, mely zárt rendszerben tisztult, és közel fél évig folyamatosan felhasználható volt.

Elsőnek a honvédségünk, majd szorosan utána az akkor még baráti országoknak nevezett hadseregek beszerzői jelentek meg nálunk, és mi jó magyar forintért, igaz, hogy sokért, értékesítettük János és Mumó alkotását, benne a sok-sok magyar alkatrésszel.

Kanadai Tanácsadó 1991

Rendszerváltáskor Kanada tanácsadókat küldött Magyarországra, az induló gazdaságunk támogatására. Csak kérni kellett, és ebédjéről gondoskodni. Mi kértünk egyet. Annyi idős lehetett, mint most én, fele akkora volt, mint én, viszont keresztmetszete duplája volt az enyémnek. Első találkozásunkkor megkérdezte, „Hányan vagytok?” Mondom, „12-en”. Csak 10-en voltunk, de szerettem volna, hogy nagyobbnak lásson minket. Kérdezte, „Hány kompetenciátok van?” „15” mondtam büszkén, „olvashatod a honlapunkon.”

- Akkor hazudtok! Az lehetetlen, hogy, 12 főnek 15 kompetenciája legyen. Mondj csak egyet, amiben szeretnétek a legjobbak lenni!

Na, még ez kellett, hogy itt valaki okoskodjon, gondoltam. Ez még nem járt Magyarországon. Mi minden informatikával kapcsolatos dologban jók vagyunk. Éhen halunk, ha nem sikerül minden kószáló vevőt becsalogatnunk. Kérdésére válaszolva mondtam, „Adatmentés”. „Nagyszerű!” Örvendezett. Végre hazautazott. Visszaírtunk minden nem létező kompetenciánkat a honlapunkra. Egy év múlva, váratlanul megérkezett. Elém állt köpcös termetével, rövidlátó volt, így jó közel hozzám, nézett nyakát kitekerve, mint egy világító oszlopra és azt mondta, „Nem hiszem, hogy a Kanadai Állam, ilyen hülyéket támogat, mint ti vagytok.”

Nagyon igaza volt. Akkoriban csak Budapesten több mint 2.000 informatikai vállalkozás alakult. Hogyan tudtunk volna másképp kitörni közülük?

Elhittük, és el is fogadtuk, hogy az adatmentésünk a zászlóshajónk. Persze voltak továbbra is egyéb, igen jövedelmező üzleteink. De azokat legalább nem kürtöltük világgá.

Jegyzet

Nigéria 1991

Benő, a volt DKV-s kollégám, aki másfél évet töltött Nigériában a helyi olajfinomító szakembereinek betanításával, elmondta, hogy a kivonuló szovjet csapatok MÁV szerelvényekben hagytak 3 olajfűrótornyot Magyarországon, amit szerintem el lehetne adni Nigériában.

Előnyösnek nézett ki az üzlet:

- a szovjetek elmentek, a fűrótornyaikat itt hagyták,
- a MÁV csak a szerelvényeit akarta üresen vissza,
- Benőtől megkaptam a nigériai kapcsolatait.

Levezés, személyes találkozók, Nigériába utazás, újabb megbeszélések, végül a Nigériai Bankban Lagosban aláírtam egy „akkreditívet”, mely szerint, ha a vasúti kocsik átlépik a nigériai határt, a bank utal nekem 6, azaz hatmillió US dollárt. A vasúti kocsik oda és visszaútnak költsége akkor legfeljebb 300.000 USD volt, illetve lett volna. Csodálatos érzés volt a Nigériai Bankból a szállodába gyalogolni és közben érezni a „dollárhegyeim” illatát. A szállodába érve eszembe jutott egy kis könyvecske, „Nigériai trükkök” címmel, melyet az FBI adott ki, és az ottani követségünktől kaptam. A leírásban adott tanácsok szerint, visszamentem a Bankba és felkerestem azt az irodát, ahova kis idővel ezelőtt a nigériai partnerem kísért. Ott már nem az én ügyintézőm ült. Az ott lévő, meg nem is értette, mit keresek ott. Én meg gyanakodni kezdtem. Nem kellett sokáig. A szállodába érve értesítettek, hogy a szobámnál fegyveresek várnak. Elhittem, és nem kerestem fel őket. Hívtam a portáról a kereskedelmi kirendeltségünket, jöttek értem, és a hátralévő napjaimban már az ő vendégszeretetüket élveztem a repülőm indulásáig.

Azóta tudom, nem sokan úszták meg a „nigériai trükköt” ilyen olcsón.

Műszertechnika 1990

A rendszerváltás gazdasági részét, nem meglepő módon a Gazdasági törvény (Gt.) szabályozta. Ekkor néhány informatikai vállalkozás nagyobb előnnyel indult, mint a többiek. A Gt. meghatározta például, hogy külkereskedni csak szakképzett külkereskedővel lehet. Nagyszerű. Ugyanakkor csak nagyon kevés vállalat kapott valutát a külkereskedéséhez. Ilyen volt például a Műszertechnika, a Datamanager, a Microsystem stb. A mi forintunk ugyanis akkor még nem volt szabadon beváltható. Másképp fogalmazva, szabadon beváltható valuta nélkül, csak árucserével kereskedhetsz, mint az ösközőségben. A lényeg, ismertem a Műszertechnika vezetőjét. Felhívtam, találkoztunk, elmondtam, hogy a nagy forgalmukban bizonyára előkerül néhány winchester, amit javítani lehetne. Nem várta meg a mondatom végét, elmondta, hogy szakembereik javítanák is, de akkora a forgalmuk, hogy nincs értelme. Tovább próbálkoztam, de e párbeszéd az elefánt és a kisegér találkozására emlékeztetett, a kisegér emlékei szerint: „Hallod, hogy dübörgünk!”

Végül kaptam tőle néhány kibelezett 20 megabájtos (MB) winchestert.

Jegyzet

Magyar Optikai Művek (MOM) 1990

Itt írom le, hogy a KÜRT alakulásakor a szakembereink nem az uborkafáról jöttek le hozzánk. Ők a Magyar Optikai Művek (MOM) adattárolóinak fejlesztői voltak. Az ő gyakorlatukban a MOM által készített floppy mechanika tette leggyakrabban tönkre a floppy lemezt, azaz az adattárolót, annak is a felületét. Így igen nagy gyakorlatuk volt az adattároló javításában, abból a szempontból, hogy nem csak az eszközt (a mechanikát), de az adattárolót, pontosabban az adattárolók felületét (magát a floppy lemezt) is javítaniuk kellett.

Ebben az időben egy németországi barátomtól, Thomastól vettem egy IBM asztali gépet, benne egy 20 MB-os Seagate winchesterrel. Adatmentőink megkapták, szétszedték (ez volt a probléma könnyebb fele) majd megpróbálták összerakni. Néhány hét után sikerült.

Itt szeretném leírni, hogy amikor a MOM fejlesztő csapata átjött hozzánk, az 1, azaz egy ipari szabadalmunk mellé még legalább 30 érkezett új kollégáink fejében.

Jegyzet

Adattároló-javítás, majd adatmentés

János testvérem a rendszerváltás előtt az Elektronikus Mérőkészülékek Gyárában (EMG) dolgozott szervizvezetőként. Még a rendszerváltás előtt ez a gyár kapta meg a Magyar Állam által megvásárolt francia számítógépeknek (Cii1010) a honosítását. Magyarán e gépek hazai gyártásának előkészítését. Új neve ESZR-1 lett. Más szavakkal a szocialista országok egységes számítógépes rendszerének ez lett a legkisebb gépe. A gyártást a Videoton kapta. János a sok nyelv közül a franciát is „birtokolta”, így az EMG őt küldte ki a feladatra. A magyar állam a számítógép gyártásához és a gyártáshoz szükséges alkatrészek behozatalához a COCOM engedélyeket megkapta, de egy-egy meghibásodott alkatrész beszerzésére nem volt semmilyen engedély. János, míg a gyártó megokosította, meglátta a betöltetlen lyukat az engedélyezési rendszerben, és kigondolta, majd szabadalmaztatta az adattárolók javítási technológiáját. Erre a nyugati világban semmi szükség sem volt, hiszen ott a COCOM szabályozás nem korlátozta a pótalkatrészek beszerzését.

Itthon az adattároló javítási módszerünk nem hozott osztatlan sikert a külkereskedőknél. Ők utazni szerettek és jattokat kapni egy-egy jelentősebb beszerzés után. A Svábhegyre utazás jatt nélkül nem igazán elégítette ki őket.

Azán jött az IBM-től az „irgum-burgum”. Magyarországon a rendszerváltás előtt a Kft. vállalkozási forma nem volt ismert, de az IBM, mint őskövület, mégis e formában működött. Szóval mikor a hazai IBM meghallotta János mágneslemez javítási technológiáját, tiltotta minden hazai IBM gépről ennek alkalmazását. És elég sok ilyen volt. A tiltás után néhány héttel, egy IBM számítóközpontban egy nem eléggé felkészült kezelő, sorban egymás után vagy 4 tucat adattárolót tönkretett. Az IBM-nek nem volt itthon ennyi adattárolója. De behozni, ő is csak COCOM engedéllyel tudott. Amikor a fagyvi visszanyal. Felkérték Jánost, hogy javítsa meg e többtucatnyi adattárolót. De ha tudja, az adatokat is mentse meg. Hát e pillanattól kezdődött nálunk az **adatmentés**.

Itt számolok be a rendszerváltáskor bekövetkezett jelentős tudásbővülésünkről. Arról van szó, hogy a keletnémet állampolgároknak megnyitottuk az Ausztria felé vezető határainkat. Ennek pozitív hatása pedig a „mi utcánkban” is érezhető volt. A megfelelő időpontban elkezdtem Németországban házal-

ni a megfelelő cégeknél, információt kérve a mágneses adattárolók műszaki, elektronikai és mechanikai felépítéséről, működéséről. A lényeg, amit szerettem volna, azokat az információkat meg is kaptam. Elektronikai kapcsolási rajzokat, „Top Secret” felirattal. Mivel ekkor még lapra-szerelt egységes elektronikai eszközökből voltak a mágneses adattárolók felépítve, így működésük megértéséhez csak gyengeáramú villamosmérnöki ismeretetekre volt szükségünk.

Mi sajnáljuk a legjobban, hogy mára e barátság erodálódott.

Jegyzet

Téglagyár 1993–1998

Az Ipari Minisztérium egyik vezetőjének ajánlására beszálltunk egy „korunk hőse” vállalkozásába. Az Alföldön 30 milliós informatikai beruházást tervezett. Végül a tervezést és kivitelezést elvállaltuk összesen 36 millióért nettó. Az átadás előtti napon közösen elmentünk ünnepelni magunkat. A maradék pénzünkből. Másnap vártuk pénzünköt, de nem jött. Később sem. Padlót fogtunk. Eta, a főkönyvelőnk, aki óvónéniből képezte át magát, és jobban védte a KÜRT értékeit, mint én, intézkedett. „Korunk hőségének” volt egy privatizációból szerzett téglagyára Hajdúszoboszlón. Elmentünk elfoglalni. Az akkor ismert őrző-védő fegyvereseivel. Jogi háttérünk volt. Eta, biztos, ami biztos, egy váltót aláíratott megrendelőnkkel, még a kezdetekkor. Az pedig fedezetlen volt.

E téglagyárat egy roma fiatalember, István vezette. Elfogadta a fegyvereseink adta új helyzetet és bemutatta új szerzeményünket. A gyár 1960 körül épült a vasútállomás mellett, egy hatalmas agyaglelőhelyre és egy melegvízű kútra. 240 dolgozója volt. Időközben lett egy vasútvonal, dízelmozdonyokkal, meg egy tucatsnyi csónakázótó. Ilyen méretekhez a KÜRT-ben nem szoktunk. Nálunk egy tucat az íróasztalokból volt, meg egy tisztaterünk, aztán ennyi. A hatalmas gyárépületben mindössze egyetlen ajtó nézett ki valahogy. Párnázott volt. István nagy ívben elkerülte. Visszahívtam és kinyitattam. Belül ragyogott a tisztaságtól, és rendezett volt. Ez volt a pártszoba. A falon kép, Lenin a Szmolnijban és az Internacionálé pódiumán, sőt egy intarzia, Lenin profilból. István szemébe néztem és nyugodt hangon ezt mondtam, „Ide figyeljen István!”, - majd egy kis hatásszünetet tartva – „határozottan kérem, nem, inkább utasítom, hogy itt minden maradjon így, ahogy most van! Megértette?” István a barátom lett, és öt évig bizalmába fogadott, mígnem eladtuk a gyárat a Leiernek. Mindössze egyszer próbálkozott, „A cigányok itt lopnak, nem kéne bekeríteni a gyárat?” „Nem” mondtam, „annak a néhány téglának az ára, amit elvisznek, meg sem közelíti a kilométeres hosszban megépítendő kerítés árát.” Gyártani nem tudtunk, mert ahhoz fűtőanyag kellett volna, meg gépek. Visszamentem almamáteremhez Veszprémbe Ferikéhez, aki Bara életét mentette meg a Fekete tengernél. Ferike közben tanszékvezető lett, és megszólítása ekkor már Dr. Szeifert Ferenc professzor úr volt. Szóval Ferike elmondta, hogy 800 fokon lesz a mi agyagunkból kerámia, ha akarjuk, ha nem. A mi gyárunk-

ban 1960 óta 1400 fokon égették ki az agyagot. Nekünk a helyi gázszolgáltató semennyi gázt sem adott, amíg az elődünk adóságát nem rendeztük. Ferike elmondta, hogy szénport kéne keverni az agyagba, és a csökemence elején egy farakást begyűjtani, az majd meggyújtja magát a téglát, és így a téglák egymást gyújtják majd be, és a téglá porózus lesz, hiszen kiég belőle a szénpor, és hőszigetelőképessége igen jó lesz. Ekkoriban a szénbányáink még működtek, de a szénporral már ők sem tudtak mit kezdeni, így azt ingyenbe megkaptuk. Viszont a bányákat sorra átépítették, ahhoz meg téglá kellett. Így a szállítmányért odafelé fizettek, visszafelé meg hoztuk a szénport. 800 fokon csak elsőosztályú téglát gyártottunk. Miután beindult a gyártás, jelentkezett a gázszolgáltató, hogy jut eszébe, már szolgáltatna. De kinek?

Vagy 200 ember a kézi ki és berakodáshoz kellett. Mindent automatizáltunk. Ehhez az egyhez értettem. Bejelentettük, hogy minden műszakban és állandóan szondázás lesz. Alig több mint egy hónap alatt, kizárólag az ital miatt, elbocsátottuk e 200 embert. Nekik volt gondjuk. Nagyon nagy.

A szakemberek, akik itt nőttek fel, elmondták, hogy a 800 fokos csökemenéből nem jön ki megfelelő téglá. Kijött. Aki ezután is hitt tévhitében, elbocsátottuk. Öt éven keresztül, 3 műszakban összesen 40 emberrel dolgoztunk. Miután a Leier megvette gyárunkat, visszakaptuk a 36 milliókat, meg még egy keveset, viszont ő visszavette a plusz 200 főt. *Ugyanis akkor, a Magyar Állam dotálta az új munkahelyek létrehozóit. Leiernek ebből is jelentős haszna lett. Hurrá.*

2004-ben a debreceni bíróság tanúvallomás tételére szólított fel a „korunk hőse” vállalkozó ügyében. Ekkor már 3 milliárdos tartozást halmozott fel. Büntetőügyét nem e hatalmas tartozás idézte elő, hanem az, hogy kárpótlási jegyeket csalt ki egy kormányközeli csoporttól.

Tánc 1: 1997 & 2007 Rió

Serdülő koromban nem jártam tánciskolába. Pontosabban nem tánciskolába jártam. Mivel nem láttam a tánc szépségét, kitaláltam, hogy miért nem macsós a tánc és így elégedett voltam magammal, és nem is hiányzott a partnerrel való közös függőleges mozgás.

1997-ben Rióban az Innovációs Parkok szervezőinek tartottam előadást. Előadásom mindössze egyórás volt, de egy hétig voltam vendég egy több mint 500 fős kongresszuson. Ez az idő elég volt ahhoz, hogy sokkoljon tánctudásom hiánya.

Közelről láthattam a szambavirtuózokat. Lenyűgözött. Légies mozgás. Változatosság. Tökéletes ütemérzék. Könnyedség. Hogy lehettem olyan hülye, hogy e szépség teljesen kimaradt az életemből?

E rendezvény szervezői egy estére meghívtak több mint 300 fekete gyönyörűséget. Nekem is jutott egy. „Nézze, milyen egyszerű a szamba!” – mondta. „Feszítse meg egyik fenekének izmait! Így!” – ekkor a bal feneke vagy 10 centivel megemelkedett. „Majd lazítson, és a másik fenekét feszítse!” – és ezzel a két gyönyörű izmos popsija elkezdett fel – le liftezni. Az enyémekek meg se mozdultak. Megszégyenültem.

Hazatérve elmentem Andihoz, egykori tanítványomhoz, a versenytáncoshoz, „Van egy hetem, taníts meg táncolni!” Kinevetett, „Neked, ha egy évéd lenne, az is kevés lenne”. Tíz évet maradtam Andinál, és későbbi férjénél, Zolikánál, mire a következő Riói meghívásom megérkezett a Microsofttól. Amikor éppen nem adtam elő, elvittek a „Number One Samba Show” bemutatóra, ahol a show végén a nézőket kéri fel a gyönyörű táncosok. Megszerveztem, hogy engem is cipeljenek fel a színpadra. Bejött. Egy tollakkal agyondíszített gyönyörűség karjaiba kerültem. „Gyere nagypapi, megmutatom mi a szamba” olvastam testbeszédét. „Gyönyörűségem, itt ma én fogom megmutatni a szambát neked” üzentem vissza, talán kicsit elhamarkodottan. A lényeg, átadta magát a táncnak és partnerének, aki éppen én voltam. Számomra elkezdődött a csoda, és vagy 8-10 percig tartott is. Ekkor megérezte, hogy nincs több új figurám és ismételni kezdtem. Felhorkant. „Erre a néhány percre volt oly nagy az arcod? Én nem ehhez vagyok szokva nagypapi! Na gyere, hagyd

magad és bevezetlek a félórás élvezetbe” és bevezetett. Lehet, hogy csak negyedóra volt, de elképesztett. A végére tartogatott nekem vagy 6 percet, és megkért, hogy a koreográfiámat ismét mutassam be. Örültem és a fellegekben jártam. Talán említettem, hogy portugálul egy kukkot sem tudok, ő meg csak portugálul beszélt. Ja, meg szamba nyelven. De azt nagyon.

Jegyzet

Az Év Embere Díj 2002

Fényes társaságba kerültem: Csókay András, Kertész Imre, Kornai János, Kovács Katalin, Morvay Krisztina, Persányi Miklós és Széles Gábor közé.

A Magyar Hírlapnak, e verseny eredményének kihirdetése előtt adott interjúból:

„Kertész Imrének adnám a díjat, mert nem lehet elhalmazni annyi kitüntetéssel, mint amennyi elismerést hozott országunknak a Nobel-díjjal. A jelöltek, magamat is ideértve – bár saját területünkön kimagasló teljesítményt nyújtottunk – együtt sem tudtunk olyan előnyös országimázst teremteni, mint amilyent Kertész Imre egymaga elért.”

Mai eszemmel megkérdezném Kertész Imrét:

Miért érezte jobban magát a Gestapo tetoválásával a karján Németországban, mint itthon?

A jelöltek jórészevel, e verseny előtt, közben és utána is szoros kapcsolatban voltam, vagyok. **Széles Gáborral** pozitív kapcsolatomat legalább kétszer említettem itt már. **Kovács Katalinnal** e verseny idején, a különböző médiáknál töltött időben beszélgettem. Pontosabban főleg hallgattam. Az átélt nehézségeiről érintőlegesen tudtam, ismertem azt az érzést, *amikor a hajót siklásra kell kényszeríteni, és a verseny végéig azt fenn is kell tartani.* Ez azt jelenti, hogy nagyon nagy erő kell ahhoz, hogy a kajak a vízből kiemelkedjen és a víz tetején siklásban legyen, egészen a célig. Ha e siklás állapotot nem tudod elérni, és a verseny végéig tartani, vesztes maradsz. Itt csak technikával és erővel lehet nyerni. Semmi mással. És ezen egyszerű eszközökkel, Kati folyamatosan maga mögött tudta a világot.

Kornai Jánossal még nem találkoztam, de fiával, Gáborral annál gyakrabban. Kapcsolatunk az 1990-es évekből datálódik, amikor éppen Gábor után tartottam előadást, megszólítottam, de elszúrtam, és Jánosként említettem. A szünetben hozzám lépet, és Jolánként szólított meg. Elnézést kértem tőle a névcseréért, és azóta Gizinek szólítom. Havi rendszerességgel találkozunk, a világunk dolgairól beszélgetünk, tanácsadó cége van, az AAM, de az Andersenből nőtte ki magát, nagyszerű előadó, a Pécsi Egyetem oktatója még ma is.

Gizi az Andersen HR politikájáról beszélve elmondott egy igen fontosat: új kollégáikat azon elv mentén tanították, hogy ha kilépnek, akkor a vevőik legyenek, és ne a konkurensaik.

50. „AZ ÖNZŐ CSAK MAGÁRA GONDOL. AZ IRIGY MÁSOKRA IS”

A „flow” élményről

Kalász, a házi lektorom, megírta, hogy semmit sem ért abból a mondatomból, amit Kovács Katalinról írtam: „... amikor a hajót siklásra kell kényszeríteni, és a verseny végéig azt fenn is kell tartani.”

Önmagában a kajak, az ring a vízen, és ha lapátolsz, megy valamilyen irányba. Ha gyakorlottabb vagy, és megfelelően felgyorsítod a lapátolásod, a hajó kicsit gyorsabban fog „siklani” a vízen, de ennek a siklásnak nem csak az az oka, hogy gyorsabban lapátolsz, hanem az is, hogy a hajó kicsit kiemelkedik a vízből, éppen azért, mert megfelelően gyorsan kényszerítet előre.

A vitorlázást azért szeretik, mert ott nem a saját erődből kell siklásra kényszerítened egy nagyobb hajótestet, hanem a szél irányának megfelelő szögbe kormányzásával. A profi vitorlázót éppen az különbözteti meg az amatőrtől, hogy a szelet jobban fogja be a vitorláiba, amittől a hajó gyorsabban megy, illetve már előbb megy át siklásba.

A korcsolyázásban az a nagyszerű, hogy az ügyességgel és megfelelő erővel, sokkal gyorsabban haladsz, mint azt megszoktad gyalogosan. De a sífutás is, a nordic walking is, ugyan ezt az élvezetet nyújtja, megfelelő technika elsajátításával. Gyorsabb leszel, mint azt megszoktad.

A legjobb táncosok is, a koreografált lépések gyors egymásutániségában, forgások élvezetében kapják meg a „flow élményt”. A Rubik kockát kirakni képek is valami ilyesmit éreznek.

A sportolónál a flow-élményt nem csak az elme állapota, hanem az erőnléte is erősen befolyásolja.

Csikszentmihályi Mihály Széchenyi-díjas magyar-amerikai pszichológus a Wikipédiából: „A flow-élmény az elme működésének egy olyan állapota, melynek során az ember teljesen elmerül abban, amit éppen csinál, amittől örömmel töltődik fel, abban teljesen feloldódik, minden más eltörlül mellette.”

Soros György 2003

Időben egyezik itteni témáimmal, Soros Györggyel való találkozásom. Ő keresett meg ajánlataival.

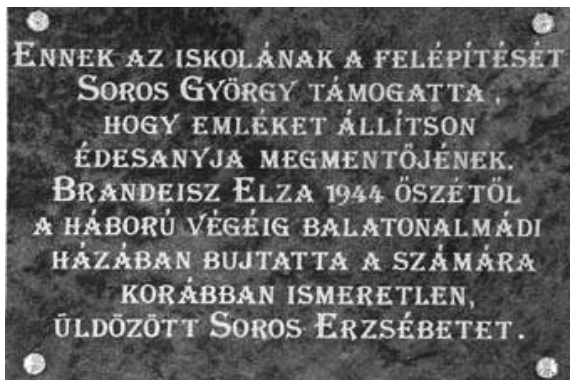
A CEU tanácsadó testületébe kerüljek be. Örömmel elfogadtam. Például néhány előadásomat megtarthattam angolul. Néha a szláv diákoknak kiszólhattam oroszul, mosolyt csalva az arcokra, akár értették, akár nem. Okos emberek közé kerülhettem és maga ez a tény is boldoggá tett.

Felajánlotta, hogy beszáll a KÜRT-be. Pénzzel, irányítási tudással, világpiacra való kilépés képességével. Ezen ajánlatát nem fogadtam el. Azzal az indokkal, hogy elképesztően nagy e területen a közöttünk lévő tudásbéli különbség. Én családi vállalatot szeretnék építeni és nem világi hatalomra vágyok. Elfogadta gondolatomat. Talán irigyelte is.

Winkler Feri barátom, megosztott ekkoriban egy történetet velem. Engedélyével közreadom:

A Balaton északi oldalán lévő faluban, Vörösberényben nőtt fel gyermekként Soros Gyurika. **Brandeisz Elza**, a helyi tanító néni, szerette Gyurikát, mert okos volt és szorgalmas. Sok-sok évvel ezután, az iskola lepusztuló állapotba került, amikor Elza néninek eszébe jutott, Gyurika fényesen ívelő pályája. Levelet írt neki, hogy közel egymilliós beruházás kéne a „közös” iskolájuk felújítására. Soros úr, értette a célzást és kicsit megtoldotta a kért összeget. Százmilliót küldött. Mindez az átkosban történt.

*Van honfitársam még, aki
volt iskolájának, a kért
összeg helyett, annak száz-
szorosát utalta?*

Ernst & Young Magyarország, az Év Üzletembere 2003

Szerettem tanulni és ma is szeretek. Azt is tanultam, hogy a gazdaság az állandó verseny helyszíne. Elfogadtam, hogy a versenytársaimmal szemben fenntartható egyetlen előnyöm, ha képes vagyok náluk gyorsabban tanulni. Innen már csak egy lépés, hogy indulni kell a versenyeken! Már csak azért is, mert a „tükkörképem” megismerése mellett, a „nagytiszteletű zsűri” tagjainak előbbutóbb az ismerőse leszek. Hiszen ők a mindenhatók az én versenyeimben. Nekem nem szükséges, hanem kötelező megismernem a rólam alkotott képüket, mert azon a terepen, ahol napjaimat töltöm, ott vagy keresztre akarnak feszíteni, vagy pienesztálra állítani, azaz olyan mércével mérnek, ami messze nem objektív. A versenyen remélhetem, hogy csak a versenyeredményem érdekes. És az, hogy hogyan, milyen erőfeszítéssel, mennyire jó anyagokkal értem el a helyezésem, az elsősorban rajtam múlik.

2003-ban megnyertem az Ernst & Young magyarországi, Év Üzletembere versenyét. Úgy voltam ezzel, mint Hofi Géza parasztbácsija a repülőn: „*sok mindenre gondoltam, de erre már nem*”, azaz én csak a versenyre készültem, a nyeresre nem. E világvállalat vezetője mellett ott álltam a pulpitusnál és meg kellett szólalnom. Hozott anyagból dolgoztam, mert önálló gondolat nem jutott eszembe:

A turistacsoport oroszlanüvöltésre lesz figyelmes.

Egy japán elkezd gondosan fűzni cipőjét.

Oda szól a magyar: „Nem gondolod, hogy gyorsabb leszel az oroszlánál!”

Mire a japán: „Én csak nálad szeretnék gyorsabb lenni!”

Nevetés, taps és ennyi. A hazai győzelemmel ölembé pottyant a következő évi monte-carlói világversenyen való indulás lehetősége. A hab a tortán.

Monte-Carlo tavasszal egy hétre a Forma 1-es autóversenyé, az utána való héten az Ernst & Young Év Üzletembere (WEOY) világversenyé e gyönyörű város, a Monaco hercegség ékköve.

Felkészülten mentem e versenyre. Legalább 70 kiválóság mentorált, javította dolgozatomat, és látott el tanácsaival. A Harvard Egyetem sztárprofesszora, *Howard H. Stevenson* is közöttük volt. Találkozásunk előtt megtanultam két

tankönyvét, a „Just Enough”-t és a „Do Lunch, or Be Lunch”-t. E könyvek címei humorosak, és egyben kötelező olvasmányok is.

Az agyam normálisabb fele tudta, hogy ez nem egy handicap verseny, aki nyer az tényleg a világ legjobbjai az előre megadott hat „versenyszámban”, melyek a következők voltak: vállalkozói gondolkodásod, céged pénzügyi helyzete, céged stratégiájának iránya, cégednek a világra gyakorolt hatása, az innovációd, a személyes befolyásod jelentősége. Az én versenyemen egy USA-beli fazon nyert, akinek három cége volt a Fortune 500-ban és több mint 140.000 alkalmazottja.

Az erőfeszitésem fordított idő mégsem volt elpocsékolt. Az Ernst & Young regionális központja Prágában volt. Vállaltam a cseh versenyzők mentorálását. Ráadásul Prága gyönyörű. A kellemest a hasznossal.

Ezután 2006-ban meghívtak a világverseny zsűrijébe.

A prágai központ ajánlott.

Jegyzet

A Világ Év Üzletemberének kiválasztása (WEOY 2006)

Az Ernst & Young, meghívott a Világ Év Üzletemberét kiválasztó 9 tagú zsűribe. E zsűrinek egyetlen útmutatót adott, a nyertes ne hozzon szégyent az Ernst & Young vállalatra.

A zsűrink igyekezett megfelelni ezen elvárásnak. Közel 50 ország legjobbjai versenyeztek ekkor. Csak ültem, és hallgattam őket. Nekem is el akarták mondani, miért ők a legjobbak. Mintha a föld felett repkedtem volna. Mi, a zsűri úgy döntöttünk, hogy a leggyengébbek felől kezdjük a versenyzők kihullatását, valamint a szavazást arccal (nem titkosan) vállaltuk, rotálva, egymás utáni bejelentkezésekkel. A végén már csak két versenyző maradt. Egy indiai és egy délafrikai. Az élet úgy hozta, hogy négyen szavaztunk az indiaira, négyen a délafrikaira, és az utolsó zsűritag, aki még nem szavazott, az éppen indiai volt. Eldőlt, gondoltam. De nem csak én. Végül az indiai zsűritag a délafrikaira szavazott. Meg is indokolta, hogy miért, és mi megtapsolva elfogadtuk. Nagyon sokat tanultam itt is. Nem a nemzeti hovatartozásom a legmagasabb preferenciám. A józan eszem az. Az indiai zsűritag, hazatérve, az India Állam legmagasabb kitüntetését kapta meg.

Megőriztem a versenyzők dolgozatait. A legjobb olvasmány, ami valaha a kezembe került és a világgazdaság felsőbb szintjéről íródott részleteiben is aprólékosan.

Jegyzet

Széchenyi-díj 2004

János testvérem árnyékában nőttem fel a Széchenyi-díjhoz. Neki szabadalma volt arról, hogyan kell meghibásodott adattárolót javítani. Én e szabadalomra építettem rá az „adatmentés elméletét és technológiájának gyakorlatát”, mint új üzletágot, az adatmentésnél alkalmazható ötletek tárházát, és mások szabadalmait.

Ezzel az elméleti háttérrel, és kollégáink napi gyakorlatával kerültünk a világ legjobbjai közé. Az is igaz, hogy az adattárolók javítási technológiájának ismerete, közel vitt minket az adatmentéshez. Más szavakkal, legalább 3-4 év előnyünk volt az adatmentés piacra vitelénél mindenki mással szemben, mivel a világon senki nem próbálta előttünk az adattárolókat javítani kidolgozott technológiával. Talán azért nem, mert a fejlett nyugaton nem volt értelme a javításnak, hiszen vettek a boltban egy újat, a világ más területén meg nem volt számítógép nagy mennyiségben, így igény sem volt a meghibásodott alkatrészek javítására.

Az adatmentésünk 2014-ben HUNGARIKUM lett.

Jegyzet

A HUNGARIKUMOK között 2014

2012-ben törvény született a hazai értékek gyűjtésére és állami támogatására. Értéktárak létrehozását írta elő e törvény, a kisebb területi egységektől az országos szintig, ahol a legmagasabb szint a Hungarikum elnevezést kapta.

A Hungarikum szint eléréséhez három feltételből kettőnek kell teljesülnie:

- tradicionális, és/vagy
- itthon ismert, és/vagy
- világszerte ismert.

A „tradicionális” jelzőt az adatmentésre nem lehet ráhúzni, így a másik két feltételt kellett bizonyítanunk. 2014-ben egy hazai szolgáltatói szintű felmérésnél a KÜRT neve a 4. lett, megelőzve például a Gundel Éttermet. A nemzetközi ismertséget, a világlapokban rólunk megjelenő nagyszámú cikk bizonyította. Hát ilyen egyszerű volt.

Fábry Sándor meghívott egy műsorába és megkérdezte: „Milyen érzés kolbászos és piák között Hungarikumnak lenni?” „Nagyszerű” – mondtam, „se éhen, se szomjan nem halunk, és még beszélnek is rólunk. Viszont sokat.”

FlatStack 1998–2002

1998 végén Gábor, egy zseni, beállított hozzám. Bemutatta saját készítésű „deszkamodelljét”, melynek lelke, egy filléres chipbe épített intelligencia, egy igen leegyszerűsített webszerver volt. Ez tudott az Interneten limitáltan kommunikálni, például egy, a sivatag közepébe helyezett szivattyúból üzenetet tudott küldeni, hogy mondjuk a csapágyból a zsír elfogyott. Vagy egy mosógépet a szervizből el lehetett érni, lekérdezni, milyen hibaüzenetei vannak. E ketyere mai megnevezése IOT – *Internet of Things*, magyarul így hangzana: „egyszerű Internet kapcsolat eszköze”. De ekkor 1998-at írtunk, és ilyen akkor még nem volt. Gábor ötletét szabadalmaztattuk, itthon és Japánban. Úgy gondoltuk, hogy e **FlatStack** igazi piaca Távol-Keleten lesz. Japánba Indulás előtt Németországban élő két japán üzletembert kértem meg, tanítson a japán üzleti kultúrára. Ez nem az, amit mi itthon magunkba szívunk. Fél évig bombázták az agyamat, azzal, mi az, ami tilos (például üzleti tárgyaláson hasonlatot mondani), mi az, ami megengedett, de kerülendő (például az orrfújás), és mi az, ami kötelező (például az igazmondás). E korlátokból viszont nem néhány van, hanem sokezer. Japán partnereim elmondták, hogy legalább két-tucat tárgyaláson kell túllennünk, a siker reményéhez. Nem tévedtek! Első tárgyalásom után ketten együtt 15 oldalnyit írtak arról, hogy mennyit hibáztam. Hiába való volt a félév? Nem, egyszerűen több ezer olyan kulturális elemet sajátítanak el, szívnak magukba még az általános iskolában, ami ott életbevágóan fontos, mi meg figyelmen kívülnek tartjuk.

Egy alkalommal, úgy a tizedik tárgyalás után felháborodtam, hogy miért sihederekhez visznek, miért nem okostojásokhoz. Japánjaim elmondták, hogy az ő kultúrájukban a shortlist-et a fiatalok állítják össze, és az okostojások, majd ebből választják ki a jövő üzleti sikerét. De addig kardoskodtam, míg a Panasonic-nál elvittek a főnökhöz. Egy alkoholistához.

Végül a tizenötödik tárgyalásomon, a SHARP-nál célba értem. Ekkor 2000-t írtunk. Leírták, hogy 2002-től a sorozatgyártásukban megkezdik a FlatStack beépítését, összesen tízmillió berendezésről beszéltek évente.

A szerződésünk aláírásakor megkérdezték, eladjuk most „lábon” a szabadalmunkat, vagy közös fejlesztésre írunk alá szerződést. Ez utóbbit választottam. Ez volt talán életem egyik legnagyobb gazdasági mellé lövése. Tudtam, hogy

minden használati tárgy, ami szerethető (autó, TV, chip, elektromos ketyere, stb.) az japán, de az ő minőségelképzelésükről nem volt fogalmam. Egymillió legyártott alkatrészben legfeljebb egy hibás lehet, de jobb, ha egy sincs. Ennek a kis apróságnak hitt dolog miatt (a leszerelésünk részleteit nem említem), ahelyett, hogy minden egyes beépített chipünk után 1 USD jogdíjat (royalty) kaptunk volna, a sikertelen együttműködésünkből adódóan 640.000 USD-t írtak a számlánkra, aminek kifizetésétől eltekintettek, a szabadalmi jogaink átadásakor. Így ők rendelkeznek az IOT világszabadalommal.

Persze utólag mindenki okos.

E témában azért két, viszonylag apróbb sikert elkönnyelhattunk:

1)

Az Ikegami (Japán) cég a professzionális képfeldolgozásból él. Nem is rossz. A világ szinte valamennyi gyógyszergyárában a végső termék előállítása utáni tablettát becsomagoló gép az Ikegami gyártmánya. E gépek árai egytől egyig magasabb, mint egymillió USD. E gépekbe kérték, a mi FlatStack-ünk beépítését. Együtt dolgoztunk három műszakban a helyi szerelőkkel. Képzelnék el egy székesfehérvári Videoton gyárat. Mindezt Tokai-ban, Tokiótól 100 km-re északra. Lapraszerelt technológiájuk volt. Hát az nem a legkorszerűbb, és mégis egyedi berendezésük van. Ömlenek a tabletták, szemmel nem lehet a tablettá-folyamot tablettánként látni. Két optika van egymástól 60 centire. Az első optika észleli, ha egy tablettá sérült, ekkor egy fúvóka kilövi a hibás tablettát a futószalagról, és a második optika már minden tablettát hibátlanak talál. Ugyan ez a helyzet, ha egy tablettán a felirat nem felül van. Az optika észleli, és a tablettát megfordítja egy szívó-fúvó szerkezet, ami a következő optika előtt már hibátlanak találta.

Csak álltam, és bámultam. Nem a legkorszerűbb technológia és mégis világhírű, mert egyetlen és megbízható. Itt betanított munkások is dolgoztak, ugyancsak három műszakban. Utcai cipőt a bejáratnál le, a benti papucsot ugyanott fel. Rendben, minden rendezetten. Kábelkorbácsot készítettek. Ez több, méretre vágott, és végükön csatlakozóval felszerelt drót összefogását jelenti a horgászok damilszálával. Egy hófehér rongy az asztalon. Ha koszos, megy a szennyesbe. A fehér rongyra kerülnek a kábelek. Van egy másik fehér rongyocskája, amivel törli a kábeleket. Ha koszos, lecseréli. Beméri hová kerül az első damilkötés. Megcsomózza, és a csomót feltolja 9 óra állásába. A csomótól 2 mm-re elvágja a damilt, majd egy 10 centis fadarabkát oda illeszt a megkötött damilhoz, és ezzel kiméri a következő kötözés helyét. És ez így megy az egész műszak alatt, és a következő, meg az azt következő műszakokban is. Láttam már nálunk is sok-sok gyártási folyamatot. Ilyen precíz leírása

sincs, meg ilyen precíz végrehajtása sincs, meg ilyen tisztasági követelmények sincsenek. Ha esetleg lennének, akkor a végrehajtásuk biztosan nem lenne ennyire precíz. Úgy gondolom, hogy nálunk a „munkaerő” úgy érzi, hogy állampolgári joga a saját munkavégzése minőségének meghatározása.

E helyzetet tudom még fokozni. Itthon elmeséltük kollégáinknak az ottani precizitást. Nálunk akkoriban egy Canon fénymásoló volt. Made in Japan. A felső üveglap alatt látható volt a gép kábelkorbácsa. Pont az Ikegaminál látott precizitással, méretekkel. Ja így könnyű.

2)

1999-ben az USA Fejlesztési Minisztériumának meghívására Washington DC-ben tölthettünk egy hetet hazai fejlesztési szakemberekkel. Itt alkalmunk volt az USA tudományos „világával” kapcsolatba kerülnünk. Előadást tarthattam, az akkor nóvumnak számító FlatStack-ről. Az előadásom anyagának rövidített változata megjelent a SCIENCE nevű lapjukban. Minden tudós álma, hogy legalább egyszer az életében, e lapban, írjanak róla. Nekem ez is kipipálva.

Gábor a Flatstack feltalálója

Látogatás az USA Fejlesztési Minisztériumában 1999

Elképesztően nagy szerencsém volt, hogy e csapatba bekerültem. Török Ádám akadémikusunk volt a vezetőnk. Egyhetes látogatás, válogathattunk melyik minisztériumot látogassuk meg, és a hét végén egy közös magyar-amerikai előadássorozatot volt a programunkban.

Én a Fejlesztési Minisztériumot választottam. Meglepően fiatal hölgy fogadott. Ő volt e minisztériumban a magyar ügyekkel foglalkozó előadó. Utálta a magyarokat. Elmondta, hogy a barátnője az észtekkel foglalkozik és éves fizetése (itt adókkal együtt mondják) 67.000 USD volt, míg a sajátja 55.000. A különbség abból adódott, hogy ez a minisztérium is, mint az összes többi, vállalkozó módon üzemel. Felsőbb szinten döntenek, melyik ország, mekkora fejlesztési pénzt fog kapni. Az adott évben mi is és az észtek is 1-1 millió USD-t kaptunk.

Az USA ügyintézőt megbízzák, lépjen kapcsolatba a megfelelő minisztériummal, tájékoztassa az elnyert pénzről, és kérjen be negyedévente statisztikai jelentést az adott pénzösszeg helyi hatásáról (például a támogatás előtt mekkora volt a kiskereskedelmi forgalom az adott régióban, és a támogatás elküldése és felhasználása után, mindez hogyan változott). Míg az észtországi ügyintéző részletesen megírta a támogatás felhasználását, abból világossá vált, hogy az jól, vagy megfelelő szinten hasznosult. A minisztériumban a visszakapott adatokból kiszámolták, hogy az adott észti területre befektetett 1 USD mekkora elméleti hasznot hozott (USD-ban) és ezt a számított hasznot a minisztérium különböző szintjein, már valódi USD-ként, az USA Fejlesztési Minisztériumában premizálásra használták. Hogy még érthetőbb legyek, a magyarországi minisztériumi ügyintéző nem küldött vissza semmilyen kért adatot, így a mi USA-beli ügyintézőnket abban az évben 12.000 USD veszteség érte (az észtekkel foglalkozó ügyintézőhöz képest).

Kedves Olvasó! Ön szerint a következő évben az USA Fejlesztési Minisztériumának Magyarországgal foglalkozó ügyintézője javasolta támogatásunkat?

Mint megtudtam, az USA minisztériumaiban, a legalacsonyabb politikai megbízott a miniszter. Más szavakkal, minden minisztériumot egy állandó megbízott irányít. Ez abból adódik, hogy az USA-ban is, mint a világban mindenütt,

minden minisztérium unikális, semmilyen ehhez hasonló intézmény nincs az országban, ezért az itt dolgozóknak a nyugdíjukig tart normál esetben a megbízatásuk. A politikai pártok a hatalomhoz jutáskor, a célfüggvényüket mondják meg, és e célfüggvény szerinti működés beállítása az egyes minisztériumokban mindössze néhány órát igényel, és a minisztérium folytathatja tovább megszokott életét. Magyarán a demokraták az elmaradott területeket támogatják általában, és az oda befektetett 1 USD, ha hasznosul, akkor 7 USD teoretikus értéket számítanak, ha meg egyáltalán nem, akkor nullát. Ha a republikánusok kerülnek hatalomra, akkor ők általában a legjobban jövedelmező helyekre fektetnek be. Ekkor 1 USD, ha jól hasznosul, 7 teoretikus USD-t ér, stb.

Más szavakkal, az USA-ban a politikai váltás, a minisztériumokon belül semmilyen változással sem jár. Csak a célfüggvényeket kell átírni a politikusok, konkrétan a megválasztott miniszter szájíze szerint.

A mi államigazgatási rendszerünk a fentiek miatt fényévekre van az USA-tól.

A hét végén a küldöttségünk minden tagja előadást tartott. A magyar küldöttség vezetője Török Ádám akadémikusunk, a legmagasabban jegyzett tudósunk Kroo Norbert volt. Példamutató volt e két tudós együttműködése.

Kroo Norbert előadása után megjegyeztem: „Csapnivalóan rosszak voltak a bemutatott diáid”. Meglepett a reagálása. Gondolom én az ő szemében egy nyeretlen kétéves voltam. Mégis így válaszolt: „Lenne idő a hazautazásunk után felkeresni, és elmagyarázni mitől lesznek sokkal jobbak a prezentációim?”

Kroo Norbert ma az EU tudóscsapatának vezetője. Hát így könnyű.

Ide tartozik, hogy „Washingtoniak Társasága” címen évente találkozunk.

Miért? Mert ezt a „beszéljük meg” kultúrát láttuk az USA-ban, és nekünk is tetszett.

Jegyzet

MASUKO Recycling – Hulladékból ZöldBeton 2019

Jogosan büszkéek lehetünk, a nagyszámú hazai innovációra. De ha elgondoljuk, talán csak Szentgyörgyi Albert volt képes, a hazai gyógyszergyártás hátterével, a világ legfényesebb kitüntetésének, a Nobel-díjnak az elérésére, a hazai gyógyszeripar eredményével és támogatásával, és a mögötte álló csapatokkal. A többi, nagyszámú Nobel Díjasunknak, USA biztosította az ipari hátteret.

János testvérem ötletével és a mögötte álló KÜRT csapattal legalább 4 évvel megelőztük a világot az „adatmentésünkkel”, és a későbbiekben olvasható is lesz a világsikerünkről szóló elismerések nagy számáról egy ízelítő.

Reméltük, hogy a „FlatStack” szabadalmának piacra vitelében képesek leszünk valami hasonlóra. Az ötlet jó volt. Több mint 10 évvel megelőztük a világot az IOT ötlettel. De míg közelről nem tapasztaltuk, el sem tudtuk képzelni, mennyire lemaradtunk a megfelelő minőség elérésében, és ez okozta elsősorban a hibás döntésemet (fejlesszünk közösen a japánokkal) és e témában a bukásunkat.

Bus Károly 2019-ben megkért, segítsen találmányának beindítását. Megfogott. Ami nekünk nem sikerült a FlatStackkel, az neki sikerülhet. Vegyész-mérnökségem okán láttam, és értettem szabadalmának értékét. A MASUKO Recycling technológia alkalmas a legkülönbözőbb, hasonló szemcseméretűre aprított hulladéktípus egyszerű újrahasznosítására. E szabadalommal védett technológia révén másra nem használható, sőt környezetre ártalmas hulladékokból is piacképes termék készíthető, majd az elkészült betontermék végtelemszer újra hasznosítható.

A feltaláló Bús Károly önerőből fejlesztett **adalékanyagot** különféle hulladékokból történő betontermék készítésére. Az adalékanyag szabadalommal védett és a nemzetközi (EU, USA, Kína, India, Törökország, Indonézia, Chile) kiterjesztett (azóta pénzühiány miatt a zöme elúszott, csak a magyar és az indonéz maradt meg) szabadalmi technológia lényege, hogy szemcsésre aprítható hulladékból **adalékanyaggal ZöldBeton** készíthető, amely felhasználható az építőipar számos területén.

Bus Károly ezen adalékanyag gyártását kívánja itthon tartani. Legalábbis kezdetben. *Csak míg Szentgyörgyi Albert mögé a hazai gyógyszeripar felsorakozott, addig Bús Károly egyedül maradt.*

Számításai szerint, a hazai egy év alatt felgyülemelő összes műanyag hulladék kb. 2.000.000 tonna. Ennek optimista becslések szerint is legfeljebb 30%-át hasznosítják újra jelenleg. Masuko technológiával 1 km hosszú, 27 m széles autópálya alapjába 4-5.000 tonna műanyag építhető be, ez annyit jelent, hogy az eddig nem újrahasznosított (lerakóba, vagy égetőbe került) műanyag 280 km autópálya alapként feldolgozható lenne. Ráadásul ez a ZöldBeton réteg akárhányszor újrahasznosítható. A mintaszakaszokon végzett tesztek teljes sikerrel jártak.

Csak ipari összefogás és együttműködési készség kéne. Csak. De jó lenne.

Jegyzet

Horváth László, Laci 2001 -

1988-ban a Színművészeti Főiskola filmrendezői szakáról került a CBS-tévé-társasághoz. Legsikeresebb filmes munkáit 1989-ben a magyar rendszer-váltásról, illetve a romániai forradalomról készítette. E filmek okán kapott meghívást a Harvard Business School-tól, ahová fel is vették. Marketing cége van az USA-ban és kezdő vállalkozásokba fektet be társaival. Szívesen és gyakran ad elő Magyarországon. Herendnek próbált marketingben segíteni, nem fogadták el.

2001-ben kerültünk kapcsolatba. Telefonhívást kaptunk a Fairfax megyei kórházból (USA), ha élve szeretnénk látni Tom fiunkat, azonnal utazzunk. 24 órán belül ott voltunk. Egy orvos elmondta, hogy aki behozta, vállalta a biztosítási összeget (37.000 USD) az életmentő műtétéhez. Horváth Laci volt. Azóta családtagunk. Ő is, a felesége és három gyereke is. Ide tartozik, hogy Lacinak nem kellett e horribilis összeget kifizetnie, mert előkerült Tom biztosítása.

Három hétig voltunk Tom anyukájával a Fairfax megyei kórházban. Tommal egy szobában. Ott a hozzátartozó a gyógyítás fontos eleme. Italt, ropogtatni valót, ággyá alakítható fotelt kaptunk, tisztálkodhattunk, aludhattunk, az önkéntesek kiszolgáltak. Minket, mint a gyógyítás „egyik eszközét” elláttak nagymennyiségű olvasnivalóval a rákról. A legfontosabb üzenetük az volt, hogy az immunrendszert kell a leggyorsabban visszahozni a túlzott sejtburjánzás megszüntetésével. A beavatkozás minden formája (besugárzás, kemoterápia, stb.) fáj, de ha kibírod, csináld! Nálunk más a terápia: „ha fáj, abbahagyjuk a kezelést és pihenj!”. Mindkét országban ugyan azokat a gyógyszereket és terápiát alkalmazzák. *Mégis az USA statisztikai adatai (pl. túlélés) sokkal jobbak, mint az itthoniak. A fenti különbségen túl, ott kötelező az utókezelés, nálunk nem.*

Kínai utazásom 2010

Horváth Laci intézte el, hogy az USA legnagyobb cégeinek informatikai vezetőivel meghívást kapjak Kínába, Vuhanba, Pekingbe és Sanghajba. Meghívóink az informatikai szolgáltatásukat kívánták értékesíteni. Nem sikertelenül, hiszen bemutatták, hogy már több világcéget kiszolgálnak.

Hatalmas IBM számítóközpontokat láttunk, csúcstechnológiával, és hatalmas méretekben. Vállalják a teljes informatikai háttér működtetését, a megszokott piaci ár feléért.

Amit tapasztaltam, olvastam:

- tisztaság és rend, pl. Sanghaj nem csak tiszta, de gyönyörű is,
- Vuhanban láttam iskolai angol órát, ahol a szülők felveszik a tanárnő hangját, és felrakják az Internetre az iskola gyerekeinek,
- motoros és gyalogos összeütközött, mindkettő elesett, feltápaszkodtak, meghajoltak egymás felé és mentek tovább,
- Pekingben évente építenek olyan hosszban metró vonalat, mint a budapesti,
- Sanghajban harmincezer milliárdos él (1 Jüan kb. 80 Forint).

Jegyzet

Laci segítséget kért 2011

Egy üzlettársa bajba került Romániában. Ugorjak le érte és hozzam a Fehéregyre, kérte. Hát ennél egy kicsit bonyolultabb lett minden. Az üzlettársát Mike Rockefellernek hívták. Igen. A Rockefeller klán tagjáról volt szó. Ellopták pénzét, útlevelét, repülőjegyét. Eredetileg régi és értékes borokat kívánt vásárolni.

Rátaláltam és lényegében probléma nélkül jutottunk Budapestre. USA követség. Negyed óra sem telt el, és útlevele és pénze is volt. Rengeteg időnk maradt. Fel a Gellért hegyre, a gyönyörű kilátás mellett a kirakodó vásárt is élveztük. Mike a két kisgyerekének titkos rekesszel ellátott fadobozokat nézett ki. Szépek és színesek voltak. Románok árulták. 4-6.000 forintért. Mike legalább egy órát töltött azzal, melyiket és mennyiért vegye meg. A világ egyik leggazdagabb embere tízezer forint alatti összegen rágódott. De legalább nem alkudozott.

A repülőtéren Mike megköszönte segítségemet, és meghívott, ha New York-ba járok, keressem. Egy hónap sem telt el és a Rockefeller Center 56-ik emeletén Mike fogadott. Körfolyosós irodaépület, legalábbis az 56. emeleten. Feltűnők csak a falakon lévő képek voltak: Picasso, Rembrandt, stb. Gondolom nem reprodukciók. Mind üveg alatt. Végre láttam egy Monet csendéletet, üveg nélkül. Megsimogattam. Mikor tapogathat meg egy halandó egy világhírű festményt? Megpróbáltam. Kéjes volt. De nem voltam észrevétlen. Noha Mike előttem haladt, hátra szólt, „Ne tapogass többet!”

Mike meghívott ebédre. Az épület 24. emeletén, a család ebédlőjébe. Semmi rongyrázás. Tiszta, nagy tér, fehér abroszok, és svédasztal. 12.30 és 13.30 között a család itt találkozik. Minden munkanap. Mi 12.25-re befejeztük a találkozónkat. Minden különleges volt.

Tánc 3. Hélia 2010

Nagy ajándékot kaptam a táncról 2010-ben. A Hélia szálló báltermében kezdődött. Jótékony bálra voltam hivatalos, pontosabban befizettem két jegyet egy alapítványba, cserébe meg bámulhattam a profi táncosokat. Egyedül éreztem magam. A szép párokban gyönyörködhettem, jeles tánc tudásukban. És megtörtént a csoda, „Gyönyörű lányaim vannak, felkérnéd legalább az egyiket?” – kérdezte Edit, egykori főnököm. Három gyönyörűség szakadt rám. Kisportoltak, szépek. Éjszakáig a partnerük lehettem. Búcsúzás előtt egyikük, Hédi, megkérdezte, „Máskor is táncolhatnánk?” Zavarba hozott. Ekkor 63 éves voltam. Ő legfeljebb negyven. Habogtam. A lényeg: ma is a partnerem, és remélem még sokáig.

Kürti Sándor táncpartnere, Hédi

SZOCIÁLIS FELELŐSSÉGEM

63. „AZ ESŐ LEFELÉ ESIK, DE ISTEN NEM VÁLLAL INGYEN ABLAKMOSÁST”

Az oktatásról

Gondolom, nem én vagyok az egyetlen, akinek anyukája mondta meg, hogy szakmailag merre van előre. Első lépésként rávett, hogy szeressek tanulni. Önállóan. Könnyű volt neki! Pedagógus volt. Tőle tanultam az alábbi mondatot, „*A gyerekkel szemben állva, nem lehet őt vezetni!*” Lehet, hogy nem itt kellett volna elsütnöm, de apai és vezetői szerepemben is igen gyakran alkalmaztam.

Érettségi előtt állva, anyu egyre gyakrabban hozta elő, milyen nagyszerű jövő előtt áll a hazai gyógyszeripar. Emlékeztem rá, hogy János testvérem szakmai útjának egyengetésekor az elektronikai iparunk volt hasonló kiemelt helyzetben.

A lényeg számomra, irány a vegyipar! Budapestre jelentkeztem a Műegyetemre (BME). Az orvosi vizsgálat eredménye: szintévesztés, gyógyszervegyésznek alkalmatlan. Speciális szemvizsgálat (munkaalkalmasságinak nevezték): a nehézvegyiparban megfelelő. Anyu ezután a petrolkémia fejlődési lehetőségét is kiemelkedőnek tartotta.

Hasonló, államilag összehozott baromságot éltem meg a jogosítványommal is. Szintévesztésem miatt hivatásos jogosítványt nem kaphattam, de a saját autót vezethetem. Mintha nekem külön szintévesztőknek való útszakaszokat biztosítának. Ugyanígy, a diplomám megszerzése után már senki nem kérdezte, jó vagyok-e gyógyszervegyésznek? *Az USA-ban mindenkinek van egy „dossziéja”, és a rá vonatkozó fontos dolgokat abban tartják állami szinten, elektronikusan. A rólad ebben lévő információ a munkaadódnak, a rendőrségnek, stb. elérhető.*

Noha semmilyen „jogosítványom” sincs az oktatáshoz, mégis leginkább e területhez vonzódok. E habitusom nagyon sok előnyt biztosított nekem. Viszonylag egyszerű mondatokkal beszélek, írok. Sok oktatási modellt fogadtam be, tettem magamévá. Egyet itt megemlítek. Gulyás Sanyi, aki a DKV

informatikájának vezetője volt, és állandó tárkkpartnerem, matematikus végzettséggel bírt, és egyedi oktatási módszerrel rendelkezett. Abból adódóan, hogy ésszerűtlennek tartotta azt az oktatási alapszabályt, miszerint „*aki tudja, az kérdezi attól, aki nem tudja*”. *E helyzet feloldására alkalmazta egyéni módszerét: „Én felteszem a kérdést. Szinte azonnal észlelem, ráharap-e a gyerek, vagy sem. Ha nem, máris mondom a megoldást”.*

Roma gyerekeket oktattunk Sanyival a Dunakanyarban, számtanra, informatikára. Meghallgattam beszélgetését a gyerekekkel, ahol a legelején szinte csak ő beszélt, de állandóan kérdezett. És mit ad Isten, hónapok múlva, már a gyerekek egymás szavába vágva, sajátjukként kezelték Sanyi mondatait. Ilyen egyszerű.

Még senkit nem hallottam, hogy e módszert alkalmazta volna Sanyit kivéve. Aki nem pedagógus, hanem informatikai vezető. De nem is akármilyen. Sanyi megjegyezte, hogy ezen „kérdés után azonnal mondom a választ” módszer sikeresen csak néhány gyereknél, illetve pici csoportoknál alkalmazható, de ott nagyon jó hatásfokkal.

Más.

A KÜRT is hozzájárult ahhoz, hogy egy, a Stanford Egyetemen, a hátrányos helyzetűek oktatására kidolgozott módszertan hazánkban elfogadott legyen (KIP/H2O/Koala/...).

A KÜRT Akadémia 500 pedagógust képzett ki e módszer használatára az oktatási tárca engedélyével. E módszertan lefordítására, valamint az elektronikus és papír alapú kiadására a jogtulajdonosoktól (Columbia Egyetem) az engedélyt megvásároltuk. Büszkéek voltunk Kövesdi Miklósról, a KÜRT Gimnázium egykori tanulója, aki a magyar fordítást különleges gondnal készítette. *Azt hallottam, hogy ez az oktatási módszer (KIP, H2O, Koala, ...) nem szerepel már a hazai oktatási programban. Ez igaz lehet? Hogy lehet erről információhoz jutni? De az igazi kérdés: miért tűnt el?*

Jegyzet

KÜRT Alapítvány és Gimnázium 1991

1991-et írtunk. Ekkor keresett fel Herczeg Éva iskolaigazgató, azzal a történettel, hogy neki tanári kara van, de iskolaépülete nincs, segítenénk-e? Látva a Mosi-Masi sikerét, amiből sok pénzünk volt, meg anyukánk tanári küzdelmeire emlékezve, aki 1984-ben végleg elhagyott minket, pontosabban elsősorban Rá emlékezve, átadtuk az iskolaalapításhoz szükséges összeg 99%-át. Egy jövőbeli szülő minket megelőzve adta az 1 %-ot.

Az iskolaalapítás sem volt fáklyás menet. Herczeg Éva iskolaigazgató mögött álló tanári kar, a magyartanár vezérletével, nem akarta a KÜRT nevet látni sem, meg hallani sem. Ők legfeljebb a KAG nevet fogadták el. János testvérem, meg nem akart arról hallani sem. Az ő költői kérdése ez volt: „Amikor milliós tételeket átadunk, akkor azt a két szép szemükért tegyük, meg a teljesen értelmetlen KAG-ért? Ki fújja itt a passzát szelet?” A lényeg, az akkor átadott forintok értéke a mai áron elérné a közel egymilliárdot.

Miután a kedélyek megnyugodtak, az iskola szépen gyűjtögette a szülők és gyerekeik elégedettségének morzsáit. Az iskolának állandó épülete nem volt, de jó épületeket béreltünk egymás után. Az épület kiválasztásánál a jelentős előrelépést az hozta, hogy a Budapesti Műegyetem műszaki vezetőjével együtt jártunk tánciskolába. Ugyanekkor viszont olyan helyzetek sora állt elő, ami az iskola végét jelenthette volna. Hol kezdjem?

2010-ben Éva rákban meghalt, az iskola tanári kara szétvált, és a két csapat egymásnak ugrott. Az akkori Váci úti épületet az egyházi tulajdonosa visszakapta, és felmondott a gimnáziumunknak.

A Műegyetem (BME) műszaki vezetőjétől megtudtam, hogy a középiskolájukat megszüntetik, a tanáraik pedig kínai diákokat fognak tanítani Pesten.

Rohantam Molnár Gyulához, a XI. kerület polgármesteréhez, díszpolgári címmel hivatkozva, kértem a BME középiskoláját. A polgármester igen kedvező bérleti díjért hosszútávra kiadta nekünk.

Ebben a nagy zűrzavarban Tom fiamat kértem meg az iskola működésének legalább a minimális szintű helyreállítására. Tom addig moderálta a folyamatot, míg a résztvevők elfogadták és a Kuratórium kinevezte Katát, a kémia-tanárt igazgatónak, aki katonás rendet vágva, összerázta a tanári kart. Hatalmas teljesítmény volt Katától és az egész tanári kartól. Ezen események után a

tanári kart már nem irritálta nagyon a KÜRT név. Kata igazi hadvezér volt, ami a káoszról való kilábaláshoz nagyon kellett.

A kilábalás után viszont már nem hadvezér, hanem pedagógus - menedzser kell. Ekkor Tom megkereste a budapesti gimnázium igazgatók és fenntartók legjobbjait. Hárman – Sárkány Péter (László Gimnázium), Árendás Péter (Ilylyés Gyula Gimnázium) és Havass Norbert (Számalk) – a KÜRT Alapítvány kurátoraiként vállalták a KÜRT Gimnázium alapítói értékei (önállóság és demokrácia) szerint az igazgatás megújítását. Molnár Lajos a Politechnikumból keresett újabb kihívásokat. Egymásra találtak. A lényeg, ma már 430 „gyerekünk” tanul a KÜRT Gimiben, az akkreditált saját tantervünk szerint, Molnár Lajos igazgató irányításával.

Alapítványunk önfenntartó, és szeretnénk,
ha Ön is hozzájárulna fenntartásához:

KÜRT Alapítványi Gimnázium

Sárkány Péter kuratórium elnök

Cím: 1117 Budapest, Bogdánffy. u. 5/b.

Telefon: +36-1-796-7594

Adószám: 19179117-1-41

Bankszámlaszám: OTP 11710002 – 20085449

www.kag.hu

Ha számíthatunk adományára, előre is köszönjük!

Jegyzet

Hátrányos Helyzetűek Oktatása (H2O) 2007–2013.

Több szociális felelősségvállalási projektem is a közoktatás mélységének és hatékonyságának elterjesztése körül forgott. 2007-ben egy előadásomat hallgatta *Olívia*, aki ott elkapott, és rám zúdította tanári praxisának lényegét, múltját és álmait. Ekkor már jó néhány lépést tettem e szociális felelősségvállalási úton: volt egy középiskolánk, Zulaj cigány és egyéb hátrányos helyzetű gyerekeit támogattuk, János testvérem „kifaragott” egy szerintünk hatékony nyelvoktató rendszert, a Tabello-t, nyolc nyelvre oda-vissza, szöveggel és hanggal, együtt is meg külön-külön is.

Jó volt hallgatni *Olíviát*, lelkesedésével „táncba” hívott, és én mentem. Túl gyorsan. Elmondta, hogy birtokában van egy, a Stanford Egyetemen kidolgozott oktatási módszertan, a KIP. A világ számos országában használják, de elsősorban az USA-ban, hátrányos helyzetű gyerekek oktatására. A 300 fős oktatótermünkbe összehívtam legalább 100, a hazai gyermekoktatásban érdekelt pedagógust, akadémiai szintű elhivatottakat és e területen dolgozó állami

vezetőket. Dr. Gyarmathy Éva közvetlensége, kapcsolódó ismeretei és akadémiai szintű rendszerezése volt a legnagyobb hatással rám. Magamban „Terézanyának” gondoltam. Mindössze egy gondolatát itt megpróbálom felidézni, „Általában a roma gyermekek otthon alig hallanak értelmes beszédet, párbeszédet meg még kevesebbet. Ezért ők nem verbálisak. Az éterben lévő zaj számukra elsősorban nem a beszéd, hanem az onnan kiszűrődő zene. Igen jó zenei hallásuk van. E képességüket kell kihasználni, ahhoz, hogy sikerélményük legyen. Akkor szárnyalni fognak.”

János testvérem, aki több nyelven beszél és ír, Éva szavaiból kihallotta a lényegét, összerakott egy „fapados” szoftvert a Tabello-hoz, melyben a program az intonációt

Hátrányos helyzetűek oktatása

értékelt. Meglepő módon a roma gyerekek 80-95 %-ban az eredeti nyelvet beszélők intonációjával voltak képesek azonosulni, egyéb társaik, átlagban az 50 %-t sem érték el. Évának mindez nagyon tetszett, és ez elég volt ahhoz, hogy Jánosnak lendületet adjon, így aztán nekem is. Összehívtunk egy 12 fős csapatot és 6 éven keresztül fejlesztettük, fenntartottuk a Tabetello nyelvoktató szoftvert.

Nagyszerű eredményeink születtek, mérhetőek, hála Éva mérési módszereinek és azok alkalmazásának.

Csak a koronavírus idején a Tabetello-t naponta több mint százezren nézték, használták, tanultak vele, vagy belőle.

Első lépésként az angol KIP rövidítésből e módszert átneveztünk H2O-nak, a „Hátrányos Helyzetűek Oktatása” kezdőbetűiből egy kis csavarással összerakott betűszónak, ami magyarul általános iskolai végzettséggel is értelmes, és jelentése éppen a „tisztá víz”, hiszen annak a vegyjele.

A vállalkozói körben e módszer elterjesztéséhez ugyancsak a 300 fős oktatótermünket vetettük be. Az eredmény, hazai vállalkozók igen nagy számban összedobtak több száz millió forintot még 2007-ben, amit 10 hátrányos helyzetű iskola öt év alatti nem hátrányos helyzetűvé alakításához elégnek gondoltunk. És elég is volt. Az eredmény:

- az ország 10 legkülönbözőbb helyén lévő, a KSH meghatározása szerinti, hátrányos, vagy halmozottan hátrányos helyzetű iskolákban, a tanári karnak a KIP módszertan oktatása
- e tanári karokból több mint 500 tanárnak akkreditált vizsgáztatása
- a H2O iskolák vezetéséhez menedzserek képzése
- e H2O rendszerbe a „táblajáték program” bevezetése Olivia ötletére
- a KIP módszertan magyar nyelvre fordítása
- a magyar kiadási jogok megszerzése az írott és az elektronikus megjelenéshez
- a magyar nyelvű tankönyv kiadása (Csoportmunka tervezés címmel).

H2O

Dr. Lázár János

Ez volt szerintem az egyetlen szociális felelősségvállalási tevékenységünk, amelyhez állami támogatást kaptunk, és ez kizárólag Lázár Jánosnak volt köszönhető.

A „Szeretem Magyarországot” társadalmi szervezet meghívott vendége volt, ott támogatását kértem a H2O elterjesztéséhez. Kérte, küldjem el összefoglalómat. Lényegében negyedéven belül a Miskolci Egyetem 1,3 milliárd, a Szegedi Önkormányzat 800 millió eszközbeszerzési támogatást kapott, úgy, hogy a támogatási dokumentumok elkészítését is aktívan segítette. A szegedi projektet végig kísérhettem, ebben egy műemlék épület helyreállítása (200 M Ft), ezen épületben a számítógép park, a szükséges szoftverek telepítése, üzembehelyezése, és a Tabello nyelvprogramhoz 12.000 licenz vásárlása volt. A Tabello licenz 2020-ban lejárt, sajnos az oktatási tárca nem hosszabbította meg. A koronavírus ideje alatt a Tabello ingyenes volt, ekkor napi átlagban 100.000 felhasználója volt.

67. „HA SVÁJCBAN KÉSIK A VONAT, ANNAK KÉT OKA VAN:
VAGY A VONAT, VAGY AZ ÓRA NEM SVÁJCI”

H2O program szponzorairól

Nagyon-nagyon sokan voltak, kis- és nagypénzekkel. Néhányan közülük:

- General Electric egy csapata, akik 25.000 USD-t nyertek el, ezt továbbították,
- Zwack Sándor, egy iskola átalakításának költségeit vállalta (Molnár Ferenc Általános Iskola, Mester utca 19.),
- Gattyán György 40 milliót utalt át egy halmazottan hátrányos iskola átalakításához.

**68. „A PÁPA MEGÉRKEZIK EGY KIS FALUBA. HIÁNYOLJA A HARANGZÚGÁST.
A HELYI PAP SZERINT, A HARANGZÚGÁS HIÁNYÁNAK EZER OKA VAN.
AD EGY, NINCS HARANG”**

Magasztos cél a közoktatásban

Volt ilyen. Magyarországon a KSH 2009-es adatai szerint 3.600 általános iskola volt, ebből a KSH meghatározása szerint 1.600 volt hátrányos vagy halmozottan hátrányos helyzetű. Ezekbe a kategóriákba azok az iskolák kerültek, ahol a szülőknek több mint 50%-a vagy nem fejezte be az általános iskolát, vagy nem volt állandó munkahelye.

Úgy gondoltuk ebben a H2O-ban, hogy:

- 5 év alatt lehet átalakítani egy iskolát a gyerekek kompetenciaszintjének az átlag fölé emelésével
- a H2O program bizonyította, hogy egy felkészült, már átalakított iskola tanárai, képesek 10 másik iskola tanárait átképezni és azok oktatását ellenőrizni 5 éves periódusban
- a H2O program 10 iskolájában átképzett 500 tanár, e számtani összefüggések szerint, már képes lett volna, vagy képes lenne további 100 iskola átalakítására további 5 év alatt
- mindez a számolás igaz lehetne a következő 5 év $10 \times 100 = 1.000$ iskolájának átalakításához

A fentiek megvalósításához már csak 10 év (az első 5 év sikeres volt) és iskolánként 30-40 millió forint kellett volna, de nem lett. Miért?

Egyetlen okot említek:

Nálunk nincs kultúrája az együttműködésnek. Ha megfordulsz, a kés már hátulról benned van. Országunk két nagyszerű pedagógust képeztetett ki a Stanford Egyetemen kidolgozott módszer oktatására. Ahelyett, hogy összefogtak volna, parttalan vitájukat kirakták az Internetre.

Nagy-nagy kár. Pedig a KÜRT 2011-ben Európai Uniós Díjat kapott a H2O-ért: „Kis vállalat, nagy társadalmi felelősségvállalása” címen.

A H2O mozgalom elhalt. Noha

- kiképeztünk 500 tanárt a KÜRT Akadémia szervezésében a Stanford Egyetem oktatási módszertanának elsajátítására
- kiképeztünk megfelelő számú menedzsert, az átalakítások vezetéséhez
- lefordítottuk a Stanford Egyetemen kidolgozott tankönyvet
- megkaptuk a Columbia Egyetemtől az elektronikus és papíralapú kiadási jogokat

Mi kellett volna még?

Állami pénz és együttműködés. A két országos hírű pedagógus, akik a KIP-nek, majd a H2O-nak, majd egyéb megnevezésű (pl. Koala) de ugyanezen tartalmú programoknak a vezetői voltak az elektronikus térben is összekaptak. Mindössze néhány jóérezésű pedagógus, néhány kiképzett iskola és néhány alig támogatott alapítvány, például a Digitális Esélyegyenlőség Alapítvány (DEA) maradt meg e területen. És legalább 1.600 hátrányos helyzetű általános iskola maradt le továbbra is a hazai középmezőnytől.

Jegyzet

Előadásaimról

Még egyetemistaként minimális előadói rutint szereztem. Azt sem a vizsgáimon. Azok csapnivalók voltak. Ilyen volt például az egyik fizikai-kémia vizsgám is:

Professzor: „Mondjon egy láncreakciót!”

„Sósav” – mondtam kérdve kifejtőn.

„Nagyszerű! Látott már ilyet?”

„Nem, nem emlékszem” – mondtam határozatlanul.

„Nagyszerű, ilyet még senki sem látott. Jeles”

E vizsgáim még mindig jobbak voltak, mint a munkahelyi szerepléseim. Moszkvában kapott el a gépszíj. Félévenként álltam a kutató kollégáim elé, hogy témámról beszámoljak. Megfigyeltem, hogy ők mind előrenyújtott nyakkal hallgattak, remélték, hogy így érthetőbb lesz számukra mondanivalóm. Legalább két év nyelvi és előadóképességi küzdelem kellett nekem ahhoz, hogy előadásomat ne megfeszítve, hanem lazán, sőt élvezettel hallgassák. Ezt a képességet nem magamtól találtam ki. Ők támogattak, segítettek és kényesztettek nagyon sokat.

Hazatérve a Dale Carnegie szervezet foglalkozott velem és vezető kollégáimmal. Állandóan videóztak. És értékelték. Majd megint videóztak, és ismét értékelték. Mindenkinek ajánlom, sőt kötelezővé tenném, a TED előadások nézését, a tartalom megértését, és ami a legfontosabb, az előadás módját, ami a tartalom megértéséhez tartozik.

1997-ben megéreztem valamit. Rióban több mit 500 tapasztalt menedzser előtt beszélhettem 60 percet. Lazán szerettem volna bemutatkozni. Mondtam, hogy „arra mifelénk, a férfiak kicsit púposan lépdelnek, jaj, csak nehogy észrevegyék őket, míg itt kidüllesztett mellel mutatják, milyen szép testük van.” Teljes csönd, üveges tekintetek. „Akkor máshogy kezdek”, mondtam, és így folytattam: „Svájcban betiltották a szombat esti kabarét, mert volt, aki későn kapcsolt, és másnap reggel a misén kezdett el röhögni.” És bemutattam, hogy a brazil férfiak, milyen peckesen, mellüket kidüllesztve járnak, mifelénk pedig úgy, mint akik éppen a fáról jöttek le, púpos háttal. Ennyi, megnyertem a

csatát. Ezután már minden poénom ült. Ha nem éreztem, hogy eléggé, csak be kellett mutatnom a brazil férfiak peckességét, és az én púposágomat.

Tudomásul kell venni, hogy a megfeszített figyelem csak rövid ideig tartható. 7-8 percenként egy-egy poént el kell engedni, hogy ismét legyen a hallgatóságnak 7-8 perce a figyelemre.

Itthon, az ezredfordulón, a Microsoft felkért egy előadás tartására olyan vezetőknek, akiknél nem elvárás, hogy szakmai oldalról is képben legyenek az információbiztonság útvesztőiben. A jó döntés viszont vezetői elvárás. Itt is több mint ötszázan voltak. Kértem, hogy az előadásom a legelső lehessen, mert igen erősen fogom lekötni a hallgatóság figyelmét. Ha nem tudom, elvesztem előadásom célját, azaz azt, hogy 60 perc után a vezetők kezében legyen egy számára érthető módszer, mellyel minden információbiztonsági ajánlatot értékelni tud, a szakembereivel közösen, azok segítségével, de felelősségteljesen és egyben önállóan.

Egy Rubik-kockához menekültem. A problémát egy háromdimenziós térben ábrázoltam, minden irányban 3-3 problémát felvetve. A valóságban könnyen elképzelhető, hogy egy probléma többdimenzióval bír, mint három, és dimenzióként is több van, mint három közel azonos osztályba tartozó probléma, de ahhoz kell a vezető, hogy elfogadható méretűvé tegye a problémát a döntése előkészítéséhez.

Az USA-ban többször is láttam, észleltem, hogy az előadás megkezdése előtt is szórakoztatják a közönséget. Más szavakkal, a korábban érkezőket nem büntetik a némasággal, érdektelenséggel. Egy koncert előtt a Broadway-on egy bárszéken ülő szaxofonos komolyzenei slágerekből adott elő. Ugyancsak a Broadway-on, a Macskák előadása előtt egy órával érkeztünk, és nem unatkoztunk, a függöny felhúzva, és a táncosok smink és maszk nélkül bemelegítettek a színpadon. Különleges volt.

Gyakran használom ezt a „meglepetést”, úgy, hogy a korábban érkezőknek mesélek. A szervezők kifejezetten utálnak ezért. Szerintük „rend a lelke mindennek”.

Kedves Olvasó!

A további három papírra vetett előadásomhoz szánom e bevezető sorokat. Igen nehéz a tartalmuk. A nehéz tartalom oka egyfelől a matematikai háttér, az optimalizálás. A másik, legalább ennyire nyomos ok a leegyszerűsítés. Például a Harvard Egyetemen 4 féléven át tanítják a világ egyik legelfogadottabb vezetői módszerét a BSC-t, amire itt mindössze 4 oldalnyit szánok. Kérem, „csak az íze kedvéért” olvassák el.

Jegyzet

Az információbiztonságról közérthetően

Meggyőződésem, hogy a vezetőnek nem kell mindenhez értenie, így az információbiztonsághoz sem, de a döntéselőkészítéshez minden területről megfelelő támogatást kell kapnia. Itt megpróbálom összefoglalni, mit értek megfelelő támogatás alatt.

Az információbiztonság három elméleti problémája:

- 1) jaj csak el ne vesszenek az adataink,
- 2) jaj csak el ne lopják az adatainkat,
- 3) jaj csak át ne írják/ne módosítsák adatainkat.

Az elméleti problémák technológiai vetületei:

- A) informatikai eszközeink összehangolt biztonsága,
- B) a biztonsági szolgáltatásaink folyamatos megléte,
- C) a fenti két folyamat állandó összhangjának biztosítása.

Elvárások a saját környezetünkkel (vállalati, beszállítói...) szemben:

- I. szabványosság a szervezeten belül,
- II. folyamatos és azonnali változáskövetés,
- III. az időpréssből való eszeveszett menekülés.

Kérem a fenti (talán most még értelmezhetetlen) fogalmakat ábrázolják egy háromdimenziós térben, pontosabban egy Rubik-kockában. Így most 3×3 , azaz 27 kockájuk lett, amelyek mindegyikének van egy jól meghatározott értelmezési tartománya. Például az első ilyen kockának az értelmezési tartománya: az adatvesztéseim, mennyire függenek az informatikai eszközeim összehangolatlanságától és a szervezeten belüli szabványos viselkedés hiányától.

Igy a fő problémáink 27 csomagban összefoglalhatók, ami már legalább nem tűnik végtelennek. Ha Ön megkéri a hozzáértő szakembereit, hogy a 27 kockába írjanak be egy-egy számot (például 0 és 10 között) akkor azt már látja Ön is, mint vezető, hogy akikben megbízik, azok a szervezet informatikai biztonsági kockázatait milyenek értékeli külön-külön is, és ebből adódóan együttesen is.

Erre az ismeretre már stratégiát lehet építeni. És folyamatosan korrigálni, okosodni, az idő múlásával.

Balanced ScoreCard (BSC) – a KÜRT Mátrix

Egy stratégiai vezetési eszköz, keretrendszer. Magyarul a „Kiegyensúlyozott Stratégiai Mutatószám-rendszer”. Ez az elnevezés nekünk semmit sem jelent, így nem is használjuk.

A BSC jelentősége a stratégiai irányítás és a kontroll folyamatos összekapcsolásában van. Itt a pénzügyi mutatók mellett, mások is szerephez jutnak. Ezen eszköz egyszerűsége, áttekinthetősége és lényegi vezetői problémákra adott válaszai miatt vált kimagaslóan népszerűvé. De nem hazánkban.

Kísérletet teszek a BSC nagyszerűségének bemutatására.

A Kaplan-Norton szerzőpáros, a Harvard Egyetem hátszelével alkotta meg e „vallást” mely elképesztő sikereket ért el. Például az USA államigazgatási rendszere e vallás szerint működik 1999 óta. De Chile az elmúlt 10 év gazdasági sikereit is a BSC-nek köszönheti elsősorban.

Mi 1995-ben, a számítógépes irányítási rendszerünkkel egyidőben vezettük be. Mint a rossz házasság. Se veled, se nélküled. KÜRT Mátrixnak neveztük el. Remélve, hogy így könnyebben emészthető lesz. Nem lett.

A stratégiai kérdéseink a KÜRT-ben:

- 1) Mi az általunk előállított érték?
- 2) Hogyan határozzuk meg az eredményeinket?
- 3) Melyek a fő céljaink, és ezek milyen szerepet játszanak az eredményeinkben?

A fenti kérdésekre adandó válaszokat egy matematikai leíró rendszerben igyekszem szemléltetni. Ez egy 5 dimenziós rendszer és egy 5 változós célfüggvény.

Azért „erőltetem” e gondolkodás meghonosítását (kultúráját), hogy végre elszakadjunk attól a megközelítési módtól, melyben a KÜRT (vagy bármely más vállalkozás) jellemzésekor végtelen számú paramétert lehet végtelen számú paraméterrel szembeállítani és semmilyen jóindulattal sem található kapaszkodó a „lehető legjobb” kiválasztására és követésére.

Itt például a napi politikai csetepaték követhetetlenségére és összehasonlíthatatlanságára is gondolok. Egykor egy német barátom mondta, hogy a Trabant a világ legjobb autója az ajtók számára eső ütemek számának egybevetésekor.

Az alábbiakban vázolom, hogy:

- Mi ez az 5 dimenziós rendszer?
- A KÜRT-öt hogyan képzeljük el ebben a rendszerben?
- E rendszer különböző munkapontjaihoz milyen értékek (kiadás, bevétel, teljesítmény, stb.) tartozhatnak?
- A céljaink és az eredményeink hogyan kapcsolódnak egymásba?

Mi ez az 5 dimenziós rendszer?

Próbáljuk meg elképzelni a KÜRT-öt, (mint egy gazdasági vállalkozást) 5 féle megvilágításból. Ez az 5 féle megvilágítás állítja elő az 5 dimenziós „teret”. Ez lesz a KÜRT értelmezési tartománya (ami ezen belül van az a KÜRT-höz tartozik, ami ezen kívül van, azzal nem kell foglalkoznunk, mert az nem tartozik a KÜRT-höz). Hogy ne kelljen állandóan körülírnunk ezt a valamit, nevezzük KÜRT Mátrixnak (KM).

A KÜRT Mátrix (KM) dimenziói

Melyek az értékeink (első dimenzió)

Miből fogunk megélni, melyek az eladható termékeink, amelyeket képesek is vagyunk eladni, mik lesznek a bevételeink, melyek a „profitcentrumaink”?

- *adatmentés,*
- *adatvédelem,*
- *cégérték.*

Hogyan születnek az értékeink (második dimenzió)

Az egyes értékeinket kik állítják elő, mibe kerül ez nekünk, melyek a „költséghelyeink”:

- *közvetlen érték-előállítóink (technológiával, marketinggel, sales-el foglalkozók...),*
- *közvetett érték-előállítóink (pénzügy, HR, QM, logisztika, vezetés...) ,*
- *beszállítóink.*

A profitcentrumainkhoz illesztjük hozzá a költséghelyeinket.

Ez egy kétdimenziós mátrix lesz, ahol logikailag is összekapcsolhatók az értékteremtési folyamatokhoz tartozó bevételeink, valamint láthatóvá válnak a bevételeinkhez tartozó költségeink.

Hogyan kezeljük az „időtényezőt”? (harmadik dimenzió)

Kíváncsi lenné az időnek legalább 3 tartományát külön-külön kezelni. Ezek:

- operatív (ma)
- fejlesztés (holnap)
- stratégia (holnapután)

Az időtényező figyelembevételével már egy 3 dimenziós térbe került a KÜRT „megvilágítása”.

Egyik oldalról az értékeinket vizsgáljuk, másik oldalról az értékeink előállításához szükséges erőforrásokat, míg a harmadik oldalról az előző szempontokat aszerint is felosztjuk, hogy azonnal végrehajtandó feladatokról (azonnal megoldandó ún. operatív problémákról) van-e szó, vagy fejlesztési feladatokról beszélünk (melyből csak holnap lesz eladható termék), vagy a stratégiai problémák miatt fáj-e a fejkünk?

Operatív feladataink:

- a jelen idejű értékelőállításunk, lényegében az eladásaink.

Fejlesztési feladataink:

- technológia (termék és szolgáltatás),
- marketing és sales,
- szervezet,
- tartalékok feltárása.

Stratégiai feladataink:

- folyamatos fejlődés fenntartása,
- regionális terjeszkedés.

„PDCA ciklus” beépítése a KÜRT mindennapi életébe (negyedik dimenzió)

A „PDCA ciklus”, azaz a visszacsatolt szabályozás lényege, az angol PDCA betűszóval jelzett folyamat folyamatosan ismételt végrehajtása, azaz:

- tervezés,
- végrehajtás, mérés,
- ellenőrzés,
- visszacsatolás / szabályozás.

Ez a megvilágítás (a 4. dimenzió) a KÜRT elvárható működési módjának keretét hivatott meghatározni. A fenti 4 tevékenység ciklikusságát és egymással való kapcsolatát önmagában (a KÜRT-re vonatkozóan globálisan) is javasolt létrehozni/működtetni, de ezen túlmenően az lenne az elvárható, ha az előző

3 dimenziós rendszer minden eleméhez ez a „visszacsatolt szabályozás” hozzáköthető lenne.

A KÜRT gazdasági kultúrája (ötödik dimenzió)

Az előző pontokban matematikailag értelmezhető, közgazdasági fogalmakat írtam le, mint pl. bevétel, kiadás, létszám, stb.

Ez a pont eltér a fentiektől. Itt az emberi erőforrások (HR) speciális értékeit lenne kívánatos értékelni, meghatározni, mérhetővé tenni. Ilyen például:

- lojalitás,
- tisztesség,
- felelősségteljes gondolkodás és cselekvés,
- csapatmunka (cégérdek, csoportérdek, egyéni érdek),
- menedzsment kultúra.

Hiszem, hogy az itt felsorolt tulajdonságaink tartják össze az előző négydimenziós rendszerünk minden elemét, vagy ha híján lennénk e tulajdonságoknak, akkor ezért hullana szét a teljes érték-előállításunk.

Céljaink

Az előzőkben számba vettük azokat a tényezőket, melyek a KÜRT gazdálkodása szempontjából fontosak. Ez a rendszer nem zárt, de nagy valószínűséggel a leglényegesebb elemeket összefoglaltam. Nevezzük mindezt a KÜRT értelmezési tartománynak (ezen belül van értelme a KÜRT-ről beszélni).

Az igazi célunk az, hogy a KÜRT értelmezési tartományán belül meghatározzuk azt a „munkapontot”, ahol e rendszer működése az érdekeltek (tulajdonosok, vezetők, dolgozók, beszállítók) számára a legelfogadhatóbb.

Az elmúlt 32 éves megoldáskeresésünkben az alábbi célfüggvényig jutottunk: A célfüggvény leglényegesebb eleme a pénztermelő képességünk maximalizálása. Ennek a súlyzó tényezője 6-szorosa a többi négy szóba jöhető elemnek. A további négy célfüggvényelem (melyek egytől egyig kiadási tételek, és a maximumaikat keressük):

- stratégia
- fejlesztés
- HR
- minőségmenedzsment (QM)

Ezek a célfüggvény elemek az egyéni érdekeltségi rendszer kulcselemei.

A lényeg, hogy a célfüggvényünk (mely időfüggvény is lesz) az mérőszámokkal kifejezhető lesz, matematikailag értelmezhető lesz és a gazdasági rendszerünk tervezhető és modellezhető lesz, remélhetőleg megfelelő pontossággal. A „remélhetőleg” azt jelenti, hogy mivel tevékenységünk a PDCA ciklus szerinti lesz a tervezési, mérési, ellenőrzési és szabályozási pontosságunk majd néhány ciklus után el fogja érni a megfelelő pontosságot. A célfüggvényünk konszenzus alapján való meghatározása (módosítása) a stratégiai értekezletünk eredménye.

Ugyanakkor az itt vázolt rendszer segíteni fog nekünk abban, hogy az egyes célokhoz tartozó költségeket, bevételeket és egyéb fontos paramétereket becsülni tudjuk, és ezzel döntéseink több **mérhető** nézőpontból is alátámaszthatók (vagy elutasíthatók) lehessenek.

Összefoglalás

A KÜRT 1995-óta próbálkozik stratégiai tervezéssel, a Balanced ScoreCard (BSC) gondolatiságának és az itt vázolt elméletnek az alkalmazásával. E rendszer leírási módja matematikai és közgazdasági alapú, ezért az értelmesen feltett kérdésekre nemcsak minőségi, de mennyiségi jellemzőkkel alátámasztott válaszok is adhatók. Mégis, a sikerünk vagy a bukásunk leginkább az ötödik dimenzióban, a gazdasági kultúránk meglétében vagy hiányában van kódolva.

Jegyzet

Pandémiáról rendszerszemléletben

2021 áprilisában tarthattam előadást a Piac és Profit szervezésében, a Csúcs-vezetők Konferenciáján „A pandémia rendszerszintű szabályozása” címmel. Összesen 6 kérdést tettem fel, azaz szerintem mindössze az ezekre adott válaszok határozzák meg a tennivalóinkat.

1. Mi az érték?

A pandémia elkerülése, tágabb értelemben az egészség megőrzése.

A) Mért és mérendő egyéni és területi adatok:

- EESZT adatai,
- vírusok-, valamint egyéni tesztek adatai,
- Védőoltásfajták, egyéni reakciók, a védekezés eszközei,
- Csatornamérések víruskoncentrációi.

B) Egészségügyi index (EI) kialakítása:

- az állampolgárok egészségi állapotát leíró index (EI- háziorvos),
- az EI megfelelő szint felett tartása az Egészségügyi Rendszer célja.

C) Adatok feldolgozásának szintjei:

- egyéni, körzeti, település szerinti, megyei, régiós és országos,
- adatok életkor szerinti lekérdezésének lehetősége.

2. Az értékelőállítás (egészségmegőrzés) felelősei:

A) állampolgárok (szerepei: pl. munkavállaló, szülő, beteg, tanuló, stb.)

B) EÜ dolgozók (orvosok, ápolók, stb.)

C) Munkaadók (munkáltatók, vállalkozások, szervezetek, stb.)

D) Döntéshozók (EÜ irányítói, járványkezelés szakmai és politikai döntőnökei)

3. Az értékelőállítás időtávja

A) Ütem – a folyamatos adatokból 10 napos ütemezésben döntések születnek,

- B) 3 Ütem – döntéshez az elmúlt 3 Ütem különböző súlyokkal figyelembevételével,
- C) Csúszó értékeléssel a változás folyamatos követése, a súlyok megválasztása.

4. Példa az értékelőállítás visszacsatolt szabályozására

Olasz példa: a különböző események színkódokkal jelölése és az események függvényében az egészségügyi-, valamint az infrastrukturális intézkedések behatárolása.

5. Az emberi tényező szerepe

Az egészséggel kapcsolatos szabályozások betartása pont annyira fontos, mint a közlekedési szabályozásoké. A „közveszélyesség” itt is meghatározható, mérhető és büntethető. Az egészséges környezet kialakítói, védői meghatározhatók, és jutalmazhatók. A közlekedési szabályok betartása, ugyanúgy nem lehet a napi politikai harcok színtere, mint az egészségügy kérdései. Az állampolgárok igénylik a valós idejű, transzparens és politikamentes kommunikációt. Kidolgoztunk globális és jól szabályozott rendszereket. Ilyen az ellenőrzött gyógyszergyártás és értékesítés, a légi közlekedés, a postai rendszerek, stb. *Az egészségmegőrzési rendszernek is ilyennek kell lennie.*

6. Az optimalizálás célfüggvényeinek kiválasztása:

- A) Az egyéni védettség (egészségügyi index) növelése.
- B) Az esetszám csökkentése.
- C) A munkanélküliségi ráta alacsonyan tartása.

A fenti rendszerleírás nem fantazmagória. Ilyenek működnek a világban, így nálunk is elképzelhető.

Az informatikai háttér (EESZT) adott. E gondolkísérlet kidolgozásában három mentoráltam is részt vett: Berczeli András, Farkas Dezső és Ábrahám Zsolt. Köszönet érte.

Könyvekről – ÉVA Magazin, Életem könyve rovat 2017

Dr. Kürti Sándor. Mérnök, vállalkozó, a KÜRT Információbiztonsági Zrt. elnöke. Amikor hagyta a mérnökeket dolgozni, Széchenyi-díjat kapott, később már hagyta a kereskedőt is, ekkor lett Az Év Üzletembere. Büszke rá, hogy mind több fiatal szemét látja csillogni a környezetében. A kiváló vállalat irányításának örömteli részét hirdeti a KÜRT Akadémián.

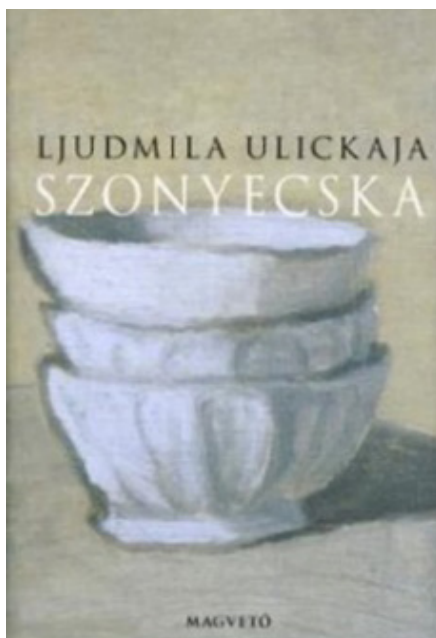
Életed könyve? Mintha marketinges kérdezné. Szabadulnék a problémától. Elintézhethetném a legutóbb olvasottal? Ulickaja: Szonyecska.

Minden részletét átéltem. Az életemmel. Aztán még egyszer átéltem, amíg olvastam. De kinek mesélhetném el Kelet-Európa elmúlt 50 évének gyötrelmét? Félek, hogy kiszolgáltatot magam. Azzal, hogy az én verziómban éltem át. Sőt még a Szovjetunióban is tartózkodtam.

Testvérem egyetemista volt Kijevben. 16 évesen meglátogattam. Csak egyszer akartak az utcán megkésélni. A helyiek szerint, két hét alatt, ez jó arány. Hazafelé a határőr nem találta rendben az útlevelem. Egy napot ültem a fogdájukban, míg tisztázódott. Elengedtek. Az előre megvásárolt jegyhez tartozó szerelvény viszont egy napja elment. Rubelem jegyvásárlási mennyiségben nem volt. Egy hét alatt hazakerültem. Mindez 16 évesen.

Hát ilyesmi történetei vannak Ulickajának is, érzelemmel, fanyar humorral és életszeretettel áthatva.

31 évesen megint a Szovjetunióban találtam magam. Egy zsidó akadémikus vezette kutatóintézetben. A felmenői miatt feleannyi fizetést vitt haza, mint én. Itt láttam Szonyecskákat – egymagukban, szüleikkel, külföldi férjükkel, gyerekeikkel. Mintha innen sétáltak

volna be Ulickaja könyvébe. Nekem, külföldiségem okán, sokszor könnyebb sorsom volt, mint nekik.

Egyszer én is közel álltam a lecsukáshoz. Mert nem voltam párttag. De ebben az intézetben csak párttagok dolgozhattak. A kiküldésemnél ez nem volt feltétel. Itthon. De én ott voltam. A „Rakétairányítások Intézetében” egy nem párttag két évig dolgozott, és nem vették észre? Ez nehezen tolerálható. Aztán toleráltak. A pálinka segített.

Jacekot viszont lecsukták. Kollégám volt. Lengyel. Szocsiba utaztunk a gyerekekkel, de Jacek kocsijában felejtettük a babakocsit. Jacek utánunk hozta. Be a kifutópályán lévő gépbe. Amíg babakocsival jött a kifutópályán, senkinek sem tűnt fel. Azt bármelyik szovjet polgár megtehetette. Amikor visszafelé babakocsi nélkül sétált, igazoltatták. Gyalogosan a domogyedovói kifutópályán? Külföldi? Ez főbenjáró bűn. Szerencséjére ő párttag volt. Hamarosan szabadult. Később, vagy tucatnyi atrocitás után elege lett. Kiugrott a tizedikről.

Az atrocitások nekem nem ártottak. Nem jutottak el a tudatomig. Ezeket a rendszer részének tartottam. Fiatal voltam? Tudatlan? Ebbe nőtem bele. Nehéz elképzelnem, hogy aki nem volt átítatva annak a világnak a mindennapjaival, az valamit is megért Ulickaja mélységéből. Aki megértheti, attól meg félek, hogy az azonos tapasztalatainkból ő homlokegyenest más következtetéseket vezet le. Nincs kivel beszélgetnem Ulickájáról, ez az igazság. Akkor miért ajánlom? A különlegessége miatt. Képes a keserűt megédesíteni. Nem viszi túlzásba, de kíváncsivá tesz a következő keserűségre. Nem agyonédesítve, de ehetően megkapjuk tőle a legtöbbet: *az élet szeretetét.*

Jegyzet

A legjobb menedzser könyvek

Rengeteg menedzser könyv van. Hál' Istennek. Én a világ legjobb egyetemein írottakat tartom Bibliának. A Harvard, a Stanford és az MIT (Massachusetts Institute of Technology) tankönyveit.

74. „*A ZSENIKKEL KÉT BAJ VAN: KEVESEN VANNAK ÉS MEGBÍZHATATLANOK*”

Peter F. Drucker: The Essential Drucker

Rendszerben ír a vezetésről. Nagyobb rendszerben, mint azt én valaha is gondoltam volna. A gazdaságban a vállalat vezetése nem a „csúcs”. Az országod érdeke, a társadalom érdeke, a szociális felelősségvállalás, mind–mind a gazdaságban tevékenykedő vezető „puttonyához” tartozó feladat. A gazdaságon kívüli világról is beszél: a politika, az állam és a társadalmi szervezetek világát tartja egységesen a demokrácia alapköveinek.

Magyarul megjelent könyve a „Drucker minden napra” igen leegyszerűsített, abban az értelemben, hogy 365 dilemma került kiválogatásra vagy 40 könyvből. Itt a rendszer nem látható, noha a dilemmák értése, és azokra a válaszadás megterhelő és nem hiábavaló.

Druckertől származik igen sok, a menedzser irodalomban ismert kifejezés, például a kontribúció, a tudásmunkás, stb. Jónéhány Drucker könyvet olvastam, de „*a kultúra megeszi reggelire a stratégiát*” több helyen is idézett mondatral eredetiben nem találkoztam. Nem kételkedem abban, hogy e mondat Druckeré. Telitalálatnak tartom. *Az én értelmezésemben azt jelenti, hogy a kultúra sokkal több, mint a stratégia. A stratégia csak egy cél a sok választható, és egymás mellett is megférő célok között. A kultúra a bennem felhalmozott tudás, mely egyesíti valamennyi célomat.*

Jim Collins: Good to Great (Jóból kiváló)

Közel 10 millió példányban látott napvilágot e könyv. A *Fortune* 500-ból (mondhatni a világ legjobb vállalataiból) kimazsolázták a legjobbakat, azaz azokat, akik legalább 15 éve folyamatosan bent vannak e díszes társaságban. Azok lettek a *kiválók*, akik e 15 év alatt a főbb paramétereikben folyamatosan növekedtek (bevétel, profit, kapitalizáció). A jók pedig azok, akik „csak” 15 évig bent voltak e klubban. Majd elmentek a *jók* és a *kiválók* vezetőihez és megkérdezték a lényegét, mit tettek ezekért az eredményekért. A legkisebb vállalkozásoknak is élmény e könyv.

Legújabb könyve a *”Great By Choice”* a világ három legnagyobbjáról szól, a „*hogyan jutottak a csúcsra?*” – kérdés feszegetésével minden vállalkozóhoz szólva.

Peter Senge: Az ötödik alapelv

A menedzser vallás alapítóinak ez a könyv az „Újszövetség”. Hogyan kell (nem kéne, hanem KELL) öntanuló vállalatot építeni. A versenykörnyezetben szinte mindenki a vállalatod halálát akarja. Mit kell tenned azért, hogy jobb legyél mindenkinél, hogy Téged akarjanak és ne a halálodat. Néhány fejezetcím: a gondolkodásmód váltás, a közös jövőkép, a csoportos tanulás, nyitottság, vessünk végre véget a munka és a család között dúló háborúnak, oszthatatlan egész, ...

Megjegyzésem a fenti tankönyvekhez:

Minden évben új elemekkel bővülnek, így a magyar nyelvű fordítások inkább a történelemkönyvekhez hasonlíthatnak. Természetesen mondható, hogy a hármasugrást sem a harmadik ugrással kell kezdeni. De ne feledjük, ha még csak az elsőnél tartunk!

Előszó „Rockefeller üzleti gondolkodása” könyvhöz 2011

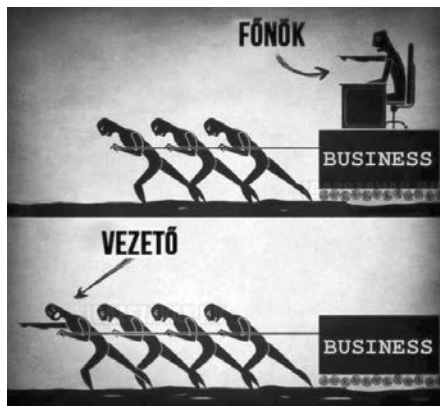
Pongor Attila, a Pongor kiadó vezetője kért fel az Előszó megírására. Íme: 2002-ben egy könyvesboltban lapoztam bele. Ez is egy világmegváltó gondoltam, és visszaraktam. Egy évvel később egy Harvardot végzett barátom kezében láttam. Mit keres egy profi vadász kezében az amatőr puska? Kíváncsivá tett. Sőt. Hitelesítette a könyvet. Meggyőztem magam, biztos nekem is hasznos lehet. Megvettem, elolvastam, megértettem, megtanultam és alkalmazom.

Pontosan úgy viselkedtem, mint hívő a bibliával. Nem az volt a kérdés számomra, hogy a bibliát olvasni kell, hanem az, hogy mit olvassak, hogyan és milyen ritmusban?

Ma már tudom, hogy Verne Harnish: Rockefeller üzleti gondolkodása című könyve nagyon értékes ökölszabály – gyűjtemény azoknak, akik tisztában vannak a vezetés fogalmaival, és gyakorlati ismeretektől duzzadnak. Az író meg sem próbálja a vezetési ismereteket tudományosan megközelíteni.

Példamutató vezetőktől példamutató gondolatokat válogatott ki, és ezek a gondolatok záporoznak, hogy a könyv végére összeálljanak egy egységes rendszerré. Már hallom a kételkedőket: de hiszen másokat idézni mindenki tud. Mi ebben a nagyszerű, a különleges? Talán az, hogy ebben az olvasatban minden gondolat, minden mondat, minden kifejezés egyszerű és magától értetődő.

Gyakorlati útmutató az egyszerűen megoldható vezetői feladatokhoz. Nincs bonyolult vezetői feladat, csak bonyolult értelmezés van. De nem ebben a könyvben. Itt egyszerű gondolatok füzéréből áll össze a vezetői rendszer. Noha közel 10 éve alkalmazom e könyvből szerzett ismereteket, eddig nem izgatott az a kérdés, hogy miért éppen e könyv üzenetei épültek be legnagyobb mértékben az üzleti gyakorlatunkba?

Talán azért, mert:

- Egyszerű a szerkezetének megismerése, felidézése, a közös nyelvünkbe való beépítése nem követelt erőfeszítést se a vezetőinktől, se a tulajdonosoktól.
- Magunktól soha nem nyúltunk volna hozzá tabu témákhoz, saját hatáskörben nem mertünk volna 1 oldalas üzleti tervet összerakni, nem szerveztünk volna 10 perces vezetői értekezletet, de e könyvtől megkaptuk a szükséges eszközöket, kíváncsivá tett minket, kipróbáltuk, és láss csodát, működik.
- Ez a leírás a legismertebb vezetői rendszerekkel (Balance Score Card, Good to Great...) harmóniában van, illeszkedik hozzájuk és hivatkozik rájuk, nem akarja felülírni, megreformálni, csak együttműködni szeretne velük.

Kedves Olvasó!

Ha a fontos és sürgős feladataidat szét tudod választani, ha látod a stratégia és a napi feladataid közötti szinergiát, és még olthatatlan vágyat is érzel egy folyamatosan növekvő vállalkozáshoz, akkor szeretni fogod e könyvet. Csak az olthatatlan vágyadban légy biztos.

„Az önéletrajza szerint Ön előző életében egyiptomi fáraó volt. Vannak ennél frissebb vezetői tapasztalatai?”

LIBIKÓKÁIM

„Egyszer fent, egyszer lent. Jobb lenne többször fent”

78. „A TUDÁS GYÖKEREI KESERŰEK, A GYÜMÖLCSEI VISZONT ÉDESEK”

Nők Lapja, Dobray Sarolta. 2006. 03. 29.

Olyan az egész, mint egy mese. Úgy húsz éve elvesztette az állását, egyik napról a másikra. Majd a testvérével gondoltak egyet, alapítottak egy vállalkozást. Pár év múlva övük volt a világ egyik legmeghatározóbb számítástechnikai adatmentő cége. Soha nem gondolta volna... Vegyészmérnöknek készült, abból is diplomázott. Aztán jöttek az apró (el)fordulatok... Mindenek előtt egy, a diplomamunkához szükséges matematikai feladvány formájában. Pontosabban az egyetemen először felbukkanó számítógép képében, amelynek tanulmányozásába a leendő vegyészmérnök azonnal belevetette magát. Mert ugye mégiscsak könnyebb egy zseniális gépből kisajtolni a megoldást, mintsem papírból, ceruzából! Ezt már akkor is világosan látta. És mi lett a vége? A vegyészdiploma mellett egy „vegyipari folyamatok automatizálása” nevezetű oklevél is a tarsolyába került... Tizenöt év következett az állami kőolaj finomító vállalatnál. Míg egy nap a vezetés úgy nem gondolta, hogy – személyes okok miatt, mert kiállt egy munkatársa mellett – „nem ragaszkodnak tovább” hősünk szolgálataihoz. Se munka, se semmi... Padló. Aztán a kétdiplomás vegyészmérnök-és vegyipari folyamatautomatizáló elszegődött villamosmérnök testvére, János mellé, segédmunkásnak. Gmk-ban. És eljött 1989. Új lehetőségek. Társasági törvény... És a két Kürti megalapította azt a bizonyos magánvállalkozást. Stílusosan, „KÜRT” néven. Beindult az üzlet. Pici üzlet. Egy Patyolat társbérelőjeként... Egyik ajtón a hibás adattárolókat (winchestereket) hozták be az ügyfelek, a másikon a szennyes ruhát. Már akkor is járt az agyuk rendesen: mi lenne, ha bevezetnék a „tíz gépjavítás után egy ingyen gatyamosás” akciót.... Hát, nem vezették be. Persze, hogy nem. A gatyák lemorzsolódtak, maradtak a javítanivaló szerkezetek. Maradtak? Dőltek, tonnaszámba! Aztán leesett a tantusz. Pontosabban egy számítógépes adathordozó egység az ügyészségen. A KÜRT pedig nekilendült a feladatnak.

Negyven nap, hat független szakmai terület összefogása... És az elveszettnek hitt adatok újra előbújtak, mindenki nagy megkönnyebbülésére. Kivéve a gyanúsítottakat... Innentől Kürtiek lettek a Nagy Adatmentők. Egyre nagyobbak.

Amikor elkezdtek ezt az egészet, semmi másunk nem volt, csak a tudásunk – meséli Kürti Sándor. – Erre kellett mindent felépíteni. És ma is ugyanebből a tudásból táplálkozunk, ez nem változott. Ami változott az, az, hogy a piac nyílt, és egyre több minden kapcsolódik ahhoz az informatikai ismerethez, ami nekünk van. De az elején nem láttuk az orrunknál tovább! Fogalmunk sem volt, mi lesz ebből. Nem is gondolkodtunk rajta. Amikor az ember a létfenntartásért küzd, minden energiája a napi, pillanatnyi feladatokra összpontosul. Ma már egész másképpen működünk. Már nem az a kérdés, mint akkor, hogy túléljük-e a holnapot. Nem. Hanem, hogy hol szeretnénk tartani öt, tíz év múlva... - mosolyog az egykori munkanélküli, mai Széchenyi-díjas cégegnök, a 2004-es Év Vállalkozója cím nyertese...

79. „A TAPINTAT AZ ÉLET KENŐOLAJA”

Osztrák banki kudarcunk

Az 1990-es évektől szép fokozatosan igen jó kapcsolatba kerültünk egy osztrák bankkal. 2010-től már az európai hálózatuk biztonságát is ránk bízta. Kollégáink a környező országokban is magas szintű szolgáltatást biztosítottak a bank hálózatának védelmében.

A bank biztonsági vezetője a legiskolázottabb személy volt, akivel valaha találkoztam. Szinte minden nemzetközi biztonsági vizsgával rendelkezett. Egy kollégánk, *Robi*, úgy érezte, hogy van egy biztonsági rés a bank agyonképzett biztonsági vezetőjének szakmai területén. Mivel e probléma túl nőtt kettőjükön, kértem *Robit*, szálljon le a biztonsági vezetőről, hiszen a bank bizalommal van iránta, és kértem, hogy kizárólag a biztonsági vezető által meghatározottakkal foglalkozzon, illetve csapatunk, csak ezeket oldja meg. Nem így lett. *Robi* küzdelme eredményeként, a bank felmondott biztonsági vezetőjének. Az új kinevezett vezető, megismerve a helyzetet, első intézkedéseként, felbontotta a velünk való szerződést. *Robi* továbbra is kardoskodott, hogy az általa felvetett kérdésekben neki volt igaza. *Nagyszerű. És mi mire mentünk vele?*

Verseny és együttműködés

Peter Druckertől olvastam, milyen fontos a verseny és az együttműködés a vállalaton belül is. Talán egyik legnagyobb hibám, hogy ezt az állapotot nem tudtam folyamatosan fenntartani.

Három fiatalot szemeltem ki a következő generációból utódomnak. Tíz évben gondolkodtam ezen együttműködés és verseny érlelésében és döntésem meghozatalában. A célom az volt, hogy egyetlen személy és csoport se érezze azt, hogy nyert helyzetben van, és leereszthet.

Elképesztő energiám ment el e „libikóka” fenntartására. Eredménytelenül. A legkeményebb legyőzte a gyengébbeket, akik vesztesként elhagyták a KÜRT-öt, ezzel azoknak kudarcélményük lett, és még a verseny is megszűnt.

Verseny és együttműködés

Közös szendvicskészítésünk

2006-ban nagyon ment a szekerünk. Ügyféltalálkozóra is volt időnk. Cégvezetőket és vezérkarukat hívtuk meg, bemutatót tartottunk, milyen új szolgáltatásokat tervezünk, és kérjük véleményüket. Budaörsön volt a székházunk, 4.000 négyzetméteres első osztályú, 2.600 négyzetméteres zöld parkolóval. Impozáns volt. E találkozó előtt másfél órával a mi vezetőink összejöttek, és e találkozó résztvevőinek szendvicseket készítettünk. De ebből nem csináltunk titkot. A vendégeinknek is szóltunk, ha kedvük van, jöjjenek előbb, szendvicseket készíteni. És jó néhányan jöttek. E régi eseményt a napokban idézte fel pozitív példaként egyegykori ügyfelünk. Nekem szívmengető volt. Most is, de emlékeim szerint akkor is.

Told község, L Ritók Nóra és az Igazgyöngy Alapítvány

Zsákfalu, háromszáz, zömében roma származású lakossal. A román határ közelében, a magyar oldalon. Mélyszegénységben élnek. Vezetékes víz nincs, bolt nincs, vezetékes gáz nincs, templom van, de pap nincs, posta nincs, gyógyszerár nincs, sőt kocsmá sincs. Fa nincs, ha lenne, már rég kivágták volna tüzelőnek. Villany van, ha pénzed van kártyán, akkor használhatod. Nóra nagy eseménynek írta le, hogy 2019-ben nem volt 15 év alatti kislány, aki szült.

A községben munkalehetőség a közmunka mellett csak az **Igazgyöngy társadalmi vállalkozásában** van. Kézművesterméket gyártanak, lekvárfőzéssel, szalmabrikettkészítéssel foglalkoznak. Az önkormányzat 250.000 forint éves bevétellel gazdálkodik. Winkler Feri barátom beszélt e világvégi helyről 2015-ben. A társadalmi vállalkozás felszerelésében, indításában is Feri barátom tevékenykedett, meg nagyon sokan mások. Mi két pótkocsis kamionnyi

bútort, széket, és egyéb berendezési tárgyat küldtünk. Csepp volt a tengerbe. A 30 éves a KÜRT találkozónkra, innen rendeltünk szép festett fadobozokban lekvárokat száznál több vendégünknek.

Nóra könyvet írt a nyomor e mélységéről. Megjelent, de jelentős hatása nem volt.

Nórával találkoztam és sétáltunk az elhanyagolt utcákon. Ha jött valaki szemben, átjött a mi oldalunkra, Nórát megölelte, majd ment tovább. A gyerekek a térde magasságában ölelték. Szép, egészséges roma gyerekek. Magyarországon 2020-ban, a civilizáció minden eredményéből kitiltva.

Ki a felelős mindezért az őskori állapotért? Mi mondjuk meg Európának, merre van előre?

Roma fiú Toldi községből

Füzi Gabi bácsi bárzongorista

Füzi Gábor, a bárzene utolsó mohikánja. A tánc szerelmeseinek Gabi bácsija. A tánczene közkatonája. *„Amikor leszáll az éj, a bárban kigyúl a fény, megszólal a zongora, és egyszer csak azt vesszük észre, hogy mindnyájan együtt énekeljük az ismert melódiákat”*. És táncolunk. Gabi bácsi mindent játszik, és mindenkinek. Kérhetsz zenét tőle, énekelhetsz, és kísérni fog. Tíz éve kitalálja kedvesem gondolatát is. Ha meglátja, rákezd a „Pedró kocsmája” csacsára. Majd jön a „bango la, bango csacsacsa...”.

A táncosok fele szereti. A másik fele imádja.

DeciBand, és Rácz Laci

Beni fiókám iskolatársa, Rácz-Nagy Lackó révén kerültünk közel a DeciBand zenekarhoz és annak vezetőjéhez, Rácz Lacihoz. Az elmúlt sok-sok évben egymásra találunk. Csak táncolható zenét játszanak, rokit, szambát, csacsát, szalszát, rumbát, szóval főleg kedvenc táncainkat. Meg magyar zenekaroktól régi slágereket. Meg világslágereket. Ők képesek több száz táncospár boldogsághormonját négyzetre emelni.

És közben a zenéjükbe beépítettek egy 15 éves gyereket a dobhoz, Lackót. Elképzelem mennyi türelemre, megértésre volt szüksége a felnőtteknek. Én is ilyen családban szeretnék felnőni.

Néhány pofáraesésem 1997–2015.

Háromszor adtam nagyobb összeget kölcsön. Mindegyiket, így vagy úgy megszívtam.

1. Kormánybiztosa voltam az Infopark létrehozásának. Az ügyvéd, aki segített ebben, 10 milliót kért 10 napra kölcsön. Nem volt ennyim. A cég kasszájából vettem ki. Három év múlva kaptam vissza. Kamat nélkül. Ő megutált engem. Szerinte túl sokszor kértem vissza a pénzt. Soha többet nem hívott.
2. A privatizáció kezdetén egy barátom, aki egy balatoni szállodát vezetett, megkért, hogy 26 milliót adjak, legfeljebb egy hónapra, ebből meg tudná venni a 2.6 milliárdos szállodát, amit éppen igazgatott. A szokásost tettem, kivettem a pénztárból. Négy év múlva kaptam vissza. Kamat nélkül. Ekkor 30% körüli kamatot kértek a bankok. Hogy a problémáimat négyzetre emelje, sorra küldte hozzám a nagyszerű ötletekkel bíró barátait, akik befektetésemre vártak, és hatalmas hasznot ígértek.
3. Egy mentoráltam anyukája, kért kölcsön föld körüli vitorlás útjára. „A szponzora visszalépett”- mondta, de már a költségek felét 3.6 milliót saját zsebből befizette, és elveszíti, ha az út másik felére nem kap kölcsön. „Miért nem gyerekedtől kéred?”, aki akkor már Norvégiában orvos volt. „Nem adna, hiszen zsugori”. Végül is adtam neki. Soha nem kaptam vissza. Öt (5) év után bepereltem. A bíróság havi 30 ezer forintot ítélt meg nekem. Közel 10 év alatt kapom így vissza. Talán. Kamatok nélkül.

Remélem, Kedves Olvasó, nem lesz ekkora hülye!

Jegyzet

Találkozásom a politikai élet szereplőivel

Apukám nyakában ülve láttam Rákosi Mátyást a május elsejei felvonuláson.

Kelet-Németországban, gyerek sielőként, kezet fogtam Walter Ulbricht kelet-német államfővel.

A Széchenyi-díjat Mádl Ferenc államfőnk adta át nekem.

Gyurcsány Ferenc miniszterelnökünkötől támogató levelet kaptam az Ernst & Young világversenyre.

Lázár Jánostól konkrét támogatást kaptam a Hátrányos Helyzetűek Oktatása (H2O) projekthez.

Orbán Viktor miniszterelnökünkkel is több alkalommal találkozhattam. Egy alkalommal bemutatta nekem a hazánkban tartózkodó kínai miniszterelnököt is.

Még két ide tartozó történetem van:

1.

2005-ben Kovács Kálmán informatikai miniszter felkérte a hazai informatikusokat, hogy az alakuló Európai Unió Információbiztonsági szervezetébe (ENISA) pályázzanak állandó szakértőként. Én is pályáztam. Az ENISA állandó szakértői közé (PSG) beválasztottak. Egyedüli magyarként. Később megtudtam, hogy az EU-ból háromezren jelentkeztek. A brexittel az angolokat kidobták. Van most négy üres hely.

2.

2009 májusában kormánypárti és ellenzéki vezető politikusaink társaságába csöppentem. Beszélgetésünk, egyáltalán nem meglepő módon, a helyzetünkől adódó témák közös metszéspontjára terelődött, hogy milyen a politikusaink informatikai kultúrája, és ennek hiányából eredően jelentenek-e nemzetbiztonsági kockázatot?

Jó sok témánk volt, egy ezek közül a közösségi oldalakra való bejelentkezés és azok különböző mélységű használata. Véleményem az volt, hogy alaphelyzetben is jelentős kockázattal jár politikusainknak ilyen oldalakon való megjelenése, de ha már mindenképpen szeretnék megmutatni magukat a világnak, akkor csak „mindenki számára elérhető” információt adjanak közre, azaz ne

bízzanak abban, hogy egy kisebb közösség részére szánt információ valóban csak e kisebb közösség számára lesz elérhető.

2009 decemberében e beszélgetés egyik szereplőjével ismét találkoztam. Nagy társaságban, nagy hangerővel kérdezte: „a NATO főtitkára fenn van a Facebook-on, mi erről a véleményem?”

„Neki a biztonsági szakemberei azt tanácsolták, hogy legyen fenn a biztonsági szakemberek által írt pedigrével,” - mondtam a fülébe súgva, „Önnek meg továbbra is azt tanácsolom, hogy amíg nincsenek olyan jó biztonsági tanácsadói, mint a NATO főtitkárnak, addig ne legyen fenn.”

A fenti téma háttérében az „elektronikus lábnyom”, mint információbiztonsági alapfogalom áll. Ezt az alapfogalmat remélhetőleg nem kell hosszasan magyarázni, mert a kifejezés telitalálat. Születésünkkor lerakjuk az első elektronikus lábnyomainkat (is) azzal, hogy adataink bekerülnek az országos adatbázisba. Életünk gyermekkori szakaszában születő elektronikus lábnyomaink problémája csak az lehet, ha nincs, azaz nem található rólunk ilyen lábnyom, vagy ami van, az nem felel meg a valóságnak.

Életünk felnőtt szakaszában éppen ellenkező a helyzet. Ekkor már mi, saját akaratunkból döntjük el, hogy hol hagyunk lábnyomot, például valamilyik egyházat látogatjuk meg, vagy valamilyik nyilvánosházat. Nagyon nem mindegy. Ezek a döntéseink már hatással lesznek a környezetünkre, abból a szempontból, hogy hogyan ítélnek meg bennünket. Ez a megítélés pedig már vissza fog hatni a mi jövőbeli lehetőségeinkre, hiszen a jövőbeli partnereink e lábnyomainkat akár az internetről is néhány kattintással beszerezhetik.

Ezek után talán már nem kell magyaráznom, hogy miért javasoltam vezető politikusainknak, az ő helyzetükben nem előnyös az „elektronikus nyilvánosházak” látogatása. Azt a különleges esetet leszámítva, amikor a nyilvánosház látogatása munkaköri kötelesség, például azért, mert a látogatás a beépített kamerák és lehallgató berendezések felvételeinek megszerzése céljából történik. De ehhez már a NATO biztonsági tanácsadók gondolkodása kell.

Találkozásom Göncz Árpád államfőnkel

Újsághír: 1998-ban a magyar állam döntött a MIG katonai gépek cseréjéről. A tender nyertese ellenértékként magyar árut/szolgáltatást kap, így a magyar árut/szolgáltatást adó hazai vállalatokat a magyar állam fizeti ki.

Felfigyeltünk erre a hírre. Ekkor mi már túl voltunk egy sikertelen vállalateladási kísérleten. Külföldi céget kerestünk, mely a nevével is segített volna a nemzetközi piac legfelső szintjére kerülésünkhöz.

Ekkor jött a képbe a magyar állam repülőgép vásárlási/bérlési szándéka. Tanulmányoztuk a repülőgép piacot, abban a reményben, hogy e tenderen mi is nyerhetünk. Két versenyző volt. Kiderült, hogy a **Gripen** még nem vett részt harcban, és fegyverzet nélkül is drágább volt, mint versenytársa a **Lockheed Martin (LM)** cég F16-os gépe fegyverzettel. Ja, és az F16-os ez ideig csak győztes csatákban vett rész.

Ezen információkból nem voltak kétségeink, ki nyeri a tendert. De biztosra akartunk menni. Németországban megtaláltuk és felkerestük a LM cég európai képviselőjét, aki kinézetre tengerészgyalogosnak tűnt. A beszélgetésen kiderült, hogy lánya éppen munkanélküli, de remek marketinges. Felvettük őt, biztos, ami biztos alapon. Nem bántuk meg, csodálatos marketing anyagaink készültek, hibátlan angolsággal. Apukája közben elintézte, hogy az LM vezérkara fogadjon minket Bostonban. Óriási szerencsénk volt, mert az akkori magyar államfő, Göncz Árpád (Árpi bácsi) is Bostonba készült, egy népes magyar üzleti delegációval. Csatlakoztunk, így egy gépen utazhattunk és sikerült megszerveznünk az LM vezetőinek és Árpi bácsinak a találkozóját is. Az amerikai cég vezérkarát lenyűgözte Árpi bácsi angolja és embersége. Mindezek alapján biztosak voltunk abban, hogy a LM lesz a nyertes, és így mi is. Tárgyalásainkon rögzítésre került, hogy ha ez bekövetkezik, az LM megvásárolja a KÜRT-öt. Nagy nemzetközi karriert vizionáltunk.

És nem sokkal ezután robbant a hír: a magyar kormány a Gripen mellett döntött. Magunkba roskadtunk. Szépen felépített üzleti álmunk egy pillanat alatt szertefoszlott. A „szívó” oldalra kerültünk. De nemcsak mi veszítettünk.

Egy különleges élménnyel azért gazdagodtam. Árpi bácsi, a LM vezetőivel való tárgyalás után megkeresett, és megkérdezte, „Sanyikám, elég jó voltam?”

InfoPark 1996

Államunk pályázatot írt ki Budapest déli részén lévő, az egykori Expo területének jogi és műszaki megtisztítására. Írtam egy féloldalas megvalósítási tervet, beküldtem és megkaptam a megbízást. Három év és 400 millió forint volt az elvárás. Valójában kilenc hónap alatt, és 40 millióért, a hirtelen szervezett csapatommal megvalósítottuk a kitűzött célt. A súlyosabb probléma nem a valódi szenny eltávolítása volt, hanem a jogi szemét. Dr. Horváth János az ELTE egykori rektora kötött megállapodást az állam képviselőivel, az Expó befejezése utáni tulajdonlásra. Mivel az EXPO meg sem valósult, a megállapodás értelmét veszítette, mert a *nem megvalósulásra* e megállapodás nem tért ki. Dr. Horváth János beperelte az államot. Így a per alatti területet nem lehetett e tervek szerinti bérlőknek kiadni. Megbízásom utáni első hétfő reggel elmentem az ELTE-re és vártam a professzor urat. Mikor megtudta, mi járatban vagyok, kirúgott. Másnap reggel is mentem. Eredmény nélkül jártam. Így ment péntekig. Akkor behívott. Másfél óra alatt megállapodtunk. Megbízóimnak nem volt célja a megállapodott egyetemekkel, azok vagyonának megrövidítése, így a kialakított területeket az egyetemek megkapták, de a fel nem épített objektumokról nem volt mit tárgyalni.

Sikerdíjat ígértek a szerződésemben. 12 milliót. Ekkor volt a Tocsik ügy. Az is sikerdíjas volt, csak milliárdos nagyságrendű kifizetésekkel. A lényeg, az én 12 milliómat megbízóim nem akarták kifizetni. Írtam nekik, hogy perre viszem ügyemet. Ekkor kérték, hogy peren kívül egyezzzünk meg. Elfogadtam, 14 millióért. Lenyelték a békát, de megígérték, a 14 millió kifizetése után kiforgatnak a vagyonomból. Ezután kértem őket, hogy a Veszprémi Egyetemen létrehozott „Hátrányos Helyzetű, elsősorban roma származású gyermekek Oktatása (H2O) Alapítvány számlájára” fizessék be e pénzösszeget. Ekkor befejeződött szkanderezésünk, és utalták a kialakított összeget.

Még ide tartozik, hogy **Kovács Győző**, az MTA Kibernetikai Kutatócsoportjának egykori vezetője volt az „InfoPark” névadója és lelkes támogatója. A KÜRT-ben egy tárgyalónk ma már az ő nevét viseli..

9/11 Ikertornyok elleni terrortámadás és adatmentés 2001. szeptember 11.

Álmos hétköznapi délután sokkolt a hír, a világ legbiztonságosabbnak vélt ikertornyaiba két utasszállító landolt egymás után. Arab terroristák, amerikai utasszállítókkal New York közepében. Világháború kezdete?

A marketingesünk „ébredt” először a kábulatból, és javasolta, írjunk hazánk USA nagykövetségére angolul, amit csak tovább kell küldeniük, hogy a KÜRT kész nagyszámú sérült adattároló mentésére. Megírtuk a várható feladat elvégzésének részleteit, a csomagolást, a küldést, a vámolást (ekkor már saját vámszabadterületünk volt), a kapacitásunk mértékét, a határidőket és azt, hogy térítésmentesen dolgozunk. Követségünk továbbította levelünket New York állam és New York város katasztrófa elhárítási központok vezetőinek. Nekünk fogalmunk sem volt, hogy két központja volt a mentésnek és a kárfelmérésnek. Nagyszerű volt a gondolat, hogy a követségünknek küldtük levelünket és nem a vakvilágba.

Noha tőlünk teljes titoktartást kértek, ami a mi védelmünket is szolgálta, mégis az események után néhány nappal a CNN hírtévé riportot készített velünk, ami adásba is került. Először hazánk katonai attaséja gratulált. Pontosan akarta tudni, miért került ő a világ hírcsatornáinak fókuszába.

Október elején köszönőleveleket kaptunk. George Pataki, New York állam kormányzója közvetlenül nekem írt, Rudolph W. Giuliani - New York város polgármestere pedig USA nagykövetségünknek, Jeszenszky Gézának.

Az itt leírtak adtak okot arra, hogy George W. Bush, az USA akkori elnöke fogadjon. Ugyan ez okból George Pataki, New York állam kormányzójával is tölthettem egy estét.

Szent-Györgyi Albert Agóra Számológép Múzeum 2016

A Szent-Györgyi Albert Agóra (vagy Szegóra) Szeged egyik közművelődési intézménye, amelyet 2013-ban adtak át. A csizma úgy került az asztalra, hogy feszültségoldóként, a KÜRT-ös időkben, éveken keresztül, éjszakánként régi mechanikus számológépeket javígtattam, és boldog voltam, ha működőképesek lettek. Bagóért lehetett ezeket venni, talán még ma is, mert ki tudja mire jó ez a néhány kilós furcsa gombokkal, pöckökkel, meg karokkal teletűzdelt vasnehezék. Feszültségem levezetéseként összesen legkevesebb 300 ilyen számológépet pofoztam helyre, talán 5-6 év alatt, ami azt jelentette, hogy heti 2-3 gépet varázsoltam működőképessé.

Jártam a kacatvásárokat, és kilószámra vettem ezeket. Micsoda élvezet, egyáltalán csak nézelődni az Ecserin. Hatványozott élvezet, ha fillérekkért veszed meg a kedvenceidet. Még ma is szeretek ilyen helyeken bámészkodni. Noha már sokszor megfogadtam, hogy több számológépet látni sem akarok, azért néha-néha vétkezem. E séták nagyrészét Beni gyerekemmel tettük meg. Sőt a „kacatvásár” elnevezés is tőle származik. Egerben történt, hogy a nagyki-terjedésű helyi kacatvásáron, 3 számológép mellé még egy méretes kürtöt is vettünk. Beninek sikerült ott megszólaltatnia. Kisgyerek nagy hangerővel. De jó messze volt a szállodánk a kacatvásártól.

Mit tettem ezzel a rengeteg géppel? – kérdezheti joggal a kedves Olvasó. Kezdetben vendégségbe vittem, ajándékként. Mindig volt nálam egy üveg finom vörösbor „tessék választani”, mondtam, de csodák csodájára, senki sem a bort kérte. Mivel igényt ébresztettem a mechanikus számológépek iránt, előbb utóbb készítettem leírást is, annak használatáról. Mindegyik gép tud összeadni, kivonni, szorozni és osztani, de négyzetre emelni, és még gyököt vonni is. Ahogy egyre több mechanikus számológép került a kezembe, ezeket is elkezdtem „osztályozni”. Hol gyártották, mihez hasonlít a mechanikája, mennyi idő? Elképesztően sok innováció van ezekben is. Legalább 100 éven keresztül gyártották. Most kapaszkodjanak! Az első sorozatgyártás ebben a műfajban Szentpéterváron volt az 1800-as évek második felétől. Egy svéd egyetemista, Theophil Odhner, feltalálta a változó fogszámú fogaskereket (igen az 1850-es évek közepén), majd otthagya az egyetemet, és úgy ítélte meg, hogy Oroszország lesz számára az ideális befektetési helyszín. Tévedett, 1917 után államosí-

tották üzemét, visszatért Svédországba, és ott „Original Odhner” néven gyártotta számológépeit tovább. Nagyon sokan lekoppintották. Például mi is. Az 1960-as években jugoszláv – magyar kooperációban gyártottuk Calcorex néven. Sajnos rozsdásodó anyagokból, így manapság ritkán található működésre fogható.

Hogy miért óriási innováció a változó fogszámú fogaskerék? Azért, mert ha egy változtatható fogszámú fogaskerékkel összekapcsolok egy fix fogszámút, akkor egy körforgás alatt a fix fogszámú éppen annyi lépést tesz, amennyit a változó előre tolja, azaz pont annyi, amennyivel én szeretnék számolni. Mondjuk, a hármat szeretném összeadni a négygel. Ekkor a változó fogszámúval 3 fogat beállítok, körbeforgatok egy kart, és ekkor a vele érintkező 10 fogú fogaskerék három fognyit fog odébb tekeredni. Ezután, ha négyet szeretnék hozzáadni az előző három előre lépéshez, akkor csak beállítom a változó fogszámú fogaskeréken a négy fogat, megtekerem egyszer körbe a változó fogaskereket, a 10 fogú kerék már három foggal előrelépett, ezután meg négygel fog előre lépni, így a kijelzőn $3+4=7$ szám lesz látható.

Előbb – utóbb mániákus gyűjtővé váltam. Majd kezdtem különválogatni a különlegeseket, és ajándékozási célból csak a duplikáltakból mazsoláztam. Amik meg a nyakamon maradtak, azok lettek a kedvencek. Már baráti körben mutogattam ezeket, végül kiállíthatók lettek, hiszen nagy számban voltak, csoportosíthatók lettek, például abból a szempontból, hogy melyiket hol gyártották. Itt is látható volt, melyek az innovatív nemzetek, persze az amerikaiak és a japánok. Mégis a legnagyobb számban a svéd FACIT gépeit gyártották. Nagyrészüket Indiában. Milliós példányszámban.

2005-ben még szép és jó nagy irodaházunk volt Budaörsön, ahol külön emeleti szárnya volt a KÜRT Akadémiának, a felnőtt oktatási intézményünknek, és ennek déli fekvésű ablakaiba kezdtek beköltözni a valamilyen szempontból különleges és működő számológépek, „Ne nyúlj hozzá!” – táblákkal. Az élet úgy hozta, hogy 2015-ben e gyönyörű irodaházat eladtuk, és ezzel egyidőben a Neumann János Számítástudományi Társaság Szegedi Szent-Györgyi Albert Agóra (Szegóra) Számológép Múzeuma hál' Istennek befogadott 80 különböző számológépemet, melyből több mint 60 darab az állandó kiállítási térben van. Igen sok különleges mechanikus számológépet ajánlottunk fel, hátrányos helyzetű gyerekekkel foglalkozó intézményeknek, vigyék licitálásra, és a befolyt pénzt költsék a gyerekeikre.

Legutóbb az Érdi Autistáknak ajándékoztunk két gépet, és olyan nagyszerű szponzorokra találtak, akik összesen 350.000 forintot ajánlottak számológépeinkért.

CeBit 1992–2010

Még a tojáshéj látható volt hátsónkon, de elutaztunk az USA-ba, Las Vegas-ba, az akkori legnagyobb informatikai kiállításra (ComDex), terepet felmérni, ki-nek kellhet a javított adattároló, illetve van-e piaca az adatmentésünknek? A szállodák földszintje kétkarú rablóval volt tele, a recepciók is az emeleten voltak, és sok-sok ilyen szállodában kapott helyet az informatikai világkiállítás is. Legalább egy tucatban. Képtelenség volt bejárni is, nemhogy eligazodni. Nagy szerencsénkre, a Las Vegas-i és a párizsi számítástechnikai kiállítások az ezredforduló előtti évtizedben oly öldöklő harcot folytattak, hogy a németek CeBit-je Hannoverben, egyszerűen csak a kiváló szervezésével, befutott az első helyre. Mi meg erre a „lóra” tettünk. **Kovács Győző** újságíró megszerezett minket, és rengeteg cikket írt rólunk, mint CeBit résztvevőről.

Különleges installációnk volt. Vittük magunkkal. Egy USA-beli kocsmajelleg, csapóajtóval, füstölgő számítógéppel, a monitorban halacsákák úsztak, kinyitott adattárolók hegyekben, ha akartad elvihetted (de mindegyiken rajta volt a matricánk, valamennyi elérhetőségünkkel). Itthon a maradék vörös papírzászlóhegyeket megvásároltuk, cikk-cakk ollóval kicsit pofássá tettük, és mindenki vihette, és vitte is, a mi matricánkkal, amin reklámként egyetlen szó volt, adatmentés. De ez a szó valamennyi EU-ban használatos nyelven. Még oroszul is (vosztanavlenie dannüh). Gyönyörű volt, ahogy az orosz vendégek boldogan lobogtatták vörös zászlóinkat.

Még Budapesten, Andi, a tánctanár megtanított minket amerikai népzenere táncolni. Óránként a standunkról három pár felugrott, és e népzenere táncra perdült. Először csak bámultak minket, mint a betanított majmokat, majd a szomszéd standok fiataljai törték meg az ámulatot, és beálltak mellénk. Majd a többi kiállító is felugrált, amikor az amerikai népzene megszólalt, és együtt ugráltunk-táncoltunk. Az USA európai befektetőket kereső vállalatának vezetője, **Matthias Duys**, azt gondolta, hogy mi az USA-ból valók vagyunk, hiszen mindannyiunkon „Jockey Ewing” kalap volt, így ő is beállt a táncosok közé. Barátságunk oly mély lett, hogy 2005-ben szinte ingyen kaptunk egy 100 négyzetméteres irodát Washington DC közelében, Fairfax megyében, majd 2010-ben meghívott a wimbledoni teniszdöntő VIP páholyába. Ma is levelező partnerek vagyunk.

A CeBit szervezőitől már 1994-ben kiemelt partneri címet kaptunk. Egyik oka az volt, hogy a CeBit újságban szinte naponta megjelentünk, amit Kovács Győző nagyszerű újságírónak köszönhattunk. A másik ok a fent említett „táncraperdülések”, míg a harmadik picit nyomósabb volt. Adatmentést kértek a kiállításszervezők, ott és azonnal. Molnár Géza, ma már nyugdíjas kollégánk, megoldotta.

2002-ben megszűltük németországi leányvállalatunkat (KUERT Datenrettung Deutschland), ettől kezdve már Bochum-ból ugrottak át kollégáink Hannover-be, 1.400 km helyett mindössze 240-et utazva.

Mit hozott a konyhánkra a CeBit?

- Új szervezetünket, az Európai Adatmentő Hálózatot: European Data-recovery Service (EDRS)
- 16 ország adatmentését oldottuk meg a XI. kerületben
- Saját vámszabadterületünk lett az irodaházunkban
- Nem vártunk vámolásra, azonnal dolgozhattunk és küldhettük vissza
- A németekkel különlegesen jó kapcsolatba kerültünk
- A világ nagy lapjainak újságírói jó történeteket vártak. Tőlünk megkapták: Financial Times, BusinessWeek, The Guardian, Washington Post, Nikkei...

Jegyzet

Az Infostrázsák (7) kiadása

Az „Infostrázs” nevet *Fabi Gabi* kollégánk találta ki. E név fényes karriert futott be. A Magyar Elektronikus Könyvtárban is megtalálható. Ez a KÜRT kiadványa, és az elmúlt harmincegynéhány év alatt hétszer jelent meg. De mind a hétszer más tartalommal. Infostrázs néven rövid történeteket írtunk arról, hogy mások hogyan veszítenek adatot. Kifogyhatatlan téma. Az emberi butaságnak, felelőtlenségnek, hozzánemértésnek nincsenek korlátai.

„Egy orvosnak elromlott a mágneses adattárolója. Szétszedte. A benne talált fényes lemez a CD lemezhez hasonlított, így berakta a CD olvasójába. *Ezzel az innovációjával nem csak a jó számítástechnikai eszközeit tette tönkre, de az adatait is .*”

A hét Infostrázs kiadványunkban, kiadványonként 50-100 ilyen, és ehhez hasonló esetet írtunk le, és e kiadványainkat ingyen osztogattuk ügyfeleinknek és iskolásoknak. Esetenként 1.000 – 2.000 könyvecskét rendeltünk a veszprémi nyomdától. Minden példányunk szinte azonnal elfogyott.

„*A VERÉB, HA HÁTSZELET KAP, SASNAK GONDOLHATJA MAGÁT*”

A világlapok oldalain

Nagyon fontosak az érdekes, rövid, csattanóval, vagy tanulsággal végződő történetek. A humor sem hátrány. Az újságírók mind ezeket keresik. Senkit nem érdekel egy száraz leírás. Már igen magas a világ ingerküszöbe. E fölé kell kerülni. De nem nagyon.

BusinessWeek

E világlapba az ügyfélszolgálatosunk miatt kerültünk. Az adatmentés ügyfélszolgálatán általában két kérdésre kell válaszolni: „Mennyi idő alatt?” - és „Mennyiért?” A válasz sem túl bonyolult, hiszen kijelző mutatja, hogy az egyes munkatípusok most mennyi időt vennének igénybe, és egy fix táblázatban látható, a különböző (nem végtelen) típusú munkák alapárai, melyek a tárolókapacitással szorzandók, mint a hentesnél a marhacomb egységára szorozva a mérlegen látható súllyal.

A fenti nem túl bonyolult feladathoz mégis diplomásokat alkalmaztunk. A következő példában látni fogja a kedves Olvasó, hogy miért.

Mikor ügyfélszolgálatosunk kezdte aznapi munkáját, a BusinessWeek probléma alapkérdésére a válasza „3 hét és 3.500 USD” lett volna. Mikor hallotta, hogy a BusinessWeek-től keresnek minket, a válasza az volt: „2 nap és 2.000 forint”

A kérdező már tudta, hogy a világban az adatmentő cégek az adott munkát 3 hétre vállalják. Mikor a „2 nap” választ hallotta, azonnal kérdezett: „Mennyi dollárban a 2.000 Forint?” A következő válaszhoz kellett a diploma: „Ne haragudjon, nincs időm a valutaárfolyamokkal foglalkozni, kapcsolom a főnököm” - így én már előfőzötten kaptam meg az ügyintézőt. Elmondtam, hogy a 2.000 forinttól eltekintünk, ha idehozzák az adattárolót, készítenek egy riportot rólunk, meg Magyarországról, és mire az elkészül, 1-2 nap, az adatmentéssel mi is elkészülünk. *A fejlett világban az alkalmazottak élnek-halnak a cégükért. A megspórolt 3.500 dollárt, a saját eredményüknek gondolják. Nagyön helyesen.*

Idejöttek, elkészült a cikk. Címe: „*Akik Magyarországot felrajzolták a csúcstechnológia térképére*”.

Pont egyoldalas lett. Középen egy fotó János testvéremről, meg rólam, a Szabadság hídon állunk mosolyogva. 1995-t írtunk.

A sikeres mentés után felhívott a BusinessWeek főszerkesztője, megköszönte a gyors adatmentést, de hozzáfűzte: „Tudja, hogy az egyoldalas hirdetés ára 862.000 USD lett volna?”. Mire megjegyeztem: „De hiszen nem én mentem Önökhöz, hogy hirdetni szeretnék.

The Guardian

1994-ban az Egyesült Királyságban jelentős csalás, pontosabban részvényhamisítás derült ki, melyben 400.000.000 (négy százmillió) fontnyi (430.000.000 USD) hamis értékpapír került „az utcára”. A hamisító banda jól felkészült volt, a leleplezésük előtt, a használt számítógépes eszközeiket és adattárolóikat, valamint a nyomtatásuk minden melléktermékét péppé zúzták. Jól értettek az adatmegsemmisítés technológiájához (is).

Az adatmentési probléma és a többleláányi hulladék hozzánk az USA-ból érkezett, az Interpol megbízásából és szervezésében. Ekkor a Fehérvári úti, eredetileg Patyolatfiókként működő (ruhatisztítással foglalkozó cég) 80 négyzetméteres helységében volt az Ügyfélszolgálatunk. A pormentes laboratóriumunk meg a Központi Fizikai Kutató Intézetben (KFKI).

Az Interpol koordinálásával vagy 10 rendőrautó landolt az ügyfélszolgálatunk előtti széles járdán. Mintha ez a parkolásra szánt néhány perc oly fontos lett volna az eddig eltelt 4 év eredménytelenség után. Az Interpol itt megjelent vezetője felsorakoztatott minket, és utasításban adta, hogy mi csak az ő szemeláttára kezdhethünk hozzá az adatmentéshez, és ez az adatmentés teljes ideje alatt így lesz. A „műveleti terület”, magyarul a tisztatérű (pormentes) laborunk kulcsai az adatmentés ideje alatt nála lesznek. Molnár Géza, aki a Magyar Optikai Művek (MOM) fejlesztőinek vezetőjeként jött hozzánk, elmondta, hogy jó lenne, ha a mi munkaterületünkre nem vonatkoznának az Interpol szigorú előírásai. Legalább arra a 15-20 percre, amíg megvizsgáljuk a hulladékokat a KFKI-ban lévő tisztatérben. Géza felajánlotta füstszőrös Marlboro-ját, elfogadták és nyugton voltak. Rendőri kísérettel fel a KFKI-ba. Csapatunk fél óra után hozta az eredményt. Az átvett mágneslemezeken találtunk pont olyan motívumokat, amik a hamisított részvényeken is láthatóak voltak, legalábbis ahhoz nagyon hasonlítottak. Később e bizonyítást valamennyi bünygyi szakértő elfogadta. A behozott festékkazettákból becsülni lehetett az előállított részvények számát. Később kiderült, elég jó becslést adtunk.

E cikk címe meglepő volt: „A két magyar Dávid, pofánvágt a Góliátot”. Mintha az USA-beli céget a testvéremmel legyőztük volna. Egyfelől nem győztük le őket, hiszen a háttérben igen gyakran oldottunk meg egymásnak feladatokat, tudva, hogy mi a vevők kegyeiért küzdünk, és nem egymás ellen.

Másfelől, mi nem a testvéremmel párban mentünk adatot, hanem csapatban dolgozunk.

Összefoglalva, az 1990-es évek közepén is nagyon nagy szükségünk volt nekünk is, meg az országunknak is sikertörténetekre. Az USA-beli partnereink meg nem sértődtek meg.

95. „A KÖZÉPÚT MINDIG GYANÚS”

The Wall Street Journal 2005

„Egy magyar mérnök piaci rést talált, és ez az adatmentés” címmel kezdődik e cikk, majd így folytatja az újságíró: „Húsz évvel ezelőtt Kürti Sándor kinevette volna azt, aki vállalkozói jövőt jósolt volna neki. 1985-ben folyamatszábályozással foglalkozott egy állami olajfinomítóban, ahonnan kirúgták, és így testvére, aki adattárolók javításával foglalkozott, segédmunkási állást ajánlott neki, hogy legalább családját el tudja tartani”.

A cikk további része a KÜRT európai piacszerzéséről szól, az European Data-recovery Services (EDRS) 16 országbeli sikereiről, melynek központja Budapesten van, és a KÜRT 9/11-es terrortámadás utáni adatmentéséről. E cikk egy gondolatommal fejeződik be: „Határozottan hiszem, hogy sikerünk titka abban rejlik, képesek vagyunk-e az együttműködésre.”

Jegyzet

Financial Times 2007

„*Bűnözők adnak munkát az adatmentőknek*” címmel kezdődik a KÜRT-ről szóló cikk. Majd így folytatódik, „A világvezető adatmentő vállalat a korábbi állami megszorításokból nőtte ki magát”.

E cikk néhány, az újságíró számára érdekes adatmentést taglal, de ami számomra a legérdekesebb, hogy Rubik Ernővel hasonlít össze engem. Hát ez nagyon hízelgő. Tisztában vagyok Rubik Ernő zsenialításával. Tisztelem és egyáltalán nem irigylem. Ő a mai magyar ikon. Az újságíró a kettőnk összehasonlításában csak a pénzelőállítási képességeinket veti össze. Ebben a vetületben engem tesz egy picivel előbbre.

Frankfurter Allgemeine Zeitung 2017

A cikk címe, „*Magyarok a világ titkosszolgálatai számára is mentenek adatot*”.

Lényegében e cikk többhasábos, de a Kedves Olvasónak semmi újat nem mond, hiszen e könyv részleteiben is ismerteti a KÜRT sikereit, azaz adatot mentünk, és a világ legjobbjai közé tartozunk e területen. Hurrá!

Német barátom, Thomas, e cikket olvasva, felhívott, és megkérdezte, „Hogy érted el, hogy rólatok jól írjanak, hiszen e lap csak nagyvállalatokkal foglalkozik, és Magyarországról mostanság itt csak rossz hírek olvashatók.” Így válaszoltam, „*Lefizettem az újságírókat.*”

Tenisz 2006

Először teniszütőt Moszkvában 1978-ban vettem a kezembe, Igor, ottani kollégám, aki edző is volt, mondta, „Most vedd, mert most kapható!” Tőle tudtam meg, hogy a tenisz legfontosabb kifejezése a „Zamah”, azaz „Készülj az ütésre!”

2006-ban Sipi barátomnak családi tragédiájakor szóltam: Mi lenne, ha teniszezni kezdenénk? Akár hetente kétszer is? Tudtam, hogy jó labdaérzéke van, hiszen éveken át szinte naponta fociztunk.

Bólintott, pályát béreltünk, ütöttük a labdát, és csak erre figyeltünk. Az elmúlt 15 évben mindketten sokat változtunk, költöztünk, edzőt és pályát cseréltünk, de megmaradtunk egymásnak is. Manapság naptáram tele, de heti egy napon még most is közösen élvezzük a játékot. Már antiteniszt játszunk, azaz pont oda ütjük a labdát, ahol a partnerünk áll.

Jegyzet

Wimbledoni döntő 2010

Matthias Duys 1999-től volt felelős Virginia európai népszerűsítéséért, valamint az Amerikai Egyesült Államokban az üzleti tevékenységük bővítésére törekvő európai vállalatok befektetése miatt. 1999-ben találkoztunk vele a CeBit-en. Amerikaiaknak gondolt minket a táncunk, a kalapunk, a kocsmajellegű installációnk, a maskaránk és a pörgésünk miatt. Összebarátkoztunk. Megtudta, hogy az USA-ba készülünk, így Virginiában igen szép irodát kaptunk tőle szinte ingyen Washington DC közelében Fairfax megyében.

Helyi információink szerint a világ Internet forgalmának nagyobb fele a talpunk alatti kábeleken zajlott. *Mielőtt bezártuk irodánkat, jeleztük külügyünknek, hogy átadnánk, kár lenne veszni hagyni. Egy év múlva mégis visszaadta a külügy, mondván, annyira olcsó, hogy a többi irodabérlésük árát ez megkérdőjelezi. Matthias barátunk semmit sem értett ebből.*

Kapcsolatunk csúcán Matthias meghívott a wimbledoni Grad Slam 2010-es tenisztorna döntőjére a díszpáholyába. Jerry fiókámat is vihettem magammal. Életre szóló élmény volt. Nem csak a tenisz. A „tradíció találása” is. A díszvendégeknek a szomszédos golfklubban volt terítve. Golfkocsik sofőrrel álltak rendelkezésünkre a 120 méter megtételére. A golfklub falán látható volt a különböző kategóriák (férfi-női, junior-szenior, egyéni-csapat) győztesei, az 1880-as évektől napjainkig. Ugyanakkora betűmérettel, azonos színnel, azonos elhelyezéssel, szóközökkel. Az elmúlt 140 évben senki nem akarta a feliratokat másképpen. Mit tesz a tradíció.

Ilyen alkalmakkor a tenisz és a golfpálya szorosan együttműködik. Például a golfpálya gypén a világ legszebb autói parkolnak, és nem sértő árért kipróbálhatók a teniszerseny nézőinek (is).

100. „AZ ISKOLA A LEGFONTOSABBRA, A SPEKULÁCIÓRA NEM TANÍT MEG.
HA NEM TUDSZ TŐZSDÉZNI, AZ OLYAN,
MINTHA ARANYBÁNYÁD LENNE A TEJÚTON”

Tradíció és a Yale Egyetem

A Yale Egyetemet (New Haven, Connecticut) 315 éve alapították. Az alapítók így fogalmazták meg szándékukat: *Szeretnénk, ha az egyetemünk az első száz évben a mi államunkban a legjobbak közé kerülne, a második száz évben az Egyesült Államok legjobbjai között lenne, és a harmadik száz év után már a világ legjobbjai között szerepelne.*

Ennyi. Nincs agyoncirkalmazva. És amikor a Yale 300 éves lett, akkor (és nem előbb, nem később) elkezdtek az egyetem diplomatáinak képzését azoknak a szerencsés külföldieknek a személyében, akik majd saját országukban fogják szétkürtölni a Yale kiválóságát. Mert a Yale kiváló, és ezt az Egyesült Államokban már mindenki tudja, hiszen az utódok teljesítették az alapítók szándékát.

Nekem ez a Yale-történet azt jelenti, hogy a stratégiai tervezés és a napi feladatok végrehajtása náluk szerves egységben van 300 éves távlatban. Az alapítók kijelentették mit szeretnének, és az elmúlt 300 évben utódaik ezt végrehajtották. A Yale Egyetem alapítóinak és utódaiknak volt kultúrája ehhez.

A fentiekről onnan szereztem tudomást, hogy 15 éve mentoráltam Balázst, aki megpályázta a „Yale Egyetem diplomatáinak ingyenes képzését” és a több mint harmincezer pályázó közül bekerült a húsz győztes közé. Büszke voltam rá.

És a mi stratégiai céljaink? Időállók? Lesz, aki olthatatlan vágyat fog érezni e célok megvalósítására?

Jegyzet

Találkozásom George Pataki kormányzóval, és George Bush elnökkel

Mindkettő meghívott.

Pataki kormányzó meghívása 2003 szeptember elejére esett. Jerry fiókám éppen ekkor kezdte középiskoláját Észak-Karolinában. Gondoltam, előbb a gyerekemet, majd utána a kormányzót látogatom meg. Egy országban voltak, a távolság közöttük legfeljebb 4.000 km volt. De legalább az útlevélvizsgálatot megúsztam.

New York állam fővárosa Albany. Délután 6-ra voltam hivatalos, de a gépem is 6-ra érkezett volna, így egy nappal korábban érkeztem, és a kormányzói palota melletti szállodában aludtam. Élmény volt. A kormányzói palota zárt területen van, e zárt területen van legalább 200 parkoló. Nappal kb. 150, este 6 után legalább 100 autóval. Járt valaki már a képviselőházunknál 6 óra után?

A kormányzó egy szót sem tud magyarul. Rokonai élnek még Erdélyben, de a helység megnevezését angol hanglejtéssel mondta. Említette, hogy ideje lenne már meglátogatni őket. Mondtam jöjjön Pestre, onnan leviszem Erdélybe. Felkacagott.

„A világ 11. legvédelettebb embere vagyok, ha utazom, a kocsimat is viszi a gépem. Persze, ha Trabantja van, azt szívesen megnézném!”

Még egy érdekességet éltem meg nála. Elmondta, hogy az a fotel, amiben ülök, abban előttem Thomas Edison is ült. És még egy sor hírességet felsorolt.

George W. Bush az USA elnöke 2006

Magyarországra látogatott. Pontosabban Bécsben látogatta meg egy rokonát, de ha már erre járt átugrott Magyarországra is.

Különleges volt közléről látni. Sokkal jobb volt, mint képernyőn. Aktív volt, tele energiával. Parlamentünk elnökének igen hosszúra nyúlt beszéde alatt fészkelődött, alig bírta nyugtatni magát.

Az Amerikai Egyesült Államok elnökével töltött néhány percem különleges volt. Vagy még annál is jobb. Találkozásunkkor kezét fogtunk, tudom, ebben semmi különleges sincs, de utána már nem engedte el a kezem, csak a szemembe nézett, ez idő alatt senkire nem figyelt, csak rám, és amíg levegőt vettem, csak mondta, „Mitől vagytok ti ilyen jók? Mond mitől!”

A KÜRT jelvényemmel a zakómon több mint 70 országban jártam, sok-sok politikussal találkoztam, államfőkkel és miniszterelnökökkel, de egyik sem tisztelt meg engem annyira, mint az Amerikai Egyesült Államok elnöke. Ő ezt a néhány percét csak nekem adta.

Angol a világnyelv

Fiatalon, az 1970-es évek végéig, úgy gondoltam, hogy élő angollal esélyem sem lesz találkozni. Elvoltam Szécsi Karesz sugásaival, és „az orosz dolgozatodat megírom, ha te az angolomat” cserekereskedelmünkkel. Az egyetemi „English Baby” kedvessége tovább altatott. Mekkorát tévedtem, te jó ég!

Az 1980-as évek elején a Honeywell-hez való kiküldetésemnél rezgett a léc. Így befizettem egy hónap angliai nyelvtanulásra, ahol naponta három tanár foglalkozott velem, 2-2 órában felváltva. Hétvégén is.

Az Ernst & Young monte-carloi világvárményére is pont így, pont ott készültem.

Megfizettem az angolom árát. Magamnak sem mertem bevallani, mit szalasztottam el fiatalon.

Gál Róbert: Napi Gazdaság, 2005.

A KÜRT Rt. elnöke, Kürti Sándor kapta idén a nemzetközi üzleti élet Oscar-díjaként emlegetett „Az év üzletembere” elismerést. Az Ernst & Young 1986 óta ítéli oda a díjat, amelyben 2004-es munkája alapján Kürti úr részesült. A jelenleg 36 országban kiosztott elismerést májusban az év üzletembere világverseny követi Monte-Carlóban.

A napokban, a díjátadás után az egyik nemzetközi cég elnökhelyettese azt találta mondani, hogy Kürti Sándor a magyar Bill Gates. Mit szól ehhez?

A Microsoft 1978-ban alakult, azok a fiatalok, akik létrehozták, úttörőként léptek a személyi számítógépek, és ezzel egy gyökeresen új számítástechnika létrehozásának útjára. Az a csapat fantasztikus teljesítményt produkált, ennek köszönhető, hogy vállalkozása a világ első számú IT cégévé vált. Ezzel a csodával szemben bennünket a peresztrójka segített hozzá, hogy egyáltalán vállalkozásba kezdhessünk. Én akkor 42 éves voltam, semmilyen gazdasági tapasztalattal nem rendelkezttem, szemben a több mint tíz évvel korábbi amerikai helyzethez, nem válogathattam az állami támogatásokban, mert ilyenek nem léteztek. Egész más volt a gazdasági környezet, sokkal kisebb a közvetlenül elérhető piac stb., így más utat jártunk be. A verseny szempontjából az Egyesült Államok óriási előnye, hogy ott meg lehet kockáztatni viszonylag kis ötletek megvalósítását, mert azokból is hatalmas gazdasági siker kerekedhet ki.

Amit önök az adatvédelemben produkálnak, arra a világon legfeljebb 2-3 cég képes. Hogyan tudtak eljutni idáig ebben a kis országban?

A profilunk magyar specifikus: sok innováció kell hozzá, viszont nincs szükség különleges, drága berendezésekre. Sok okos ember együttműködése a „titkunk”, no meg az, hogy hosszú ideje foglalkozunk ezzel a feladatkörrel.

Kik a megbízóik?

Azok, akik kárt szenvedtek. Nem lehet behatárolni őket, mert véletlenszerű, hogy ki kerül bajba. Elsősorban Európából, de akár Dél-Amerikából is megkeresnek bennünket. A KÜRT különlegessége, hogy szakembereink minden tudhatót tudnak az elmúlt 20 évben legyártott adattárolókról és operációs rendszerekről, így szinte bármilyen feladványt meg tudnak oldani. Hozzánk hasonló cég talán két-három akad a világon.

Az információmenedzsment mit jelent a vállalat nevében?

Ennek a profilunknak az az alapja, hogy az adatbiztonság ma már olyan jelentős szerepet játszik a gazdálkodó szervezetek életében, hogy a védekezést lehet megelőzésszerűen is csinálni. A szóösszetétel azt jelenti, hogy érdemes menedzselni az információkat, komoly gazdasági előny származhat az adataink védelméből. Úgy véljük, hogy a közeljövő számítástechnikája jelentős részben az információmenedzsmentről fog szólni.

Ha jól értem, akkor nem terméket, hanem módszereket kínálnak.

Pontosan. Az általunk kidolgozott módszerek, technológiák alapján „állítjuk elő” szolgáltatásainkat.

Mindezek tükrében hogyan látja a vállalkozásuk közeljövőjét?

A jövőről vonatkozó elképzeléseink két nagy csomagból állnak. Az egyik a fejlesztés, ez közeljövő, a holnap előrejelzése, a másik a stratégia a jövőnek a holnaputánra vonatkozó része. 15 éve, amióta a KÜRT Rt. létezik, tudjuk, hogy az informatikai ágazat rohamosan fejlődik, és a mi bevételeink abból származnak, hogy pontosan ismerjük az adattárolók műszaki felépítését, az operációs rendszerek struktúráját, hogy fejlesztőink napra készek szakterületük ismeretanyagában. A fejlődés irányait és céljait nem mi találjuk ki, hanem az IT ágazat cégei. A mi dolgunk, hogy napra készen kövessük a változásokat. A stratégiával, azzal, hogy mit teszünk holnapután, már nehezebb helyzetben vagyunk. A cég kicsi a nagy léptékű stratégiaalkotáshoz. Ma úgy néz ki, hogy a jövőnk meglévő két termékcsoportunkban van. Az egyik az adatmentés, a másik az információmenedzsment. Ahhoz nem vagyunk elég nagyok, hogy világszinten forgalmazott termékeket állítsunk elő, ugyanakkor ezzel a magyar piacot már lefedtük. Ez az oka annak, hogy külföldön, ám azon belül első lépésként a környező országokban kell terjeszkednünk. Ennek megfelelően Németországban két éve, Ausztriában egy éve vagyunk jelen. Hosszabb távon a világ különböző pontjain telepíthetünk központokat, megtartva a fejlesztést Budapesten. Sajátos hasonlattal azt mondhatnám, hogy az információbiztonsági piac egyik McDonald's-aként szeretnénk működni.

Friedler Ferenc, Feri

Veszprémi éveinkben elkerültük egymást. 1993-ban jött a Veszprémi Egyetemre az MTA Műszaki Kémiai Kutató Intézetéből. A Tudományok Doktora akadémiai cím birtokosa. Elképesztően szerteágazó kutatási területtel, és világraszóló eredményekkel a háta mögött. Az Informatikai kar alapítója. Ez volt az összekötő kapcsunk. A KÜRT „telephelyet” kapott a tanszékén. Nem meglepő módon az „információbiztonság” volt a közös kutatási területünk.

Gyurcsány Ferenc miniszterelnökünk 2007-körül meglátogatta a Pannon Egyetemet, és itt Friedler Ferenc tanszékét is, így a KÜRT „laborját” is. Nem volt problémamentes az Informatikai Kar épületéhez eljutnom. Tüntetők csoportja fogadott. Paradicsomokkal. Számomra teljesen szokatlan volt e helyzet. Öltönyben voltam. Ahogy a miniszterelnök látogatásakor illik. Behúztam fejem, és paradicsom-találat nélkül próbáltam bejutni az épületbe. Mire egy hang, „Szása, te mit keresel itt?” A középiskolában neveztek Szásának. Nem tévedtem. Egy egykori osztálytársam állt szemben velem, paradicsomokkal felfegyverkezve. Hirtelenjében válaszoltam, „Azt, hogy én mit keresek itt, még értem, de hogy te mit, azt fel nem foghatom”. Egyik igen híres írónk unokája volt.

Nagy terveink voltak Friedler Ferivel. Nem csak, mint vezetőknek, hanem a csapataink együttműködéséből adódóan is. Elképesztően nehéz egy egyetemi és egy vállalkozói csapat összehangolása. Ha csak az időkihasználásra és a munkaintenzitás időfüggvényére gondolok. 15 éves együttműködésünk eredményét az „*Információ biztonság oktatását*”, mint kompetenciát, egyik napról a másikra megszüntette a Pannon Egyetem. Nekem elfelejtettek szólni mindezekről. Ezután kértem, hogy az egyetemi protokoll listáról vegyenek le. *Legközelebb a Harvardra szeretnék járni.*

Bogdán László, Cserdi polgármestere

Fiatalon halt meg, de elképesztően hosszú utat járt be. Mindössze néhány osztályt végzett, ugyanakkor a Harvard Egyetemen előadást tartott ezernél több hallgatónak.

Bogdán László 2006-tól vezette Cserdit. A főleg romák lakta falu Bogdán László vezetése alatti években megújult: parkosítottak, játszóteret építettek, a házak többségét felújították, megszüntették a munkanélküliséget. Bogdán oktatási programot indított, hogy a családok elsajátíthassák a háztáji gazdálkodáshoz szükséges ismereteket. Továbbá megvalósította, hogy a falu zöltség-gyümölcs természetével önellátóvá váljon, és ezzel munkát is biztosított a településen élőknek. Polgármestersége alatt a faluban gyakorlatilag megszűnt a bűnözés.

Szokatlan retorikája, és sikeres településvezetése miatt gyakran vívta ki a média figyelmét. A nem mindennapi, rendhagyó ötleteivel még a nem romák körében is tiszteletet váltott ki.

Bogdán Lászlót csöbbe húzták. Ezt még elmondta nekem. Öngyilkos lett.

Magyarországról az 1940-es években 200-300 ezer romát hurcoltak az auschwitzi gázkamrákba, de csak Cserdi falu állított a roma áldozatoknak emlékművet.

Sorsom több, a roma sorsból kitörni kívánttal hozott össze. Ők lényegében háromféle útvonal közül választottak. Maguk mögött hagyták a nyomort, és a múltjukból mindent felejtani akartak. Voltak jónéhányan ismerőseim között, akik azt üzenték, ha én ki tudtam törni, a többieknek is csak akarni kell. A legkevesebben választják az „itt maradok veletek, mutatom az utat, csak gyertek utánam” Bogdán László ez utóbbit választotta.

GYEREKEIMRŐL

„Az érzéseidről nem tehetsz, a viselkedésedről igen”

107. „CSAK A HANGOM MIATT NEM LETTEM ÉNEKES”

Tom & Jerry & Beni

Tomot nagyon vártuk. Jó is volt. Szép is volt. Éjszakánként aludt. Reggelig. Ebből adódóan éjszakánként utaztunk. Este 8-tól reggel 6-ig béke és nyugalom volt. Másfél évesen Moszkvába vittük. Szép nagy lakásunk volt a 11. emeleten, hosszú, vagy 30 méteres lakáson belüli folyosóval. Egy barátunktól kaptunk gyerekbringát, hátsó keréknél két kitámasztó kerékkel. Tom ráült és elindult. Közel 30 percig ment egy irányba. Akkor halkan szólt. Megfordítottuk és volt ismét szabad 30 percünk. Persze tudtuk, hogy nem minden gyerek ilyen. Jacek kollégámék a ház előtti kertben kikötötték a kis Jacekot, mint egy kiskutyát, és 5 percenként rohantak, hogy letekerjék a pórázt vagy a gyerek nyakáról, vagy a póznáról. Ha mi levittük Tomot, 30 perc után is legfeljebb 30 centire mászott el eredeti helyétől.

Szerettünk együtt síelni. A hasamnál volt, menetirányban. Imádta a menetszelet. Bármедdig jól éreztük magunkat ebben a helyzetben. Vettünk neki bundát a GUM-ban. Pont olyan volt, mint a nagyoknak, csak piciben. Mozdulnia benne lehetetlen volt. De Tom nem is akart. Ült a szánkón és nyugodt volt.

Tom is Veszprémben végzett. Anyukám útját folytatja. A KÜRT Akadémia felnőtt oktatási intézményét vezeti.

Tomot serdülő korában igen sok minden érdekelte, így a családfánk is, a felnőink és azok oldalágai is. Tizenéves korában megszervezte nagycsaládi találkozóinkat a Balatonnál. Angliából, az USA-ból, de még az Elefántcsontpartról is jöttek rokonaink.

E találkozó okán, az utánam következő generációkban sokkal erősebb kapcsolat alakult ki, mint az én háború utáni generációmmal. Az újakat már nem fertőzte meg a háború borzalma és az utána következett nyomor. És mindezt Tom szervezésének köszönhattük.

A családgyesítési úton haladva, Tom eljutott a „Family Business Network International” szervezetig, és bekapcsolódott munkájukba. Itthon már e szövetséget ő alapította társaival. Sőt, a nemzetközi szövetség „Next Generation” egyik vezetőjévé vált. Többször vitt magával külföldre, így jártam Törökországban, Bulgáriában és az Arab Emírátságokban is. Dubaiban éves közgyűlését ünnepelte a Family Business nemzetközi szervezete, ahol Tom megszervezte, hogy egy USA-beli sztár tanácsadó, David Bork moderálja a mi kettőnk KÜRT „stand up”-ját. Több száz burnuszos nevetett közel egy órát. Sokan könnyeztek. Mi is.

Tom 14 éves volt, mikor **Jerry** született. A névadó Tom volt, miközben anyukája hasát simogatta. Akkoriban ilyen idegen keresztnévet nem lehetett adni, de ez minket nem zavart. Jerry másmilyen volt. Vele esténként nem lehetett utazni, mert ha az ágya mozgott, nem aludt. Egy volt közös bennük, Jerry is imádta a menetszelet. Így vele is sokat síeltem, a kabátom alatt berendezett fészekbe ültetve. Sokat jártunk Ausztriába. Toltam babakocsiban Jerryt, kérdezték mennyi idős, mondtam „sechs Monaten alt”, mire válaszoltak: „Ach wie schön”. Egy év múlva e párbeszéd ismét lezajlott, de az én németem nem fejlődött Jerry-vel együtt, így a válaszoló németéből „Ach wie gross” jöttem rá, hogy félévesnek már nem lehetett eladni.

Gyakran gondoltam, hogy Jerry úgy hiszi, az a normális, ha egy gyereknek két apja van, hiszen Tom már 14 éves volt, amikor Jerry megérkezett. De ami a fő, Tom legalább annyit ölelgette a picikénket, mint a szülei.

Jerry elsőként az év végén ajándékkönyvet kapott volna. Mondták valódi keresztnévét, de arra nem reagált. Nem is ment később sem a könyvért.

Ötödikes volt. Óbudán, a hegyoldalban laktunk. Az iskolába egyedül járt, hiszen arrafelé semmilyen forgalom nem volt. Akkoriban ebben az iskolában nem voltak számítógépek. Egy bank kidobta volna régi gépeit, azokból harmincat „kitakarítottunk”, és elvittük Jerry iskolájába. Este nagy balhé volt nálunk, annak okán, hogy miért nem beszélem meg vele, ha valamit adni akarok az iskolájának?

Nagyon igaza volt. Aznap este mondta, „Ezek azt gondolják, hogy nálunk az a téglá, amivel az ajtónk ki van támasztva az is aranyból van.”

Megtehettem, hogy Jerry középiskolás éveit az USA-ban töltsse. Persze ennél sokkal többről volt szó. Lényegében ő járt utána a részleteknek: mikortól, hová és mennyi időre. Egy barátom említette, hogy ez egy alsó középosztálybeli sulis. Ő pontosan tudta, hiszen fiókája már az adott észak-karolinai iskolába járt, és része volt abban, hogy Jerryt erősen befolyásolja.

Az „alsó középosztálybeli” jelzőtől nem voltam elragadtatva. Ahhoz magasan tartottam a költségeket.

2006. augusztusában George Pataki, New York állam akkori kormányzója meghívott. Ekkor kezdődött Jerry első iskolaéve. Összekötöttem a kellemest a haszonnal és Észak-Karolinában kezdtem. (George Pataki New York állam fővárosában, Albany-ban várt).

Egyik ámulatból a másikba estem. Ez az „alsó középosztálybeli iskola” elvarázsolt. Minden elemével. Például az osztályteremben a tanárnak két helye volt. Az egyik az önálló munkahelye, székkal, asztallal, számítógéppel. A másik a diákokkal közös munkahelye, amit egy nagy, elnyújtott vízcsepp alakú asztal szélesebb részéhez tett guruló szék képviselt. E csepp alak két hosszabb oldalánál volt 6-6 guruló szék a diákoknak. Jé, így minden diák jól látta a tanárt, és a tanár is jól látta minden diákját. Nem sorolom az iskolai innovációk tömegét, elég legyen annyi, hogy a mi iskoláinkból egy krétát sem lehetne áttenni oda Észak-Karolinába, és fordítva sem.

Ott megértettem, hogy az iskola legmagasabb prioritása a MIT TESZEL A KÖZÖSSÉGÉRT? Csupa nagybetűvel. Nagy örömxütre Jerry megtalálta a helyét az USA-ban. A társadalmi munkáért járó legmagasabb kitüntetéssel díjazták. Már itthon is virtuóza volt a ketyeréknek. Ott a ketyerék csak korszerűbbek voltak. Jerry gyorsan belopta magát a tanárok szívébe, hiszen mindannyian vágytak a jó minőségű hangra és képre, amit a legkorszerűbb erősítők, monitorok, kivetítők, okos táblák és még a jó ég tudja milyen eszközök produkáltak. Ott voltunk az érettségi utáni ünnepeken és nagyon-nagyon büszkék voltunk fiókánkra. Közösségi gyereket kaptunk vissza.

A fentiekből már következik, hogy Jerryre mindig számíthattam. Mivel elkényeztet, így egyre több problémámmal fordulok hozzá. És ő megoldja. Problémamegoldásai már rég nem csak a ketyerékre vonatkoznak.

Ide tartozik a „láncreakcióim” egy gyöngyszeme. Vagy hat éve családi sielésünk volt Ausztriában. Minden ideális volt. Jerryvel éppen kettesben sieltünk. Elöttem siklott, örült tempóban. Hatalmasat esett. Combcsonttörés. Pillanatokon belül két német orvos üzembehelyezte magát. Hívták a hegyimentőket. Ugyanekkor Zulaj felesége, Sigi, a nemzetközi síszövetség orvosi bizottságának vezetője a közelben volt. Azonnal intézkedett, és percekön belül egy helikopter leszállt. Igen rövid időn belül Jerry a műtőasztalon volt. Tökéletesen meggyógyult.

Tom & Jerry megajándékozott minket egy-egy kislány unokával, van egy Hannánk és egy Zoénk is.

Jerry már felnőttként mondta, „Apa, te 14 évenként mindig beállítasz egy új fiúval”.

Valóban, noha **Beni** 6 évesen került a családukba, de a gyerekeink különbségei továbbra is a 14 számtani sorát követik. Kedvesemmel, Hédivel jött Beni is. Nagyon szép gyerek volt. Kicsit dundi, de mosolygós. Az iskolát megszenvedte. Dadogott, és osztálya vagy szélesebb értelemben a gyerekek ezt nem tolerálták. Két év kellett ahhoz, hogy közel kerüljünk egymáshoz. Ekkor megkérdezte, *„Szólíthatnálak apukámnak?”* Végtelen igénye volt apai szeretetre. De nem csak kért, adott is. Autóztunk Ausztria felé. Már este volt. Noha volt térképünk, navigációnk, eltévedtünk. Tanácstalanok voltunk. Beni megszólalt, *„Az a jó nekünk, hogy legalább így, most, sokat vagyunk együtt.”*

A kutyuk szeretete minden gyerekemet megfertőzte. Beni is virtuóz lett. Okos-telefonjával kezeli a tévét, beállította, hogy limitáltan és ellenőrzötten fizetni is tudjon vele. Az elmúlt 10 évben igen sokat változott. Kiderült, hogy nagyszerű humorérzéke van, *„Két fogpiszkáló megy a hegyi úton. Szembejön egy sündisznó. Mire az egyik: Nem is tudtam, hogy itt tömegközlekedés is van.”* A dadogása csaknem teljesen visszaszorult. A gyerekek csúfolódása nem ettől szűnt meg. Megerősödött. Láthatóan. A hasáról a zsír felcsúszott a karjaira izomnak. Már a környezetének is feltűnt, hogy megerősödött. Nagyon. Ő már nem céltábla. A szókészlete is nagyot változott, már nagyon messze van az „igen-nem” szópártól. Anyukájával szinte hetente, akár többször is színházba jár. Tud beszélgetni. Remekül érzi magát felnőttek társaságában. Elsős gimnazista. Felelősségteljes. Az internetes órákat nem hagyja ki, sőt, látom, hogy átéli, és nem unja. Céltudatos. A kerületi diákönkormányzat tagja. Politikus szeretne lenni. Tudunk együtt síelni, úszni, nyaralni, és időnként még teniszezni is.

Megtettük az első lépéseket Beni vezetéknévéhez a „Kürti” hozzábiggyesztésével.

Nyuszi bácsi és Gyuszika 2020.

Beni hozta családukba Nyuszi bácsit. A „Gyuszi bácsi” nevet értelmetlennek tartotta ötévesen. Nyuszi bácsi ölében boldog volt. Hegedű és vonó került mindkettőjük kezébe. És láss csodát. Gyönyörű hangok is előjöttek együttműködésükből. Horváth Gyuláról van szó, a Gundel egykori primásáról. Zeneakadémiát végzett, és bármit eljátszik hegedűjén. Prima Primissima díjas. Beni közben felnőtt, Nyuszi bácsiból ma már Gyuszi lett. És már neki is van egy ötéves kislánya, Gyuszika. Gyuszika büszke keresztszülei lettünk. Miért? Mert Gyuszika ötévesen maga a csoda. Egyfelől az MTK igazolt labdarúgója. Nem véletlenül. Cselez, dekázik, ahogy a nagyok. Másfelől félmásodperces késéssel, pici hegedűjén pontosan követi apukáját, miközben nézi annak kezét.

Gyuszi munkahelye megszűnt a pandémia miatt. A postán kapott munkát, éjszakai műszakban. Állandó túlélő. Gyuszika fenntartásával is megbirkózik. Büszkéek vagyunk e kapcsolatunkra (is).

Jegyzet

Márton & Marci

Márton 2000

Vagy 20 éve a KÜRT Gimnáziumból kaptam emailt egy másodikos gyerektől: „Agykutatással foglalkozom, Japánból meghívást kaptam előadás tartására, tudná-e a KÜRT az utazásomat finanszírozni?”

Gondoltam „nincs ingyen ebéd” és megírtam, „Megkapod a támogatást, ha havonta beszámolót írsz az agykutatásban való előremeneteledről.” Márton felvették az orvosira, ötödév után kérte, hogy Norvégiában fejezhesse be a hatodik évet, ezért a nyári szünetben megtanult norvégul. Hatodikban olyat tanult, amit a hazai orvosin nem tanítanak. Együttműködést öt másik szakorvossal. Norvégiában nagyobb körzetek vannak, mint nálunk, viszont ott 6 orvos, a háttérben a teljes vizsgálati infrastruktúrával rendelkezik, így sokkal kevesebb kórházi ágy, és lényegesen gyorsabb gyógyulási idő jellemzi statisztikáikat. Márton a sarkkörön túl helyezkedett el, és 85 éves koráig van a skandináv államokra érvényes orvosi működési engedélye.

Marci 2010

Gyöngyösről, Marci édesanyjától levelet kaptam, melyben leírja, hogy gyermeke okos, elektronikában, informatikában tehetséges, iskolai nehézségei vannak és kéri segítségemet. Kértem, hozzon össze Marcival. Emailben kapcsolódtunk, majd néhány napra Budapestre hívtam.

Marci nem okos, hanem nagyon okos. Elképesztően tájékozott volt azokon a területeken, amelyek lekötötték. Virtuóza volt például a régi, csöves rádióknak.

Néhány, számára különleges helyzetbe berángattam, behoztam a KÜRT-be az adatmentőkhöz, elvittem előadásaimra, elvittem egy idegen nyelvű találkozómra, összehoztam néhány nagy tudású munkatársammal. Bevontam Marcit a gyöngyösi cigánytársadalom ünnepi ének és zene versenyébe, ahol a KÜRT okostelefonokat és tableteket adott át a verseny győzteseinek és helyezettjeinek, de Marci volt az, aki e készülékeket ott üzembe helyezte. A TABELLO

nyelvoktató rendszerünkben is kértem segítségét. Egyik vezető munkatársam elmondta Marcinak, hogy a KÜRT-be csak diplomával lehet bekerülni. Ennek előtte Marci hallani sem akart az egyetemi tanulmányokról. Elvittem Marcit Debrecenbe, a LEGO motorokhoz szoftvert gyártó USA tulajdonú céghez, ott is felszabadultan a valódi gyártási problémákról beszélt a szakemberekkel. Közös estéinken mechanikus számológépeket bütyköltük.

Gyöngyösön jelentkezett egyetemre. Az informatikai szakon 240 pont volt a felvételi minimum. Marci 460 pontot kapott. Idén már diplomázott a Budapesti Gábor Dénes Főiskolán, informatikus szakon. Műszerész szakvizsgája is van. Marci szavaival élve:

„Sokszor kénytelen voltam a komfortzónámon túllépni, ami bátrabbá, magabiztosabbá tett.”

Jegyzet

FILOZOFÁLGATOK

„Aki nem tud haragudni, az bolond. Aki nem akar, az bölcs”

110. „HOGYAN JUTHATOK EL A ZENEAKADÉMIÁRA?”
„GYAKORLÁSSAL, BARÁTOM, SOK-SOK GYAKORLÁSSAL”

Paul Dirac „lórúgása”

Paul Dirac brit fizikus 1933-ban Nobel-díjat kapott egy róla elnevezett függvényért, mely különböző tudományágaknak (például a kvantummechanikának) új értelmet adott. A mérnöki tudományokban, Dirac felfedezéséhez egy igen hasznos alkalmazás kapcsolódott, ez pedig a különböző berendezések, eszközök viselkedésének osztályozása volt. Ha feltételezzük, hogy egy berendezés bemenetére egy Dirac delta függvényt teszünk (magyarán egy lórúgást kap igen gyorsan és igen rövid időben), akkor ennek a berendezésnek a kimenetén, éppen e berendezésre jellemző méréseket végezhetünk. Például ennek a „lórúgásnak”, mennyi lesz a „holtideje” (amíg a kimeneten semmi sem jelenik meg), vagy amikor a kimeneten már látszódik a „lórúgás hatása”, annak milyen lesz a növekménye, és ez a hatás meddig tart?

A fentieket talán könnyebb leképezni, ha a berendezés bemenetén nem egy „lórúgás” jelenik meg, hanem egy „egységugrás”, ami azt jelenti, hogy eddig semmi sem történt, majd egy jelentős, állandó értékű „rúgást” kap folyamatosan a berendezés. Képzeljünk el egy gőzmozdonyt! Áll. Kinyitják a gőzcsapokat és úgy hagyják. A gőzmozdony jó ideig meg se mozdul. Majd szép lassan elindul, és lassan, de fokozatosan gyorsulni kezd. De nem a végtelenségig. Amikor már felgyorsult, akkor a sebességét a súrlódások, a levegő közegellenállása fékezi, és kialakul egy egyensúlyi helyzet a bevitt energia és a veszteségek között. Ez a három szakasszal leírható függvény (holtidő, gyorsulás, állandósult sebesség) jellemző a gőzmozdonyra. A villanymozdony működését meg egészen más függvény írja le, de az a függvény is e három meghatározó részből áll.

A tapasztalatomból adódott, hogy Dirac függvényei (a lórúgás, vagy az egy-ségugrás) az emberekre is különböző hatással vannak. Van olyan, akit egy sokkhatás hetekre kiüt. Van, akit ugyanez a hatás alig zavar meg. Megrázza magát és kisvártatva már változatlan intenzitással folytatja munkáját.

Fontos legalább felismerni, hogy kollégáid milyen „függvény” szerint élnek meg egy-egy sokkhatást.

III. „ISTEN MEGTEREMTETTE A VILÁGOT, MINDEN MÁS KÍNÁBAN KÉSZÜL”

A Szent Péter-bazilika harangozója

Talán egy német író novellájának volt ez a címe, „A Szent Péter-bazilika harangozója”. A történet szerint, a római katolikus egyház első számú szentélyébe új pápa érkezik. Megtudja, hogy a harangozó analfabéta. Határidőt szab, ha néhány hónapon belül nem tanul meg írni és olvasni, fel is út, le is út, hiszen ekkora szegény nem érheti az egyházat.

A harangozó nagyon elkeseredett. Évtizedek óta pontosan harangozott, mindenki elégedett volt munkájával. A határidőhöz meg egyre közelebb került. Kétségbe esett. Hazafelé tartva, rá akart gyűjtani, de hosszú gyalogutat tett meg, míg egy trafikot talált. Arra gondolt, mi lenne, ha e hosszú út közepénél nyitna egy trafikot, hiszen lehet, hogy más is szeretne itt rágyújtani. Így is tett és szépen elindult az üzlete. Majd arra gondolt, tudna a családján is segíteni, ha nem csak a Vatikánban, de Rómában is keresne hosszú utakat, ahol trafikot lenne érdemes nyitni.

Az üzlete annyira beindult, hogy ügyvédhez fordult, segítsen az adózási törvények betartásában. Ügyvédje elkészítette kettejük szerződését és ekkor ért novellánk a csúcspontjára. Kérte a volt harangozót, írja alá a szerződést. De hiszen én nem tudok írni, mondta a harangozó.

„Atya világ, mi lett volna magából, ha írni is megtanult volna?” – kérdezte az ügyvéd.

„Tudja mi? Én lennék a Szent Péter-bazilika harangozója.”

Talán az én sorsom is benne van e novellában.

Két hátizsák

Mindannyian két hátizsákot cipelünk. Ha akarjuk, ha nem. De hogy cipeljük az biztos. Van, aki könnyedén, van, aki kínok közepette. Erről szól az életünk.

Az egyik hátizsákunk nehezeke az élővilághoz való tartozásunk maga. A biológiai szükségleteink nyomasztanak. Éhesek vagyunk, fáradtak, kielégületlenek, és még sorolhatnám. E szükségleteink terhe ezerévekben, vagy száz-ezerévekben mérhető.

A másik hátizsákunk a kultúránkkal van töltve. Vagy attól üres. E teher időtávja nagyságrendekkel kisebb, mint a biológiai szükségleteinké. A kultúránkat sok helyről szedhetjük össze. A családunktól, az iskoláinktól, a munkahelyeinktől, a közösségünktől.

Magatartásunkat, viselkedésünket, életünket e két hátizsák mérete/súlya határozza meg. A két hátizsákunk egymásra hatásának, összekapcsolódásának, kiegyensúlyozottságának kulcsát elsősorban a demokráciában keresem. Minden más, eddig megélt, esetleg kipróbált útvonal sikerét nem látom, így nem is hiszek bennük.

Jegyzet

Az utca kultúrája Japánban

Általában Japánban az utak teljes hosszban és szélességben használhatók reggel 6 és este 10 óra között. Éjszaka, a felbontott úttesteken lévő acéllapokat felszedik és folytatják az építő/karbantartó tevékenységet, majd a hajnali 6 előtt visszahelyezik ezen acéllapokat.

A nem közúti építkezések területéről csak frissen mosott gépkocsik mehetnek a közútra.

Tapasztaltam, hogy:

- a szálloda előtti tűzcsapot a hajnali órákban a portás fényesítette
- az utcán dohányzók egy kis zárható fém dobozba hamuznak és a csikket is ebbe nyomják el
- építési területen több mint 10 konténerben gyűjtik az újrahasznosítható különböző anyagokat és csak egyben az építési hulladékot
- a vasat olajos ronggyal áthúzzák, és csak így kerül a konténerbe újra hasznosításra
- az utca bútorai (pad, asztal...) és a szobrok mindig ragyogóan tiszták
- Tokióban és Oszakában nem láttam szemetet az utcán, csikket meg pláne nem
- a gyorsvonatba (Sinkanszen) beszálláskor az utcai cipőt leveszik és papucsba bújnak

A Sinkanszenben van:

- „telefonfülke”, az utasok csak ott használhatják a saját telefonjukat
- van egy fülke tele apró dolgokkal: gomb, cérna, körömlakkok, ollók, zsebkendők.

Bámultam, hogy mindenki csak egyet vitt el, azt, amire éppen szüksége volt. Általában azt éreztem, hogy a helyiek nemcsak az otthonukat tartják tisztán, hanem az otthonukra vonatkozó szabályokat kiterjesztik a munkahelyükre is (utcai cipő le és papucs fel) valamint a munkába járáshoz használt közlekedési eszközökre is.

Hogyan lehetne e hatalmas különbséget nekünk áthidalnunk?

Mi az a kultúra és tradíció amire szükségünk van?

Mik a terveink? Mennyi időt szánunk a megvalósításra? Hol kezdjük? Mikor?

Balatonfüred és Wimbledon közel 150 éves viszonya a vendégeihez

Balatonfüred nagyon szerethető. Gyönyörű a természet adta környezet. Már ebből meg lehetne élni. A város nagyon sokat tesz e gyönyörű környezetért. Az utak gondozottak, a terek gyönyörű virágokkal pompáznak, a pázsitok élénk zöldek, a parkok bútorai szépek, karbantartottak. Reggelente futni járok, látom a nagyszámú karbantartót, takarítót, akik gépekkel takarítják az esténként vandálok által megalázott virágos ligeteket. A vihar utáni hajnalon fűrészgépekkel felszerelve vágják és hordták a letört ágakat. Elképesztően sok pénzt emészthet fel nap mint nap a város takarítása és a vandálok utáni helyreállítás a különlegesen szép sétányokon.

Wimbledon semmilyen. Tizenkettő egy tucat. Mindössze egy nevezetessége van: a tenisz. Évente két hétre. Ez viszont világszínvonalúan kihasznált. Sehol egy csikk, sehol egy eldobott pohár. A pohárra azért vagyok „allergiás”, mert Balatonfüreden, a bornapokon üveg poharak százait törik szét élvezettel a padokon, és a hullámtörő köveken, azaz a Balatonba dobálva.

Amíg a tenisz wimbledoni világeseménye van, a szomszédos golfpálya gyeppén autós világmárkák parkolnak. Van az a pénz, amiért megéri. A VIP vendégeket ekkor e klubházban látják vendégül, úgy hogy a 120 méter megtételére golfkocsik szolgálnak. Volt szerencsém látni az elmúlt csaknem 150 év teniszgyőzteseinek dicsőségtábláját. Az eddigi győztesek felsorolása, kiírásának módja az évek alatt semmit sem változott. A betű típusa, mérete, színe állandó volt. Ez a tradíció egyik kifejezési formája. Megadják a módját a tradíciónak. A jövő győzteseit is várja nevük kiírásának helye.

Balatonfüreden a hajó kikötőben táblákon látható a balatoni hajózás elmúlt 150 éve. Csak a hajózási társaság neve 13-szor változott ez idő alatt. Itt mi a tradicionális? Az, hogy a Balatonon hajók vannak? Az Anna Báloknak helyszínt adó Anna Grand Hotel 250 éves. Különleges, mindenkinek ajánlom. Az Anna Bálok története 150 éves. Az első bál győztesének neve olvasható. És a többiek?

Tovább megyek. Itthon híres a Füredről induló és ide beérkező, évente megrendezésre kerülő vitorlásverseny. Ez is tradicionális. Lehetne, ha a múlt győzteseit megemlítenék.

Balatonfüred és Wimbledon csak egy ponton hasonlít: mindkettőnek pocsék a gépkocsival való elérhetősége.

Miért nem tanuljuk meg, mit kezdünk a hagyományainkkal? Miért írjuk át folyamatosan a történelmünket? Miért nem tudunk pénzt csinálni a múltunkból (sem)? Balatonfüred (is) miért a politikai csatározások színtere?

Jegyzet

Vegetatív idegrendszeremről a gondolkísérletem

A legjobb szabályozó- és védelmi rendszer, amellyel valaha találkoztam: a vegetatív idegrendszerem által menedzselt jómagam. Például a májam, amióta az eszemet tudom, teszi a dolgát, a szívem ugyanígy. A szimpatikus (nem vegetatív) idegrendszeremmel szabályozott tudatom, vélt felsőbbrendűségével, folyamatosan támadja a számomra legértékesebb rendszert, szerény személyemet, azaz közérthetően az egészségemet. Pia, cigi, stressz, stb.

Na jó, nem közvetlenül támad, de nem is védekezik tisztességesen, csak úgy ímmel-ámmal. A tervek már rég megszülettek, ám folyamatos végrehajtásukról, ellenőrzésükről szó sincs. Jó, ha évente egyszer, úgy szilveszter táján születik egy-egy fogadalom. És az év többi napján, órájában, percében?

Isten óvjon attól, hogy a vegetatív idegrendszerem egyszer kikérje szabadságát, és ez időre átadja feladatait a szimpatikusnak, akár a legapróbb részletességű végrehajtási utasításokkal együtt. Ahogy magamat ismerem, egy órába se telne, és elszúrnék valamit, még akkor is, ha tudatom tisztában van vele, hogy ettől feldobom a talpam.

Ezek után milyen esélye van a tudatomnak, hogy egy számára nem létfonos-ságú rendszert, mint például a vezetés elméletét, sikerrel menedzseljen?

Kedves Olvasó!

Ha kihagytál több részt e könyvből, ne bánd!

Ezen utolsó, Player.hu interjúban mindent megkapsz töményen.

ÖSSZEFOGLALÓ

„A történeted a tiéd. Ez a te szóló játékod”

116. „HA NEM TANULUNK MEG CSAPATBAN GONDOLKODNI, KI VAGYUNK ÜTVE”

Player.hu interjú 2014

Player.hu keretes cikkelőzetese:

Nem ő fújja a passzát szelet, de a világ legsikeresebb cégeivel példálózva állítja, nem a legjobb embereket kell alkalmazni. A félig patyolatként működő első üzletében a budapestiek hiába kerestek sörétet, egy éjszaka megoldották viszont az FBI négy éve megoldhatatlannak tűnő problémáját. 640 ezer dollárért tanulta meg, hol a helyük, milliárdokat kaszált viszont egy őt lehülyéző kanadai embernek hála, miközben még mindig nincs meg a tudása, hogy százfősnél nagyobb céget vezessen. Dr. Kürti Sándorral, a KÜRT Információbiztonsági és Adatmentő Zrt. igazgatótanácsának elnökével beszélgettünk az útvonalukról, párkapcsolati csapatról, primadonnákról, vízholdokról, szeptember 11-éről, pikáns adatok licitjéről, semmit nem érő ötletekről, olthatatlan vágyról, saját magunk kiszorításáról és ingyenes nyelvoktatási programjukról.

Player: Idén hány interjút készítettek Önnel? Mi hányadikak vagyunk?

Kürti Sándor: Hetente nyolc megjelenés van előírva nekem. De tudok pontokat gyűjteni, ha nagyon le vagyok maradva, szerveznek nekem újságíró találkozókat, egy ilyen negyven-ötven megjelenést hoz, és akkor pótolni tudom a lemaradást. Ha gondolja, meg tudom nézni, hányadikak.

Csak azért kérdeztem, mert olvastam erről a rendszerről egy korábbi interjújában, és érdekesnek találtam, hogy egy tulajdonos-cégvezetőnek az alkalmazottja ír elő valamit.

Én ennek a cégnek nem a partizánja vagyok, hanem az arca. Vannak profeszszionális dolgozók, akik azzal törődnek, hogy a KÜRT marketingje a helyén legyen, ilyen értelemben a beosztottjuk vagyok, és ez teljesen normális.

Nem én fújom a passzátszelet, nem szeretem az olyan jellegű főnökösködést, hogy majd én megmondom... Erre vannak a marketingesek.

Az utóbbi időben viszont nem annyira egy informatikai cég vezetőjeként szólal meg, hanem mint példakép, mint sikeres vállalkozó, cégépítő.

Ez nem „Jaj Istenem, hogy történhetett ez” típusú eset. Így terveztük. A cégnek az első generációja mi vagyunk János testvéremmel, de az operatív feladatokat már nem mi végezzük. E váltás legalább tízéves folyamat volt, a cég ezt nem nagyon érezte meg, mert felnőtt mellettem Kmetty József és a fiam, Kürti Tamás, akik folyamatosan vették át a cégvezetést, hogy nagyon nagy lengések ne legyenek. Igen, visszafogtam magam, nehogy beleszóljak, hogy legyen alkalmuk gyakorolni a saját tapasztalataik alapján, vagy akár veszteség alapján is. Ma már 99,9 százalékban nem követek el olyan hibákat, hogy beleszólnék bármilyen operatív feladatba a cég életében.

A veszteség hogy értendő? Nyilván nem csak anyagi veszteségre gondol.

Is. Piacvesztés például. Az egyik legnagyobb álmunk az elmúlt 25 év alatt az volt, hogy '99-ben egy világszabadalmat akartunk eladni Japánba. Sikerült is, nagyon élvezetes volt az egész, hogy hogyan lehet a magyar gazdasági kultúrával a japán gazdasági kultúrát megszólítani. A Sharp megvásárolta az ötletünket – egy filléres chipbe préselt webszervert –, és 2000-ben kötöttünk egy szerződést, hogy 2002-től minden Sharp termékbe bekerül majd a mi ötletünk, ez évi tízmillió darabot jelent.

Megbuktunk. Nem a szellemi tulajdonnal, hanem mert arról álmodoztam, hogy mi a Sharppal folyamatosan együtt is fejlesztünk, hogy ez egy hosszú távú együttműködés legyen. Nem tudtam felmérni, hogy egy száguldó vonat után akarunk menni lovas kocsival. Menet közben rájöttem, de akkor már aláírtam a szerződést. Évi tízmillió dolláros nyereségünk lett volna, helyette sikerült az egész ügyet lezárnom úgy 640 ezer dolláros veszteséggel. Nem volt hiábavaló ez sem, megtudtuk, hol van a helyünk.

Hol van?

Egy nagyon érdekes területen küszködünk. Az informatika borzalmasan gyorsan fejlődik, nekünk követni kell. Azért is jó szó a követés, mert mi azzal foglalkozunk, amit valaki már kitalált. Mondjuk öt cég van a világon, akik hatalmas profitra tesznek szert adattároló-gyártással, akik persze ezeket az információkat nem akarják kiadni. Ezt kell nekünk megint kitalálni. De mindig is ezt csináltuk, a KÜRT nem a nulláról alakult 1989-ben, a KÜRT akkori csapata harminc vagy annál több ipari szabadalommal rendelkezett a mágneses adattárolás témájában.

Hogyan élték meg a rendszerváltást? Értették, érezték, hogy ez mekkora lehetőség?

Én nem. Az világos volt, hogy műszaki dolgokkal foglalkozzak. Vegyipari automatizálást tanultam, 1966-tól a Dunai Kőolajipari Vállalat szerződésese lettem, szerettem is, azt hittem, onnan megyek nyugdíjba. Aztán 1985. április 5-én reggel bementem dolgozni, és délben már az utcán voltam. Egy fél évig nem találtam munkát, miközben családom volt, tartalékaim pedig nem, ezért János testvérem mondta, aki már vállalkozgatott, és volt egy szabadalma meghibásodott adattárolók javítására, hogy ha vegyész vagyok, biztos értek a vegyszerekhez, jól tudok mosogatni, és mosogassam a műanyag dobozokat, amelyekben az adattárolók voltak. Közben pedig kijártam még egy egyetemet.

A testvérem viszont megérezte, hogy vannak óriási lehetőségek, ugyanakkor Magyarország be volt zárva a szocialista világrendszerbe, a nyugati, fejlett világ nagyon szigorúan szabályozta, hogy milyen és mennyi csúcstechnológiai eszköz kerülhet szocialista országokba, ezt hívták COCOM-listának. Amilyen szerencsém volt, én '71-ben a három hely egyikére kerültem, ahol IBM 360/40-es gépek voltak (a százhalombattai finomító mellett a Közpon-ti Statisztikai Hivatalban és a Győri Vagon- és Gépgyárban működtek még ilyenek), akkor azok voltak a világ csúcsai. A testvérem pedig az Elektronikus Mérőkészülékek Gyárában dolgozott villamosmérnökként, és mivel őt nyelven beszélt, oroszul és franciául is, ő utazta körbe a világot, amikor számítógép-honosítást végeztek, vagyis a magyar állam által vásárolt francia számítógépből elkészítették a szocialista országok számára a saját változatukat. Kitanították a franciák és a világ legjobb mágneses adattárolással foglalkozó cégei, hiszen Magyarország felkészült arra, hogy gyártson.

Tehát a rendszerváltás úgy ért minket, hogy volt egy cégecskénk, a Kazetta Gmk, és megtanultunk kvázi gazdálkodni. Egyébként szerintem a rendszerváltás sem azért volt '89-ben, mert a politikusok így akarták, hanem mert a politikában dolgozó gazdasági szakemberek azt mondták, hogy 1989. január elsején új gazdasági törvény lesz, ezzel pedig vége lett annak, hogy nagy magyar állami vállalatok működnek, jószerével megvalósultak a kapitalista gazdálkodás alaptörvényei. Kiderült, hogy az áfának kellene az állam fő bevé-telének lenni, hatalmas vállalatok omlottak össze, elkezdődött a privatizáció. Ez nagyon sok embert sokkolt, sokaknak hirtelen nem lett munkájuk, de akik tudtak kapcsolni, hogy mit kell csinálni, azok végigmentek egy útvonalon.

Mi volt az Önök útvonala?

Magunkban ezt úgy fogalmaztuk meg, hogy nem akarjuk kidobni a szemétkébe azt a tudást, amit megszereztünk. Mi volt ez? A mágneses adattárolók javítá-

tása. A szakemberek, akik nagy magyar vállalatoktól jöttek hozzánk, mind a mágneses adathordozók gyártásával foglalkoztak. A MOM-ban (Magyar Optikai Művek – a szerk.) adathordozókat gyártottak. A KFKI (Központi Fizikai Kutatóintézet) teljes egészében felkészült a winchestergyártásra, hatalmas tisztaterek épültek – hál’ Istennek. Így a KÜRT azonnal ide mehetett. A KFKI gyártási tervei nem valósult meg, mi viszont hirtelen bekerültünk a világ legkorszerűbb tisztaterébe, ahol dolgozhattak a szakembereink, azaz javíthattunk adattárolókat, és még örültek is nekünk, hogy legalább nem lopják szét ezeket a csúcstechnológiájú, hatalmas pénzért épített objektumokat.

Mi tehát éltük a mindennapjainkat, és mindennap azt néztük, mit lehetne jobban csinálni. Örültünk, hogy jóban voltunk Egri Bélával és a KFKI többi szakemberével, hogy együtt tudtunk működni velük. Örültünk, hogy agonizált a Patyolat Vállalat, mert tudtunk bérelni egy Patyolat-fiókot a Fehérvári úton, hogy legyen egy ügyfélszolgálatunk, ahová behozhatják a rossz adattárolókat. Két ajtaja volt az üzletnek, az egyiken a koszos gatyát hozták be, a másikon a rossz winchestereket, de bent ugyanaz a hölgy fogadta az ügyfeleket. Emlékszem, egyszer jött egy újságíró, de nagyon kicsi volt a helyiség, ezért a bolt előtt, egy téren beszélgettünk. A csúcstechnológiáról akartam beszélni, de jött valaki, hogy elromlott a puskáján a távcső, megcsináljuk-e. Olvasta a kirakaton, hogy winchester. Nem, mi nem azzal foglalkozunk, mondtam, és folytattam volna, hogy csúcstechnológia... aztán megint jött valaki, hogy milyen kiszerelesben lehet sörétet kapni. Nem mi nem árulunk sörétet. Erre az újságíró megkérdezte: ne haragudjon, már a második ügyfelet küldi el, egyáltalán miből élnek maguk?

Furcsa körülmények.

Ezek akkor, ott nem voltak olyan furcsák. Aztán ugyanerre a helyre egyszer csak megérkezett az Interpol a magyar rendőrséggel és vagy húsz rendőrautóval: Angliából hoztak számítógépes eszközöket, amelyeket szándékosan rongáltak meg, hogy eltüntessék egy 400 millió fontos sikkasztás nyomait. Négy éve járták a világot, de senki nem tudott segíteni. A mi szakembereink számára viszont ez a feladat nem volt különleges. Ők a MOM-ban olyan berendezéseket gyártottak korábban, amelyek nem voltak a világ legjobbjai, és maga a berendezés tette tönkre a felületet, amin az adatok voltak – ez semmiben nem különbözött attól, amit az angolok szándékosan tettek tönkre. Egy éjszaka alatt megoldottuk a problémát, és egyértelmű bizonyítást nyert, hogy igenis megtörtént a csalás, és meg tudtuk mondani, mennyi hamis értékpapír került a piacra. Egyébként az amerikai vetélytársaink küldték őket hozzánk, akikkel egészen jóban voltunk, nem csak versenyeztünk, együtt is működünk, a pénzt

pedig megfeleztük. Mindez 2001. szeptember 11-éig tartott, vagy utána még egy-két hónapig.

A terroristák átvitt értelemben a KÜRT-re is csapást mértek?

Ilyen az élet, nincs nagyon jó, nincs nagyon rossz: szeptember 11-e nekünk olyan volt, mint üveges tótnak a hanyatt esés, és a mennybemenetel egyidejűleg. Fantasztikusan jó reklámunk volt: egy kis magyar cég segít az amerikaiaknak szeptember 11-ével kapcsolatban – két héten belül itt volt a CNN. A másik oldalról hatalmas veszteség. Mi addigra tizenhat európai országban adtuk el az adatmentésünket European Data Recovery Service (EDRS) néven: szerződést kötöttünk az országok legjobb szervizeivel. Ők hirdették, hogy adatot mentenek, de nem tudtak, csak összegyűjtötték, elküldték nekünk, mi megoldottuk a problémát, aztán visszaküldtük, ők pedig visszaadták az ügyfélnek. Mi fix áron dolgoztunk, ők bármennyit kérhettek.

Szeptember 11-e után viszont az említett amerikai partnerünket felvásárolta az FBI, mert rájöttek, hogy az adatmentés állambiztonsági ügy, és tízszeresére növelték a cég kapacitását, hogy hasonló esetben ne kelljen máshoz fordulni megoldásért. A tízszeres kapacitásnövekedést viszont el is kell adni; ránéztek az internetre, megtalálták a hálózatunkat, és két hónap alatt felvásárolták. Összeomlott az egész üzlet. Beszéltünk korábban a veszteségekről – hát tessék, ennél nagyobb bukást... Adatmentéshez Magyarország kicsi piac, nekünk sokkal nagyobb kapacitásunk van.

De túléltek, 2002-ben pedig saját céget alapítottunk Németországban, a Kuert Datenrettung Deutschland GmbH-t. Nagyon büszkéek vagyunk rá, mert olyan jó nevű, hogy több multicégnek elő van írva, hogy a kötelező menteni valójukat oda hordják be. Multik Magyarországon is vannak, ezért előfordul, hogy a magyar leányvállalat kiküldi az adatokat, de nekünk ott csak eladók vannak, ezért visszaküldik ide, megoldjuk, aztán visszaküldjük, aztán visszaküldik ide. Érthető?

Tehát ebbe az épületbe küld mindenki mindent továbbra is?

Igen, kezdetben nem így volt, de volt egy negatív tapasztalatunk, a technológiánkat el akarták lopni, és azt mondtuk, nekünk túl sokban lenne, ha meglopnának, és a technológiai csapatunkat hazahoztunk. Külföldön csak kereskedőink és marketingcsapatunk vannak.

És ha valaki itthon akarná ellopni?

Nincs védelmünk arra sem. Persze nagyon alaposan megnézzük, kit veszünk meg, de nem tudjuk megakadályozni, volt olyan emberünk, aki Hollandiába ment el adatot menteni, úgy, hogy a mi technológiánkat vitte. Ezzel nem tu-

dunk mit kezdeni, nem tudjuk lelőni. Egy dolgot tudunk tenni, hogy gyorsabban futunk, mint más. A jelen tudás ellopható, de jövőre ez már nem érvényes, évente teljesen lecserélődik minden. Persze a KÜRT adatmentési technológiája az elmúlt harminc–negyven évre az összes eszközre vonatkozik – ez kb. tízezerfajta különböző gyártmány –, ennek itt megvan minden tudása és eszköze ebben az épületben, de a holnapiaknak nincs meg, arra viszont itt a fejlesztésünk. Nagyon sok adatmentő cég van, amely egy adott problémát meg tud oldani, olyan van kevés, amely olyan, mint egy baleseti kórház, ahol nem kérdezik, hogy a kulcscsontod törött vagy a szemed sérült meg. A KÜRT is nagyjából ilyen, nem specializálódott arra, hogy csak a füledet tudjuk viszsza varrni, és ha más problémád van, akkor inkább dobod fel a talpadat, mert mi nem tudunk mit kezdeni vele. Ilyen „mindent megoldunk cég” három–négy van a világon.

Érezhető, hogy a cégek komolyabban veszik az adatok biztonságos tárolásának fontosságát, a megelőzést?

A cégek racionálisan működnek, értékarányosan gondolkoznak. Ha volt egy adatvesztése, felméri, mennyit veszített, és össze tudja hasonlítani, hogy ha a védekezésre fordít, megéri-e neki. Érdekes dilemma volt, amikor felvetődött, hogy az adatmentés mellé bevegjük-e az ellentettjét, az adatvédelmet. Sokan azt mondták, hülyék vagytok, kevesebb lesz az adatmentés. De nekünk a kanadai állam nagyon nagy jötevőnk.

Megmagyarázom: 1989-ben a kanadai állam tanácsadókat küldött ide, akiket ingyen igénybe lehetett venni, mi is kaptunk egyet. Akkor volt annyi idős, mint most én, néztem rá, hogy egy öregember mit keres itt. Nagyon értelmes, egyszerű kérdéseket tett fel. Hányan vagytok? Tízen voltunk, mondtam, hogy tizenketten, hogy kicsit azért nagyobbnak lásson. Hány kompetenciátok van? Hát rendszerintegrációval foglalkoztunk, winchestereladással, számítógép-szereléssel és még vagy tíz egyéb témával... Azt mondta a kanadai, ez nem jó, mert nem vagytok hitelesek. Egy ekkora csapat mondjon egyet. Egyet? Hogyhogy egyet? Te sose éltél itt, éhen fogunk döglenni... De csak hajtogatta. Hát mondom: adatmentés. Aztán elment, mi meg visszaírtuk az összest. Egy év múlva visszajött, elém állt, hogy nem hiszi el, hogy a kanadai állam ilyen hülyéknek nyújt segítséget, mint ti vagytok.

Ez megfogott. Milliárdokat tett az az ember a zsebünkbe azzal, amit mondott: építs brandet! Egy témával tudsz brandet építeni, már kettővel se. 2000-ben még élt, és akkor megkérdeztem, lehetne-e egy kapcsolt vállalkozás az adatbiztonság. Egész jól hangzik – felelte, mert ahogy egy naponta tudót operáló orvosnak elhiszik, hogy a dohányzás káros, úgy nekünk is elhiszik, hogy tud-

jük, mitől omlik össze egy rendszer, hogyan lehetne megelőzni. Valójában ez teljesen más technológia, két külön világ a cégen belül, de a vevő szempontjából ezek összefüggenek.

A vevők szempontjából, akiknek az inkognitójára önök nagyon ügyelnek. Ez rendben van, de mi a helyzet, ha a megmentett adat bűncselekményre utal?

Mi nem vagyunk rendőrség, de próbálunk tisztességesek maradni. Egyszer kell csak egy ilyen cégnek megbuknia, hogy valamit kiloptunk a zsebéből, kész, vége lenne a cégnek, ide soha többet nem jönne senki. Eddig olyan harminc–negyven ezer adatmentést végeztünk, az esetek legnagyobb részében nem látunk bele az adatokba. Mi fizikai oldalon megoldjuk a problémát, és nem érdekel a logikai oldal, mert akkor az is működni fog. Ez azt jelenti, hogy mi azokat a törvényszerűségeket ismerjük, ahogy az adattárolás történik, de hogy ezek a tárolt adatok hogy kapcsolódnak egymáshoz, kinek mi a jelszava, mi nem ismerjük. Ez olyan, mint egy puzzle, rosszul nem lehet összerakni, vagy jól, vagy sehogy, ha látjuk a képet, ha nem.

Természetesen, ha most konkrétan megbízna azzal, és megfizeti a megfelelő pénzt, hogy ezt feltörjük, akkor természetesen rááll egy csapatunk, de az esetek 99,5 százalékában nem ez a történet. Van a fél százalék, amikor illet kérnek, vagy valami pikáns dolgot kérnek. Például valaki behoz egy adattárolót, és azt kéri, hogy mentsük le róla az adatokat, aztán megjelenik egy másik fél, aki abban érdekelt, hogy ne mentsük le az adatokat. Ilyenkor mi van? Ha piacszerűen nézzük, akkor annak dolgozunk, aki többet fizet. Ha csak gazdasági verseny van, ezt tesszük. Ha ez törvényekbe ütközik, akkor pedig általában azt tesszük, amit az adott nemzetnek, például Magyarországnak az adóhatósága előír. Lehet, hogy többet fizetne érte a másik fél, de ezek normális játékszabályok, egyszerűen az vezérel minket, hogy szeretnénk ennek a piacnak hosszútávon békés szereplői lenni.

Egyszer azt nyilatkozta, hogy csapatot tud építeni igazán.

Hát szeretek, azt nem tudom, hogy tudok-e.

A jelek szerint jól megy a dolog. Nyilván furcsa a kérdés, hogy hogyan kell csapatot építeni...

Nem az, ez tán a legkomolyabb kérdés, ami mindenkit nagyon kéne, hogy érdekeljen. Mert ezt a csapatot nyugodtan lehet úgy is érteni, hogy a kedvesemmel egy csapatot. Hogy a családommal egy csapatot. Meggyőződésem, hogy nagyon sokan úgy éljük az életet, hogy ez magától értetődő. Nem magától értetődő. Hogy viszek-e a kedvesemnek virágot, mert szereti? Hogy ha

a verseket szereti, én is ráfanyalodom-e, és nem kiröhögöm, hogy de ódivatú vagy, hanem meglepem azzal, hogy megtanulok egyet. És ezek nagyon ritkák. Pedig ez a csapatépítés, hogy otthon tudok-e olyan körülményeket teremteni, ami élvezetes, hogy tudok-e hosszútávon gondolkozni.

Egy-egy dolgot elcsípve abból, amit a Kemény Dénes mondott, hogy milyen nagy problémát jelent a válogatottat összeszedni. Mert mindenki, a játékosok és a játékosok környezete is úgy gondolja, hogy a legjobb tizenháromnak kell lennie a magyar vízilabda-válogatottnak. De Kemény Dénes nem így gondolta. A legjobb négynek ott kell lennie, a többinek meg a legjobb vízholdónak kell lennie, akik elviselik ennek a négynek a zsenialitását, és a legjobbak abban, ahogy kiszolgálják a legjobb négyet. De ezzel senki nem akar egyetértetni, mert azt mondja, hogy én az ötödik vagyok, akkor miért nem vagyok benne a legjobb 13-ban.

Hogyan találja meg a legjobbakat és a vízholdóikat?

Az én fejlődésem, amit megpróbálok követni: a világ kitanulta, hogy kik a legjobb csapatépítők, hol tanítják ezt a legjobban, rá kell csak nézni a rankingben: Harvard, Stanford, MIT. Ezek a legjobb egyetemek, akik ott tanulnak csapatépítést, vagyis menedzsmentet, azok tutira évi 200 ezer dolláros fizetéssel kezdik, ami négyszerese az Egyesült Államokban az átlagfizetéseknek. Ha ez így van, akkor nem kell más: ott, azon a polcon ezeknek az egyetemeknek a tankönyvei vannak. A professzort nem tudom megvenni, de azért valamelyest ezekből a könyvekből el tudom sajátítani e gondolkodást, vagy megpróbálhatom, amit ezektől a professzoroktól előszóban is megkaphattam volna, ha a Stanfordon végeztem volna vagy a Harvardon. Én Veszprémbe jártam, nagyon jó tanáraink voltak, de ez más. Ha azt látjuk, hogy az a csapatépítési módszertan, amit a Harvardon dolgoztak ki, aztán bevezették az Egyesült Államok teljes államgépezetére, és a Fortune 500-ban szereplő cégek több mint háromnegyede ugyanezzel a módszertannal építi a csapatát, akkor ez olyan nagyon rossz nem lehet.

Mi az, amit mi általában nem, vagy rosszul értünk?

A mi kultúránktól ez nagyon messze van, ezért nagyon nehéz megérteni, akik mégis megpróbálják, mindig csapdába esnek, mert ők a hármassugrásból csak a harmadik ugrást akarják megtanulni, azt, amivel a célba lehet érni. De hogy hol kezdődik az egész... Az alapokat olyan nehéz megtanulni, és nálunk ez teljesen hiányzik. Azt például, hogy bizalom vagy olthatatlan vágy, kimondani sem szeretjük. A szerelemben el tudjuk képzelni, hogy valakit ágyba kéne vinni, de ennyi. Pedig az olthatatlan vágy a gazdasági életben is működik. Tudunk-e kontributív együttműködést kialakítani valakivel. A KÜRT huszonöt éve van Magyarországon, még nem sikerült egy céggel sem kontribúcióba

kerülni, és együttműködni a legapróbb részletekig, hogy olthatatlan vágyat érezzünk, hogy intellektuális élmény legyen nekünk együttműködni. Amikor Németországba kimentünk, egy hónapon belül kontribúciós szerződést ajánlottak nekünk, hogy gyerünk; fogalmunk sincs arról, hogy ti mit tudtok, de felajánlunk pénzt, és aztán évente majd mindig megnézzük, hogy tényleg teljesítettetek-e. Ez egyébként egy állambiztonsági szervezet, és tizenegy éve működik a dolog.

Itthon pedig nem tudjuk elérni, hogy az egészségügyben legyen valamilyen kassza, ami arra szolgál, hogy ha megjelenik nálunk bármely intézmény az ajtóban, hogy azonnal kell a segítség, életbevágóan fontos, de nincs pénzük, akkor ezt valahogy megoldjuk. Terrorizálva vagyunk, mert nem merünk nemet mondani, ezért mindig azt kérem, hogy írjanak valami szépet, ezzel van kitapétázva a folyosó. Ez nem az egészségügyi intézmény problémája, de a KÜRT-é sem.

Fontos lenne, hogy felelősségteljesen gondolkodó embereket kaphassunk. Nem kapunk, az egyetemeinken végzetek nem ilyenek, nem is tudják, milyen csapatban dolgozni. Mindenkinek kredite van, ő önmaga küzd azért, hogy végezzen. De ma, legalábbis a mi iparágunkban, a primadonnák nem élnek meg. Itt olyan cégek élnek meg, mint például a Microsoft. Elöl van Bill Gates, mögötte 140 ezer ember, és egy irányba húznak. Hát hol tudunk mi ilyet építeni? Pedig milyen jó lenne! Egyszer egy tévéinterjúban egy riporternőnek az volt a gondolata, hogy Gates megosztó személyiség, a világ egyik fele szereti, a másik utálja. Szerintem nem így van: az Egyesült Államokban szinte mindenki szereti, racionális okból, mert rengeteg pénzt csinál, azt leadózza, így közvetve minden amerikai állampolgár részese annak, hogy ő a világ leggazdagabbja. És ezt értik. Nálunk az ilyen gondolatok nem mennek végig. Aki gazdag, az biztos túl sokat lopott.

A KÜRT-nél hogy érik el, hogy ha nem is 140 ezer, de mondjuk száz ember egy irányba húzzon?

Mi azért vagyunk ennyien, mert nincs meg a tudásunk, hogy többen legyünk. Ha tudnánk, akkor nagyobbak lennénk. Nagyon egyszerű a gazdasági egyszerű: ki lehet menni versenyezni egy pályára. A fociban egyszerre tizenegy embert tud kiküldeni az edző, a gazdaságban valaki tizenegyet, valaki százhetvenet. Az ember azt gondolja, aki többet tud kiküldeni, az nyerni szokott. Mi nem tudunk száznál többet kiküldeni, és ez is óriási dolog mondjuk egy kézilabda-válogatott vagy egy vízilabda-válogatott létszámához képest, és ott is mekkora verseny van azért, hogy ki lesz az olimpiai bajnok. A gazdaságban általában az a bajnok, aki nagyobb csapatot tud építeni.

Az emberiség azért vált az evolúció győztesévé, mert megjelent a kultúra nevű csomaggal, ilyet pedig egyetlen más élőlény sem tudott. Ha meg így van, akkor miért van az, hogy a népek nagy része – és a miénk is sajnos beletartozik – sokkal jobban tudja értékelni az evolúciós élményeket, a haragot, a dühöt, mint a kulturális élményeket? Miért van az, hogy nem tudjuk a kultúrelemeket összerakni? Ha mi meg akarunk állni, és a KÜRT szeretne nemzetközi területen megállni, meg kéne tanulni a többi kultúrában való gondolkodást.

Azok az attitűdök, amiket a média önt a nyakunkba, mind ellene vannak ennek, ezek nem globális gondolkodások, hanem particionálisak. Egy picit részt kiragad a valóságból, azt felnagyítja, és úgy csinál, mintha csak az lenne. Eből adódóan magunkat szorítjuk ki a terepről, hiszen nem akarjuk megérteni a másik gondolkodását, és még a saját racionális gondolkodásunkat is lebutítjuk, mert azt mondjuk, hogy a háromszázalékos hiány az az igazi gazdasági cél. Az száz célból egy, és ha azt teljesítjük, az nagyon jó. Csak a kilencvenkilencet is még oda kell tolni, mert azok az országok, akik az elsők között vannak, kilencvennyolcat teljesítenek a százból, és nem egyet.

Értené ezt a magyar társadalom?

Nem tudom, de hogy ebbe az irányba kellene elmenni, az egészen biztos. Ha bezárkózunk, akkor egész biztos magunkat szorítjuk ki a terepről. A világ nem kíváncsi a mi unikális világ-megközelítésünkre. A világ arra kíváncsi, hogy mit mond a Harvard, mit mond a Stanford, mit mond az MIT. Akinek van egy kis sütnivalója, a gyerekeit ebbe az irányba akarja terelni, és nagyon nem érdekli a világot az unortodox gondolkodás. Egy példa szeptember 11-e kapcsán: a támadás után az FBI utánajárt, hogy hány szabadalom van a repülőgépek belső ajtajára vonatkozóan. 14 ezer. Hány szabadalmat valósítottak meg ezek után? Piaci helyzet volt, lepottyant egy csomó gép, mert a terroristák egyszerűen átsétáltak a pilótafülke ajtaján. Mindegy, mit mond, például tizennégyet. Nem hiszem el, de legyen. Akkor mi történik? Minden ezrediket megvásárolták és alkalmazzák. Tehát minden ezredik feltaláló kapott valami üveggyöngyöt, de erre az egyre jut 999 elkeseredett feltaláló, akinek nem veték meg a találmányát, pedig itt volt a piaci helyzet.

Magyarán a világ tele van ötletekkel, de az még semmi. Akkor valami, ha van egy csapatod, ami azt az ötletet előrenyomja, hogy megelőzzön ezer másik ugyanilyen ötletet. Ha nem így akarunk tanulni, viselkedni, gondolkodni, csapatot építeni, akkor ki vagyunk ütve. Senkit nem érdekel a történelem, minden népnek van történelme, nem kell abba belegabalyodni, a gazdaságban a jövő érdekes egyedül, hogy hova juthatnánk el, meg azért még a jelen. Ha nem tudunk jó célokat kitűzni, nem tudunk értelmesen beszélni, inkább dogmákat

mondunk, totemoszlopokat akarunk tisztelni, megtehetjük, szabad ország vagyunk, csak nem jutunk sehova.

Az imént elmondottak miatt támogatják az oktatást?

Részben. Az anyukám tanító néni volt, nagyon rossz pénzügyi helyzetben nőtünk fel, és anyu nem élte meg, hogy mi már vállalkozók lettünk. Ez az egyik, hogy jó lenne anyura emlékezni, és az oktatásba betenni. De van másik is: el kell érni ilyen kort, amilyen nekem van, amikor az ember fiatal, nem gondolkodik nagyon szociális felelősségtudatban, vagy nem gyakran. De azért az ember találkozik megdöbbentő adatokkal, és vannak, akik próbálnak valamit tenni, akár cseppet vinni a tengerbe.

1989-ben alakult a KÜRT, '91-ben, tehát az első éves eredményünket betettük egy középiskolába, megalapítottuk a KÜRT Gimnáziumot. '96-ban kaptam egy sikerdíjas állami megbízatást, hogy a meg nem valósuló expó területén legyen egy innovációs park. Sikert, apukájának érzem magam. 12 milliót kaptam, ez rengeteg pénz volt '96-ban; azt mondtam a gimnáziumunk igazgatójának, hogy a következő öt évben minden osztályban szeretnék két cigánygyereket látni, cserébe kifizetem a tandíjuk kétszeresét. Nem tudta az iskola megoldani, nem azért, mert rossz, hanem mert a szülők és az ott lévő gyerekek együttese tiltakozott. A magyar közösség ezt nem tudta elviselni. Az egykori veszprémi egyetemi szobatársam is egy cigánygyerek volt, aki ott maradt az egyetemen oktatni. Csináltunk egy alapítványt, a H2O-t, a Hátrányos Helyzetűek Oktatása programot, és kitaláltuk, hogyan lehet a hátrányos helyzetű cigánygyerekekből olyan tudással felszerelt gyerekeket nevelni, melyet az állam elismer, tehát érettségije, diplomája, nyelvvizsgálja legyen. Azt mondtuk, mentorok jelentkeztek, ha tudtok gondoskodni egy cigánygyerekről, hogy eljusson a diplomáig, ötmillió forint fogja ütni a markotokat; ha érettségit tudtok adni, egymillió forintot kaptok; egy nyelvvizsgáért félmilliót. És működik, 61 diplomásunk van.

2007-ben belevágtunk, sokadmagunkkal a hazai hátrányos helyzetű iskolák felszámolásába. megismertük az USA KIP rendszerét. Arra gondoltam, hogy jó, ez sokkal hatékonyabb módszer, mint amit mi csináltunk. Mert egy iskolába jár kétszáz-kétszázötven gyerek, mi meg nem tudom hány év alatt 61-et taníttattunk, és rengeteg pénzbe került. Egy iskolának meg, kiszámoltam gyorsan, negyvenmillióba kerül a végleges átalakítása, és öt év melót kell belerakni. Összeálltunk, még egy Európai Unió díjat is kaptunk, de most már mondhatom, belebuktunk.

Hogy lehet negyvenmillióból megoldani egy ilyen összetett problémát?

Egy stanfordi módszerhez hozzacsaptunk három magyar innovációt. Az volt a gondolatunk, hogy ha van egy iskola, ami kihámozta magát a szemétből, és hátrányos helyzetű számaikat leküzdve az átlag magyar iskolák fölé keveredett (a hiányzások megszűntek, a kriminalizáció megszűnt, és a gyerekek továbbtanulása nem 10 százalék alatti, hanem 90 % fölötti lett), ami fantasztikus, akkor ezt franchise-módszerré kell alakítani, ez pedig menedzserként megoldható. Írjunk le mindent, akkreditáltassuk az egész rendszert, minden jogot szerezzünk meg, és kezdjük el az oktatók felkészítését. Itt van egy iskola, csináljunk tízet. Az elmúlt öt évben ez megtörtént. Akkor azt mondtam, a következő öt évben csináljunk a tíz iskolából százat, a harmadik öt évben akkor a százból lehetne csinálni ezret, és akkor ez körülbelül ki is fújna. Ezt a tizenöt évet még az életkoromban be is tudom vállalni, és ez egy jó életcél, ezt örömmel tudom csinálni.

Egy iskola negyvenmillió forint, de ez végleges, onnan nincs visszalépés, mert az iskolába bemenő nem verbális gyerek verbális gyerekként jön ki, és ez jó a tanárnak és a szülőnek is. Ma a beszélni nem tudó gyerek ugyan így jön ki az iskolából, mert, nem tudnak mit kezdeni vele, mert nincs meg ma az általános iskolákban az a képesség, gondolkodás, technológia, lehetőség, hogy egy olyan gyerekkel megszerettesse az iskolát, aki utál bejárni. Az egész rendszer egyik alapja, hogy nem a gyereket kell először bevinni az iskolába, hanem a szülőt. Ha a szülő megszereti az iskolát, akkor reggelente ő fogja betolni a gyereket az iskolába. Fantasztikus, és működik.

Min bukik el a dolog? A pénzen? A hozzáálláson?

Főleg a hozzáálláson. A magyar állam a hozzáállását se tette hozzá, eljöttek, megveregették a vállunkat, hogy nagyon ügyesek vagytok, és soha többet nem jöttek. Nagyon nagyszámú önkéntes volt, de nem lehet önkéntesekkel megoldani, ezt a rengeteg feladatot, ehhez pénz kell. Tíz iskolánál tartunk, ehhez 400 millió forint kellett volna, az állam egy fillért se adott, vállalkozóktól összejött közel százmillió.

De hogy pozitívan zárjuk a beszélgetést: említettem a három magyar innovációt, abból az egyik megint János testvéremé. Kitalált egy nyelvoktató rendszert, szakemberek kimérték, hogy mindez hatalmas változást okozott a gyerekekben, imádnak nyelvet tanulni, naponta ezer cigánygyerek van fenn a neten ebben a tíz iskolában, ahol ott vannak a számítógépek. Arra gondoltunk, hogy a nyelvtanítást önmagunk is meg tudjuk oldani, nem kell külső segítség, csak az igény felmérése és kielégítése. A KÜRT informatikai infrastruktúrája elég nagy ahhoz, hogy nem ezer gyereket tud folyamatosan kiszolgálni,

hanem tízezret is, tehát nem tíz iskolát, hanem százat, ha pedig ez megvan, akkor a következő lépést is vidáman kiközhögné a rendszerünk, akár minden hátrányos helyzetű iskolát kiszolgálhatnánk.

Persze ehhez tanári közreműködés is szükséges, ezt pedig nem lehet pénz nélkül megoldani, de a KÜRT képes rá, hogy a Tabetto-rendszert ingyen adjuk. Pillanatnyilag tizenennyolc iskolánk van, ebből három romániai magyar iskola, ahol lehet angolul tanulni. A következő tanévre plusz négy nyelvünk lesz, a német, a francia, a spanyol és az orosz, és talán be tudjuk venni egy-két környező ország nyelvét, mint a román vagy a szlovák. Bármelyik nyelvről lehet bármelyiket tanulni, akár tanár jelenléte nélkül is, megfelelő informatikai támogatással. Egy gyerek nagyon gyorsan bele tud szeretni, a beszédet és az írást is tudja gyakorolni, a rendszer ellenőrzi, hogy a gyerek kiejtése mennyire hasonlít az eredeti kiejtéshez. A cigánygyerekek szinte mindegyikének csodálatos a zenei érzéke, azonnal ráéreznek, és sikerélményük van.

Ezt tudjuk saját erőből megoldani: ha egy jóérzésű tanár ír nekünk, akkor segítünk, ez a magyar iskolákban felhasználható, akkreditált tananyag.

Szeretném könyvemet néhány jó történettel zárni.

Szeretném, hogy a Kedves Olvasó jó érzéssel,
mosollyal az arcán tegye le könyvem.

117. „A 21. SZÁZAD VALUTÁJA A SZÁMSZERŰSÍTHETŐ BIZALOM”

Bizalmi Kör

Vagy 10 éve láthatom Gangel Péter küzdelmét, a Bizalmi Körének építését. A napi küzdelmeit, a csapatépítését, a vezetői gondolkodását. Hallhatom logikusan összerakott gondolatait a BIZALOMról, csupa nagybetűvel. Megtisztelő volt, hogy többször járhattam a hangyaszorgalommal épített csapatainál előadni. Miről? Arról a speciális bizalomról, ami a KÜRT munkáinak alapkövetelménye: add át olvashatatlan adataidat és mi olvashatóvá tesszük.

Meghívásai azért voltak megtisztelők, mert azzal, hogy a KÜRT-t körülvevő bizalomról beszélhettem, lényegében az ő Bizalmi Körének adtam muníciót, hogy lám, működik a bizalomra épülő gazdaság az adatmentés területén (is).

Láttam Gangel Péter TED előadását, melynek címe „a bizalom forradalma” volt. Kimondta, hogy:

- „Bizalom hiány van. Az intézményesített bizalom sorra veszti el hitelességét, amitől tömegek veszítik el bizalmukat.
- Mindenkinek van története a bizalomról. De a bizalom hiányáról beszél szinte mindenki.
- Ha ekkora hiány van a bizalomból, akkor e területen lehetne lépni. Hiszen nem annak van bizalma, akinek pénze van, hanem ahhoz megy a pénz, aki bizalmat áraszt.
- Ha tömegek érzik magukat kiszolgáltatottnak, az forradalomhoz vezet.
- Az intézményesített bizalomnak vége és a közösségi bizalom ideje jött el.
- A fenti állításokból oda jutottam, hogy el akarom nyerni a partnereim bizalmát, ez a célom, és azért kelek fel minden nap, hogy erről beszéljek, és ezért tegyek.

Milyen egyszerűen hangzik e gondolatsor. És milyen logikus.

Gangel Pétertől hallottam egy Peter F. Drucker idézetet: „A kultúra megeszi reggelire a stratégiát” Mindez igaz. Azokban a demokratikus országokban, ahol a kultúra már tényleg a stratégia előtt jár.

118. „EREDETINEK SZÜLETTÉL, NEM TÖKÉLETESNEK”

Búgócsiga

Balatonfüred tánczenekara. Csinos, kulturált, kedves, képzett zenészek, és nagyon szerethetők. Közel egy tucat kiváló zenész és énekes. Megtalálták hangjukat kisebb csapatokban, sőt önállóan is. Az igazi ünnep azért akkor van, ha együtt játszanak.

Évekkel ezelőtt, egy hétvégén, Alsóörsön, délamerikai zenét hallottunk. Bementünk, cuccainkat ledobtuk a színpad sarkába, és táncoltunk. Önfeledten. Majd szünet lett. A szaxofonos Dervalics Robi felismert és odavonszolt a Polgármester asztalához. Megtisztelő volt, de kiestem a komfortzónámból. Itt táncos voltam a partneremmel, és nem a vállalkozó egy gyönyörű nővel. Szerencsére a Polgármester Úr a helyzet magaslatán volt, néhány udvarias szó, és elengedett. Ő is táncos volt itt és nem politikus.

Nekünk Balatonfüred elsősorban a táncos esték élvezetét jelenti. Boros Peti, Dervalics Robi, és néha együtt a Búgócsiga, de Füzi Gabi bácsinál is megjelenünk, valamint a Gemini zenéjére is gyakran táncra perdülünk. Ők együtt jelentik a napi gondoktól való felszabadulást. Sokkal tartozunk Nekik.

Bezegh András: Amerigo Tot a Kol Klubban, 1969-ben

Wikipédia: Amerigo Tot magyar szobrászművész 1909–1984

Veszprémben az egyetem kollégiumának földszintjén volt a pinceklubunk, a Kol Klub. Minden más jóra való egyetemnek valamilyen pincében volt a pinceklubja, de Veszprémben nekünk nem volt pincénk. Hasonlóan rendhagyó volt az is, ahogy a Klubba meghívtuk világhírű hazánkfiát, Amerigo Totot. De nem a klub helységébe hívtuk, hanem a jóval nagyobb kollégiumi társalgóba, amely meg is telt érdeklődővel. Kalandos élete mellett természetesen művészetéről, alkotásairól szólt Tot előadása. Majd kérdezhettük a művészt.

Sok udvarias kérdés hangzott el, sok udvarias válasszal. Ekkor egy magas, farmernadrágos fiatalember – jellegzetes, sielésnél hóékezésnek nevezett lábtartással – megkérdezte *„mégis mi a művészet abban, hogy a természetben tonnaszám található köveket alkotásként mutat be?”*. Lehet, hogy a kérdés még ennél is pimaszabbul hangzott el, de Tot higgadtan és hosszasan fejtette ki: *a művészet a természetből elkülönítés és megváltoztatás, a piedesztálra emelés, de leginkább annak a tárgynak más összefüggésbe helyezése általi üzenet létrehozása*. Ezt a farmeres fejcsóválva, dűnnyögve hallgatta végig, aztán kételkedő arckifejezéssel leült.

A farmerest Kürti Sándornak hívták, aki bő ötven év után értette meg, mi a „piedesztálra emelés” és a „más összefüggésbe helyezés”, és sorozatban készíti jellegzetes, időnként groteszk műalkotásait. Már-már művészet...

Alkotásaimból a mozdíthatók eladók

Nekem jó volt, büszke voltam rá, hogy a helyzetemből adódóan a szociális felelősségvállalási programunk részese, aktivistája lehettem. Ennek főbb megnyilvánulása a közoktatás és a roma gyerekek oktatásának támogatása volt. Mióta visszavonultam e jóérzésemet az előadásaim után járó tiszteletdíjak valamely alapítványomba való átutalása biztosította.

Most újítok. Voltak, vannak és lesznek alkotásaim, melyeket az elmúlt években, Amerigo Tot-tal való több mint 50 évvel ezelőtti találkozásom katalizált. Néhány éve Bezegh Andris barátomnál egy cseresznyefa kiszáradt, így kivágták. Elkértem a rönköt és felöltöztettem vele a kerti vízcsapomat, melyet addig egy méternyi függőleges vascső testesített meg. E felöltöztetett vízcsapomat még egy tucat kerti alkotásom követte. Például e cseresznyefa maradék rönkjébe véstem egy „Rubik kockát” befoglaló mélyedést. Látványos lett.

Az itt bemutatott 18 alkotásomat eladásra szánom.

Meg az új alkotásaimat is.

Email címem: sandor@kurti.co

Ha tetszik, írjon, megalkuszunk, és fizet az alapítványunkba.

A KÜRT Alapítvány adatait a 90. oldalon találja.

120.1

Jézus és Lenin 2018

1993-ban nyakunkba szakadt a Hajdúszoboszlói Téglagyár. 1998-ban sikerült eladnunk. A gyár területéről mindössze egy Lenin intarziát hoztam el. A budai hegyekben sétálva találtam egy tizenötcentis keresztre feszített, fém Krisztus szobrocskát. Ha a Krisztus az ismert helyzetben van, akkor a fiatalok egy szép intarzia háttérben gyönyörködhetnek. Az idősebbek, emlékeikből adódóan, megfordítják a képet és így Lenin sziluettjét látják fülbevalóval.

(E kép magassága: 57 cm, szélessége: 47 cm, vastagsága 6 cm) kezdő licit: €600

120.2

Bécsi kisiskolások fotója 1902-ből

Régiségkereskedőnél találtam Balatonfüreden. A képet keretbe tettem, elejét és hátát is beüvegeztem, így a német felirat is olvasható, miszerint a bécsi 8. kerület iskolájának tanulói láthatók az 1902-ben készített, igen jó minőségű fekete-fehér fényképen.

Megtalálja az Ön bécsi nagypapáját? (37, 54, 3) €200

120.3

Bringa: használhatónak kicsi, modellnek nagy 2021

Balatonfüredi szerzeményem a fémből és fából készített bringa, mely játéknak nagy, használni kicsi. Keretet kapott, így falra akasztható és szemet gyönyörködtető.

(65, 48, 6) €700

120.4

Három roma alkotás egy keretben 2019

Az első egy művész alkotása, a második egy kisgyereké, a harmadik a romák lakta Told község faüzemében készült népi motívumokkal festett „lekváros doboz”. (46, 63, 5) €200

120.5

Virágcsendélet két fehér keretben 1930 (?)

Egerben, kacsatvásáron, idős roma festőtől (?) – vásároltam 2017-ben, majd két keretbe raktam.
(54, 44, 3) €250

120.6

Virágcsendélet

Egerben, kacsatvásáron idős roma festőtől (?) – vásároltam e két képet 2018-ban. Közös keretbe foglalva született meg ez a műtárgy. (35, 34, 3) €300

120.7

Kérlek, az ajtót zárd be!

A 100 éves ajtónk megmaradt „lelke”. A háborúban szétlőttek mindenünket. Az ajtóinkat is. E „részletet” az asztalos mestervizsgámhoz készítettem a darabjaiban megmaradtakból 1966-ban. (60,47,15) €1100

120.8

Ollók a születéstől a halálig

Orvosi ollók a budaörsi kacetvásárból, feldobva egy rozsdás munkaeszközzel 2021. (34, 44, 4) €450

120.9

Kimért borok kimérője, és egyebek az 1950-es időkből

Kacatvásári szerzeményeimből. Legutolsó a colstok volt, de az is autentikus.

(44, 55, 10) €870

120.10

Kolbásztöltő az 1870-es évekből

Nekem tetszett a fehérre fröcskölt fekete keret sarka. És Önnek?

A kolbásztöltőt a szomszédomtól, a keretet összetörve, a budaörsi kacatvásáron kaptam.

(55, 44, 15) €480

120.11

Melyiket választhatom? 1950 (?)

A veszprémi kacatvásáron vettem 2021-ben az 1950 körüli, fusizott sarlót és a viharvert cipész kalapácsot. A megszokottól eltérően, fordítva helyeztem el ezeket a kép piros hátterén. Ide került még egy USA névjegykártya tartó, melyet a Pentagonban kaptam. A két hatalmas ország jelképe egymás mellett. Tobzódtam.

(54, 44, 6) €500

120.12

Piatnik kártyák két alkotásomon (a Piatnik Kártyagyár alapításának éve: 1873)

Jó néhány évemet töltöttem e szerelmeimmel. Most Önnek ajánlom.
(45, 55, 6) €350

120.13

Moszkva, a Szmolenszki Keresztény Ortodox Székesegyház 1990

A művész egy vászonkötésű könyv fedőlapjára festette az ortodox egyház templomának gyönyörű képét. A vászonkötésű fedőlap nem vágott, hanem tépett. A budaörsi kacatvásáron vettem. Az eredeti orosz regisztrációt megőrizve, a kép az eredeti keretében maradt, a hátán a jelzések láthatók, a kép az új keretről leemelhető.

(84, 66, 4) €550

120.14

Afrikai szerelmes elefántok 2010

E kép nekem nagyon tetszik, és a címe is találó. Egy kolléganőmtől kaptam. Köszönő szavai a kép hátoldalán olvashatók.

(29, 39, 4) €450

120.15

Moszkva és Wimbledon

Igor, a szovjet tudós kollégám 1978-ban szólt, hogy most vegyek teniszütőt, mert most lehet kapni. Akkor fa ütők voltak. Itthon egy régi keretet vettem hozzá, ami megvédte a deformálódástól. Mathias, amerikai barátom, meghívott Wimbledonba 2010-ben a Grand Slam döntőre. A szomszédos golfpályán vendégeltek meg, és ott vettem egy használt golfütőt. Ezeket házassítottam. 10 éve szeretik egymást.

(64+, 54, 10) €950

120.16

Korsós lány üveg intarziából (1850?)

Az 1950-es évek elején apukám vett használt vasrácsokat házunk védelmére. Egy kisméretű rácson maradt e korsós lány fa keretben lévő üvegintarziája, melyet 2020-ban felújítottam. Hátsó led világítással még vonzóbb lenne. Azt se bánám, ha a nyakamon maradna.

(64, 31, 4) €600

120.17

Jungfrau 4158m

A Berni Alpok hegymászói által legkedveltebb (két) hegycsúcs. Ezek egy fiatal hölgy kebleire emlékeztetik a négyezer méter felett járó fiatalembereket, a csúcsok megnevezéséből adódóan legalábbis (Szűz). E festmény legalább 100 éves, és Ausztriában vásároltam az 1970-es években.

(45, 65, 5) €350

120.18

FACIT mechanikus számológép 1960-ból

Minden bizonnyal a legnagyobb számban gyártott számológép, 6 kilós, hordozható, az alapműveletekben (összeadás, kivonás, szorzás és osztás) 8 számjegy hosszúságig, az eredmény kiírásában 13 jegy hosszúságig pontosan működik. Svéd innováció, de a tömeggyártás Indiában volt. 2020-ban újítottam fel, így 2070-ig szerintem hibátlan lesz. Használati utasítást is írtam hozzá.

(25, 22, 20, 6 kg) €650

121. „– *LEHETNE A VASÚTÁLLOMÁS KÖZELEBB A FALUNKHOZ?*
– *IGEN, DE AKKOR MESSZEBB LESZ A SÍNEKTŐL*”

Utószó

Vezetőknek, és vezetős szerepről álmódzóknak írtam e könyvet.
A tapasztalataimat írtam le. Nem vicces könyvnek készült.
Tonk Emil, nagyszerű oktatóm és barátom tudta a tutit.
Humor kell a tanulságok értéséhez. Anélkül gyászmenet a vezetés.
Volt, akiktől kértem, és volt, akiktől kaptam engedélyt.
Lesznek, akikről még írni fogok, és lesznek, akikről eszembe sincs.

Madách Imre soraival zárok:

Az ember tragédiája. Negyedik szín. Ádám

*„Enyésszen az egyén, ha él a köz,
Mely egyesekből nagy egészt csinál.”*

Várva észrevételeit, barátsággal:

Kürti Sándor sandor@kurti.co

TARTALOM

A Svábhegyen 1947.....	6
Kürti István, Édesapám, Apukám 1912–1987.....	7
Budapest hídjainak újjáépítése 1946.....	8
Kürti Istvánné, Vál Margit, Anyukám 1920–1982.....	10
Diana úti Jókai Mór Általános Iskola 1954–1962.....	11
Mária néni	12
Bendzsákné, Aranka néni	13
Szabó Zoltán, Zulaj 1	14
Rákóczi Gimnázium 1962–1966.....	16
Innsbruck, próbaolimpia, 1963	18
Szabó Zoltán, Zulaj 2	19
Budapest Tourist.....	20
Zulaj 3 – Kékesi Sasok.....	21
OSC - Csapatépítés összezárva	22
Budapesti Építők – kenu 1960–1965	24
Veszprémi Vegyipari Egyetem (VVE) 1966–1971	25
Gaál Zoltán a Veszprémi Vegyipari Egyetem (VVE) rektora	27
VVE Csontribrigád és a bridzs 1966	28
Kutyáéknál	30
VVE Csontribrigádi esetek 1966.....	31
Karcagi László, Kalász.....	32
Mérőpárom 1. Pistike.....	33
Mérőpárom 2. Bezegh Andris	35
Építőtábor Harkov környékén 1968.....	36
A Diákrektor 1971.....	39
Serfőző Ági 1971, 1975 és 2019.....	40
FELNŐTT LETTEM	41
VVE Ismét a bridzs	41
Kürti János 1944 –	43
Dunai Kőolajipari Vállalat (DKV) 1966.....	43
DKV Aromás Extraháló 1971	44
DKV Számítógép központ 1972	46
DKV Motorbenzingyártás 1976.....	48
Moszkvában 1978-1980.	49

DKV Katalitikus Krakk 1984–1985.....	50
Ördög Ádám főosztályvezető	51
DKV Hattyúdal 1985	52
Első vállalkozásaim.....	52
Sa-Nyi, a saját nyilvántartás.....	53
OGYI pályázat nyertese	54
A Tarokk.....	55
KÜRT Kft. 1989–1998.....	56
Mosi-Masi 1989	57
Kanadai Tanácsadó 1991	58
Nigéria 1991.....	59
Műszertechnika 1990	60
Magyar Optikai Művek (MOM) 1990	61
Adattároló-javítás, majd adatmentés	62
Téglagyár 1993–1998.....	64
Tánc 1: 1997 & 2007 Rió.....	66
Az Év Embere Díj 2002	68
A „flow” élményről	69
Soros György 2003	70
Ernst & Young Magyarország, az Év Üzletembere 2003	71
A Világ Év Üzletemberének kiválasztása (WEOY 2006).....	73
Széchenyi-díj 2004.....	74
A HUNGARIKUMOK között 2014.....	75
FlatStack 1998–2002.....	76
Látogatás az USA fejlesztési Minisztériumában 1999.....	79
MASUKO Recycling – Hulladékból ZöldBeton 2019	81
Horváth László, Laci 2001 -	83
Kínai utazásom 2010	84
Laci segítséget kért 2011.....	85
Tánc 3. Hélia 2010	86
SZOCIÁLIS FELELŐSSÉGEM.....	87
Az oktatásról	87
KÜRT Alapítvány és Gimnázium 1991	89
Hátrányos Helyzetűek Oktatása (H2O) 2007–2013.....	91
Dr. Lázár János.....	93
H2O program szponzorairól.....	93
Magasztos cél a közoktatásban	94

Előadásaimról.....	96
Az információbiztonságról közérthetően	99
Balanced ScoreCard (BSC) – a KÜRT Mátrix.....	100
Pandémiáról rendszerszemléletben	105
Könyvekről – ÉVA Magazin, Életem könyve rovat 2017.....	107
A legjobb menedzser könyvek	109
Peter F. Drucker: The Essential Drucker.....	109
Jim Collins: Good to Great (Jóból kiváló)	110
Peter Senge: Az ötödik alapelv	110
Előszó „Rockefeller üzleti gondolkodása” könyvhöz 2011	111
LIBIKÓKÁIM.....	113
Nők Lapja, Dobray Sarolta. 2006. 03. 29.	113
Osztrák banki kudarcunk	114
Verseny és együttműködés	115
Közös szendvicskészítésünk	116
Told község, L Ritók Nóra és az Igazgyöngy Alapítvány	116
Füzi Gabi bácsi bárzongorista.....	118
DeciBand, és Rác Laci	118
Néhány pofáraesésem 1997–2015.....	119
Találkozásom a politikai élet szereplőivel	120
Találkozásom Göncz Árpád államfőnkkel	122
InfoPark 1996.....	123
9/11 Ikertornyok elleni terrortámadás és adatmentés 2001. szeptember 11....	124
Szent-Györgyi Albert Agóra Számológép Múzeum 2016	125
CeBit 1992–2010	127
Az Infostrázsák (7) kiadása	129
A világlapok oldalain	129
BusinessWeek.....	130
The Guardian.....	131
The Wall Street Journal 2005	132
Financial Times 2007	133
Frankfurter Allgemeine Zeitung 2017.....	133
Tenisz 2006	134
Wimbledoni döntő 2010.....	135
Tradíció és a Yale Egyetem	136
Találkozásom George Pataki kormányzóval, és George Busch elnökkel	137
George W. Bush az USA elnöke 2006	138

Angol a világnyelv	138
Gál Róbert: Napi Gazdaság, 2005.....	139
Friedler Ferenc, Feri	141
Bogdán László, Cserdi polgármestere.....	142
GYEREKEIMRŐL	143
Tom & Jerry & Beni	143
Nyuszi bácsi és Gyuszika 2020.....	147
Márton & Marci	148
FILOZOFÁLGATOK	150
Paul Dirac „lórúgása”.....	150
A Szent Péter-bazilika harangozója.....	151
Két hátizsák	152
Az utca kultúrája Japánban	153
Balatonfüred és Wimbledon közel 150 éves viszonya a vendégeihez	154
Vegetatív idegrendszeremről a gondolatkísérletem	156
ÖSSZEFOGLALÓ	157
Player.hu interjú 2014	157
Bizalmi Kör.....	170
Búgócsiga.....	171
Bezegh András: Amerigo Tot a Kol Klubban, 1969-ben	172
Alkotásaimból a mozdíthatók eladók.....	173
Jézus és Lenin 2018.....	174
Bécsi kisiskolások fotója 1902-ből.....	174
Bringa: használhatónak kicsi, modellnek nagy 2021	175
Három roma alkotás egy keretben 2019	175
Virágcsendélet két fehér keretben 1930 (?)	176
Virágcsendélet	176
Kérlek, az ajtót zárd be!.....	177
Ollók a születéstől a halálig.....	177
Kimért borok kimérője, és egyebek az 1950-es évekből	178
Kolbásztöltő az 1870-es évekből.....	178
Melyiket választhatom? 1950 (?)	179
Piatnik kártyák két alkotásomon (a Piatnik Kártyagyár alapításának éve: 1873)	179
Moszkva, a Szmolenszki Keresztény Ortodox Székesegyház 1990.....	180
Afrikai szerelmes elefántok 2010	180
Moszkva és Wimbledon.....	181

Korsós lány üveg intarziából (1850?).....	181
Jungfrau 4158m	182
FACIT mechanikus számológép 1960-ból	182
Utószó	183

Köszönettel tartozom történeteim szereplőinek.
Ugyanakkor sok történetem kimaradt e könyvből.
Ezek a következő Láncreakciómba kerülnek.

Nagyon sok halottam van.
Míg írtam, rájuk gondoltam.
Könyvem az ő emlékművük is.

Kürti Sándor
Láncreakció 2021

„Eszembe jutott egy gondolat”

Jim Collins, a „Jóból Kiváló” könyv szerzője, Bill Hewlett és David Packard gondolatait rögzítette:

„A tartósan sikeres cégek létjogosultsága nem merül ki a részvényeseknek biztosított haszonnal.

A valóban kiváló vállalatnál a nyereség és a pénzáramlás olyan, mint az egészséges szervezetben a vér és a víz. Elengedhetetlenül szükségesek az élethez, de nem jelentik az élet lényegét.

A Hewlett Packard cég alapértékei között szerepel a technikai újítást, az egyén tisztelete, a cég környezetében lévő közösség iránti felelősségérzet, és a mélyen vallott hit, miszerint egy vállalat alapvető célkitűzése több mint a profit.”

KÜRT jelvénnel a zakómon több mint hetven országban megfordultam. Itthon és külföldön sokezer nagyszerű emberrel találkozhattam.

A tőlük kapott „puha pihék” bearanyozzák életemet.

Egy nekem írt levél „puha pihéjét” itt közreadom:

„Drága Kürti Úr!

Kérem, fogadja nagyrabecsülésem a New York Államnak nyújtott nagylelkű segítségéért!”

Georg E. Pataki, New York Állam kormányzója, 2001. október 9.

A dicséret és a köszönet a KÜRT akkori csapatát illeti.